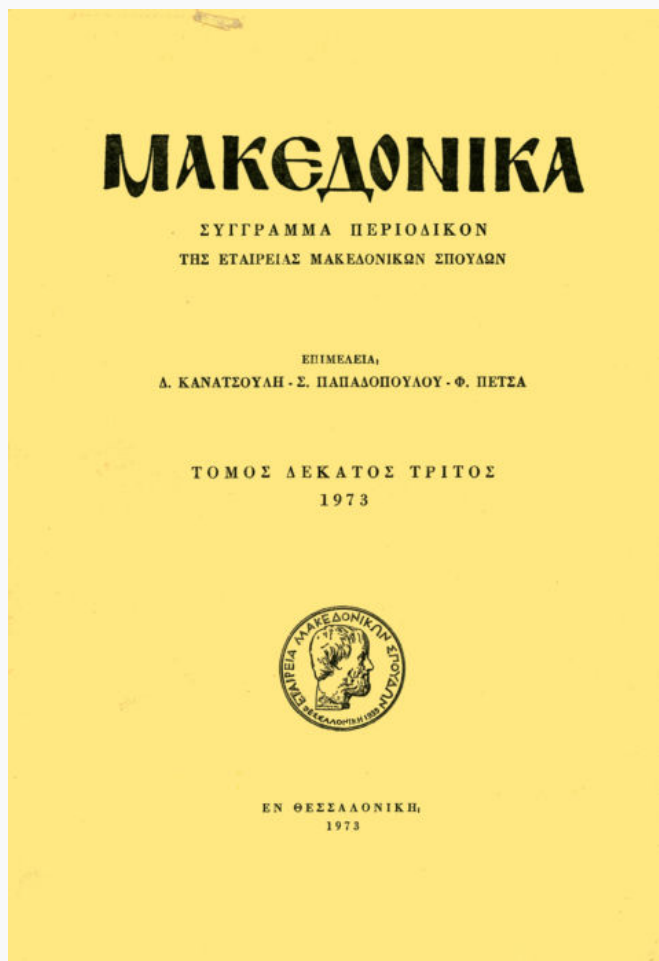

Μακεδονικά

Τόμ. 13, Αρ. 1 (1973)

Ο Μ. Αλέξανδρος κατά τον Αρριανόν

Πέτρος Σκουφάκης

doi: [10.12681/makedonika.895](https://doi.org/10.12681/makedonika.895)

Copyright © 2014, Πέτρος Σκουφάκης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Σκουφάκης Π. (1973). Ο Μ. Αλέξανδρος κατά τον Αρριανόν. *Μακεδονικά*, 13(1), 39–105.
<https://doi.org/10.12681/makedonika.895>

Ο Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΡΡΙΑΝΟΝ

Α'. ΑΙ ΠΕΡΙ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΗΓΑΙ

Τὴν προσωπικότητα τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου συνθέτουν ἐκ τῶν ἀρχαίων συγγραφέων ὁ Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, ὁ Πλούταρχος, ὁ Ἀρριανός, ὁ Ἰουστίνος, ὁ ὁποῖος ἔχει γράψει ἐπιτομὴν *Historiarum philippicarum Pompei Trogi*, ὁ Ψευδο-Καλλισθένης καὶ ὁ Κούρτιος Ρούφος. Ὁ ἀξιολογώτερος πάντων εἶναι ὁ Ἀρριανός, ὅστις ἐκθέτει τὰ κατ' Ἀλέξανδρον εἰς τὴν «Ἀλεξάνδρου Ἀνάβασιν». Πλὴν τούτων περὶ Ἀλεξάνδρου ἔγραψαν καὶ ἄλλοι ἱστορικοὶ συγγραφεῖς, σύγχρονοι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀντλοῦν οἱ μεταγενέστεροι. Τούτων ἐσώθησαν μόνον ἀποσπάσματα, τὰ ὁποῖα περιελήφθησαν εἰς τὰ *Fragmente der griechischen Historiker* (Fr. gr. Hist) τοῦ F. Jacoby: ὡς τοῦ Πτολεμαίου (Fr. gr. Hist. ἀριθ. 138), τοῦ Ἀριστοβούλου (Fr. gr. Hist., ἀριθ. 139), τοῦ Κλειτάρχου (Fr. gr. Hist., ἀριθ. 137), τοῦ Νεάρχου, Παράπλους (Fr. gr. Hist., ἀριθ. 133), τοῦ Καλλισθένους, Πράξεις Ἀλεξάνδρου (Fr. gr., Hist. ἀριθ. 124), τοῦ Ἐπίππου ἐξ Ὀλύθνου, Περὶ τῆς Ἀλεξάνδρου καὶ Ἡφαιστίωνος τελευτῆς (Fr. gr. Hist., ἀριθ. 126), τοῦ Μαρσίου τοῦ Πελλαίου, Μακεδονικά (Fr. gr. Hist. ἀριθ. 135), τοῦ Ὀνησικρίτου, Πῶς Ἀλέξανδρος ἤχθη (Fr. gr. Hist., ἀριθ. 134), τοῦ εἰσαγγελέως τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου Χάρητος, Περὶ Ἀλεξάνδρον ἱστορίαι (Fr. gr. Hist., ἀριθ., 125), τέλος αἱ «Ἐφημερίδες» (Fr. gr. Hist., ἀριθ. 117) καὶ οἱ «Ἀσιατικοὶ σταθμοὶ» (Fr. gr. Hist., 119).

Β'. ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ

1. Πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις ἐν Εὐρώπῃ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ὁ Φίλιππος ἐφονεύθη ἐν Πέλλῃ ἐπὶ Πυθοδήμου, ἐπωνόμου ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀναλαβὼν τὴν βασιλείαν μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ πατρός του ἐπιβάλλει ἀπολύτως τὴν προσωπικὴν του ἐξουσίαν εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα. Ἀφικόμενος δ' εἰς Πελοπόννησον συγκαλεῖ τοὺς Ἕλληνας εἰς συνέδριον ἐν Κορίνθῳ, παρ' ὧν λαμβάνει τὴν ἡγεμονίαν τῆς ἐπὶ τοὺς Πέρσας στρατιᾶς. Ἀντιλέγουν μόνον οἱ Λακεδαιμόνιοι εἰπόντες¹ «μὴ εἶναι ἰσχυρὸν ἀκούσθαι ἅλλοις, ἀλλ' αὐτοῦς ἅλλων ἐξηγεῖσθαι».

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 1, 2.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπανελθὼν εἰς Μακεδονίαν ἐκστρατεύει τὴν ἀνοιξιν τοῦ 335 π.Χ. εἰς τὴν Θράκην κατὰ τῶν Ἰλλυριῶν καὶ Τριβαλλῶν, οἵτινες ἀνθίστανται κατ' αὐτοῦ παρὰ τὸν Λίγυνον ποταμόν¹. Ἐκεῖ κατανικᾷ αὐτοὺς καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν μετὰ τὴν μάχην φθάνει εἰς τὸν Ἰστρον ποταμόν, τὸν ὁποῖον καὶ διαβαίνει ἐν μιᾷ νυκτί, ἐπιτίθεται κατὰ τῶν Γετῶν καὶ διαλύει τούτους, παραλαβὼν τὴν καταλειφθεῖσαν ὑπ' αὐτῶν λείαν. Πρέσβεις πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον ἐλθόντες παρὰ τῶν προσοικούντων εἰς τὸν Ἰστρον ποταμόν ἔθνων, παρὰ τοῦ Σῦρμου βασιλέως τῶν Τριβαλλῶν καὶ παρὰ τῶν Κελτῶν, ζητοῦν τὴν φιλίαν καὶ συμμαχίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὴν ὁποίαν καὶ παρέσχεν οὗτος².

Μετὰ ταῦτα προχωρεῖ νοτίως καὶ ἐντεῦθεν τοῦ Ἰστροῦ ποταμοῦ, εἰς τὴν χώραν τῶν Ἀγριάνων, Παιόνων, Ταυλαντίων καὶ Αὐταριατῶν, φθάνει εἰς τὸν Ἐριγὸνα ποταμόν καὶ τὸν Ἑορδαϊκόν³, καταπλήσσει τοὺς βαρβάρους μὲ τὰς κινήσεις τῆς Μακεδονικῆς φάλαγγος, κατατρομάζει διὰ τοῦ αἰφνιδιασμοῦ καὶ τέλος ἐξαναγκάζει τούτους εἰς ἀπραξίαν κατὰ τοῦ κράτους του. Τοῦτο πράττων σκοπεῖ νὰ ἀσφαλίσῃ τὰ ἐν Εὐρώπῃ σύνορα τῆς ἐπικρατείας του κατὰ πάσης τυχὸν ἐπιβουλῆς ἐκ μέρους τῶν γειτονικῶν βαρβαρικῶν λαῶν.

Ἄλλ' ἐν ᾧ ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι ἀπησχολημένος εἰς τὴν ἐκστρατείαν κατὰ τῶν γειτόνων βαρβάρων ἐχθρῶν, ἐπαναστατοῦν οἱ Θηβαῖοι πιστεύσαντες εἰς τὴν διάδοσιν ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε φονευθῇ εἰς τὴν χώραν τῶν Ἰλλυριῶν⁴. Ὁ Ἀλέξανδρος ὁμῶς αἰφνιδίως, κατόπιν μακρᾶς πορείας ἐπὶ ἡμερῶν πορευόμενος παρὰ τὴν Ἑλιμιῶτιν καὶ Στυμφαίαν καὶ Παραναίαν, φθάνει εἰς Πέλινναν Θεσσαλίαν⁵.

Ἐκεῖθεν ὀρμηθεὶς ἐντὸς ἑξ ἡμερῶν εἰσβάλλει εἰς τὴν Βοιωτίαν, προσβάλλει τὰς Θήβας καὶ κατανικᾷ τοὺς Θηβαίους. Ἐν συνεχείᾳ κατασκάπτει τὴν πόλιν, τοποθετεῖ Μακεδονικὴν φρουράν ἐν τῇ Καδεμείᾳ, διανέμει τὴν χώραν εἰς τοὺς συμμάχους, πλὴν τῶν εἰς τοὺς θεοὺς ἀφιερωμένων τμημάτων αὐτῆς, πωλεῖ ὡς ἀνδράποδα τὰς γυναῖκας, τοὺς παῖδας καὶ τοὺς ἀπομεινάντας ἐκ τῆς σφαγῆς ἄνδρας, πλὴν τῶν ἱερέων, ἱερειῶν καὶ ὅσοι ξένοι καὶ πρόξενοι τοῦ Φιλίππου ἢ τοῦ ἰδίου ἐγένοντό⁶.

1. Ἀρρ. Ἀναβ. Ἀλεξ. I, 2, 1.

2. Ἀρρ. Ἀναβ. Ἀλεξ. I, 4, 6-8.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 5, 5.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 7, 2-3.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 7, 5. Βλ. Δ. Κανατσοῦλη, Μακεδονικά μελετήματα, Θεσσαλονίκη 1955, σ. 9-15.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 9, 9.

2. Αἱ ἐν Ἀσίᾳ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις τοῦ Ἀλεξάνδρου μέχρι τοῦ Ὑφάσιος ποταμοῦ.

Κατὰ τὴν ἀνοίξιν τοῦ 334 π.Χ. ὁ Ἀλέξανδρος ἐπιτρέψας τὰ κατὰ Μακεδονίαν καὶ τοὺς Ἕλληνας εἰς τὸν Ἀντίπατρον καὶ ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ 60 τάλαντα ἐκ τοῦ Δημοσίου ταμείου καὶ 800 δανεικὰ καὶ χρέος ὑπὸ Φιλίππου 500 ταλάντων¹ πορεύεται διὰ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Στρυμόνος ποταμοῦ, τῆς Ἀμφιπόλεως, τῶν Ἀβδήρων, τῆς Μαρωνείας καὶ τοῦ Ἐβρου ποταμοῦ, ἡγούμενος 30.000 πεζῶν καὶ 5.000 ἵππῶν, καὶ φθάνει εἰς Σηστὸν ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἐκ Πέλλης ἀναχωρήσεώς του². Ἐκ Σηστοῦ διαπεραιοῦται εἰς Ἀβυδὸν διὰ 160 τριήρων καὶ πολλῶν ἄλλων στρογγύλων πλοίων καὶ ἐκεῖθεν φθάνει εἰς Ἴλιον, ἐκπληρῶν ἔντονον ἐπιθυμίαν του ἐκ τῆς μελέτης τοῦ Ὀμήρου. Ἐν συνεχείᾳ προχωρεῖ εἰς Ἀρίσβην, ἔνθα συνεκεντρώθη ὁλόκληρον τὸ ἐκστρατευτικὸν σῶμα, Περκώτην καὶ Ἑρμῶτον³.

Πρὸ τῆς εἰσβολῆς αὐτῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου συναγείρονται οἱ στρατηγοὶ τῶν Περσῶν Ἀρσάμης, Ρεομίθρης, Πετήνης καὶ Νιφάτης καὶ οἱ σατράπαι Σπιθριδάτης καὶ Ἀρσίτης καὶ στρατοπεδεύουν εἰς Ζέλειαν, πόλιν τῆς Μυσίας, εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Ἰδης κειμένην, ἡγούμενοι τοῦ βαρβαρικοῦ ἱππικοῦ καὶ τῶν μισθοφόρων Ἑλλήνων⁴.

Συνελθόντες οὗτοι εἰς πολεμικὸν συμβούλιον ἀποφασίζουσιν νὰ ἀντιταχθοῦν κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, παρὰ τὰς εἰσηγήσεις τοῦ Ἑλληνος στρατηγοῦ Μέμνονος τοῦ Ροδίου, ἐντεταγμένου εἰς τὸν Περσικὸν στρατὸν καὶ ἐκτιμωμένου διὰ τὰς στρατηγικὰς του ἱκανότητας. Οὗτος προέτεινε τὴν υποχώρησιν τοῦ Περσικοῦ στρατοῦ καὶ τὴν πυρπόλησιν τῶν χόρτων, ἀγρῶν καὶ οἰκιῶν, ἵνα δι' ἔλλειψιν τροφίμων καὶ ζωοτροφῶν ἀναγκασθῇ νὰ υποχωρήσῃ ὁ Ἀλέξανδρος. Εἰς τοὺς Πέρσας ἐφάνη ἐπικρατεστέρα ἡ γνώμη τοῦ Ἀρσίτου, ἐπιμεινάντος εἰς τὸ ὅτι οὐδέποτε ἤθελεν ἐπιτρέψει νὰ κατ' ἔστω καὶ μία οἰκία τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξουσιαζομένων ἀνθρώπων, πολλῶ δὲ μᾶλλον διότι ὑποπτεύοντο ὅτι ὁ Μέμνων ὁ Ρόδιος σκοπίμως ἤθελε νὰ ἀναβάλῃ τὴν μάχην, ἵνα διατηρήσῃ τὴν παρὰ τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν ἰσχὺν καὶ ἐκτίμησιν⁵.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω οἱ δύο ἀντίπαλοι στρατοὶ παρατάσσονται εἰς μάχην ἐκατέρωθεν τοῦ Γρανικοῦ ποταμοῦ. Ὁ Ἀλέξανδρος ἡγούμενος τοῦ δεξιοῦ κέρατος τοῦ στρατοῦ του, τοῦ ἀριστεροῦ ὀδηγουμένου ὑπὸ τοῦ Παρμενίωνος, δίδει τὸ σύνθημα τῆς κατὰ τοῦ ἐχθροῦ ἐπιθέσεως. Τὸ τμήμα τῶν

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 9, 6.

2. Ἀρρ. Ἀναβ. Ἀλεξ. I, 11, 3-5.

3. Ἀρρ. Ἀναβ. Ἀλεξ. I, 12, 6-7.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 12, 8.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 12, 9-10.

Περσῶν, ἐναντίον τοῦ ὁποίου ἐμάχετο προσωπικῶς ὁ Ἀλέξανδρος, ὑποχωρεῖ καὶ ἐν συνεχείᾳ ὁλόκληρον τὸ κέντρον τοῦ περσικοῦ στρατοῦ, ὅποτε γενικεύεται ἡ ὑποχώρησις τῶν Περσῶν, ἀνερχομένων εἰς 20.000 ἰππέων καὶ 20.000 πεζῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων. Τὴν μεγαλυτέραν ὁμως καταστροφὴν ὑφίστανται οἱ Ἕλληνες μισθοφόροι, ἐναντίον τῶν ὁποίων ἐπιτίπτει ἡ Μακεδονικὴ φάλαγξ. Ἐν τῇ μάχῃ φονεύονται οἱ στρατηγοὶ τῶν Περσῶν Νιφάτης, Πετήνης, Σπιθριδάτης, Μιθροβουζάνης, Μιθριδάτης, Ἀρβουπάλης, Φαρνάκης καὶ Ὠμάρης. Σώζεται μόνον ὁ Ἀρσίτης, ὅστις καταφυγὼν εἰς τὴν Φρυγίαν αὐτοκτονεῖ, ἐπειδὴ ἐθεώρει ἑαυτὸν ὑπάτιον διὰ τὴν καταστροφὴν¹. Ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς ἐκ τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων αἰχμαλώτους δῆσας μὲ χειροπέδας πέμπει εἰς Μακεδονίαν διὰ καταναγκαστικὴν ἐργασίαν εἰς δημόσια ἔργα, διότι «παρὰ τὰ κοινὰ δόξαντα τοῖς Ἕλλησιν Ἕλληνες ὄντες ἐναντία τῇ Ἑλλάδι ὑπὲρ τῶν βαρβάρων ἐμάχοντο»². Εἰς Ἀθήνας ἀποστέλλει τριακοσίας περσικὰς πανοπλίας, ἀφιέρωμα εἰς τὴν ἐν Ἀκροπόλει Ἀθηνᾶν, διατάξας νὰ γραφῇ ἐπ' αὐτῶν ἡ ἐπιγραφὴ «Ἀλέξανδρος Φιλίππου καὶ οἱ Ἕλληνες πάλην Λακεδαιμονίων ἀπὸ τῶν βαρβάρων τῶν τὴν Ἀσίαν κατακυκόντων»³.

Τακτοποιήσας ὁ Ἀλέξανδρος τὰ τῆς διοικήσεως τῶν καταληφθέντων μερῶν προχωρεῖ πρὸς τὰς Σάρδεις, τὴν Ἐφεσον καὶ καταλαμβάνει ὅλας τὰς Αἰολικὰς καὶ Ἰωνικὰς πόλεις, εἰς τὰς ὁποίας καταλύει τὴν ὀλιγαρχίαν καὶ ἀποκαθιστᾷ τὴν δημοκρατίαν⁴. Ἐκεῖθεν ὁρμώμενος καταλαμβάνει τὴν Μίλητον καὶ Ἀλικαρνασσόν, εἰσβάλλει εἰς τὴν Λυκίαν, ἔνθα παρεδόθησαν αἱ πόλεις Πίναρα καὶ Πάταρα καὶ ἄλλαι τριάκοντα μικρότεραι⁵, εἰς τὴν Μιλύδα καὶ τὴν Φασηλίδαν, τὴν Πέργην καὶ τὴν Σίδην, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι εἶναι Κυμαῖοι ἐκ Κύμης τῆς Αἰολίδος⁶, τὴν Ἀσπενδον καὶ τοὺς ἄλλους Πισίδας, τῶν ὁποίων ἄλλα μὲν φρούρια διὰ τῆς βίας καταλαμβάνει, ἄλλα δὲ διὰ συμφωνίας⁷. Προελαύνει περαιτέρω εἰς τὴν Φρυγίαν, καταλαμβάνων τὰς πόλεις Κελαινὰς καὶ Γόρδιον.

Ἐνταῦθα ἐπανερχονται οἱ εἰς Μακεδονίαν ἀποσταλέντες, νωστὶ νυμφευθέντες, καὶ ἐπὶ πλεον οἱ ἄρτι στρατολογηθέντες 3.000 πεζῶν Μακεδόνων, 300 ἰππεῖς Μακεδόνες, 200 Θεσσαλοὶ ἰππεῖς καὶ 150 Ἥλείοι⁸. Ἐπίσης

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 16, 1-3.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 16, 6.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 16, 7.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 18, 1-2.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 24, 3-4.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 26, 1-4.

7. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 28, 8.

8. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 29, 4.

ἦλθε πρεσβεία πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον ἐκ μέρους τῶν Ἀθηναίων, παρακαλοῦνταν νὰ ἀπελευθερώσῃ τοὺς ἐν τῷ Γρανικῷ ποταμῷ συλληφθέντας αἰχμαλώτους Ἀθηναίους, κρατουμένους δεσμίους ἐν Μακεδονίᾳ. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπήντησεν εἰς αὐτοὺς: «ἐπεὶ δ' ἂν τὰ παρόντα καλῶς γένηται, τότε ἤκειν ὑπὲρ τῶν αὐτῶν πρεσβευομένων¹». Καὶ τοῦτο διότι ἐνόμιζεν ὅτι δὲν ἦτο συμφέρον νὰ ἀπολύσῃ τούτους, ἐφ' ὅσον ἐξηκολούθει ὁ πόλεμος πρὸς τοὺς Πέρσας.

Ἐκ Γορδίου, χωρίου στρατηγικῆς σημασίας, κειμένου ἐπὶ τοῦ Σαγγαρίου ποταμοῦ, προελαύνει πρὸς τὴν Γαλατίαν καὶ καταλαμβάνει τὴν Ἀγκυραν, στρατηγικὸν κόμβον, εἴτα εἰσέρχεται εἰς τὴν Καππαδοκίαν, τὴν ὁποίαν καὶ ὑποτάσσει ὁλόκληρον. Ἐν συνεχείᾳ προελαύνει πρὸς τὰς Κιλικιανὰς πύλας, τὰς ὁποίας εὐρίσκει ἀφρουρήτους, διότι οἱ φύλακες ἀντιληφθέντες τὸν Ἀλέξανδρον τρέπονται εἰς φυγὴν. Ἐνταῦθα εἶδε καὶ τὸ μέρος ὅπου ἦτο τὸ τοῦ Κύρου μετὰ τοῦ Ξενοφώντος στρατόπεδον. Προχωρῶν πρὸς τὰ πρόσω φθάνει εἰς Ταρσόν, ἔνθα ἡσθένησεν ὁ Ἀλέξανδρος εἴτε ἐκ κοπώσεως εἴτε διότι ἐκολύμβησεν εἰς τὸν Κύδνον ποταμόν².

Ἐν ᾧ ἐκ Ταρσοῦ ὁ Ἀλέξανδρος πορεύεται εἰς Ἀγχίαλον, Σόλους, Μάγαρσον καὶ Μαλλόν, ὁ Δαρεῖος διαβάς τὰς Ἀμανικὰς πύλας προχωρεῖ εἰς Ἰσδόν καὶ χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς βαδίζει εἰς τὰ νῶτα τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐκεῖ ὅσους, ἀσθενεῖς ὄντας, ἐκ τῶν Μακεδόνων εὐρίσκει ὁ Δαρεῖος, βασανίζει σκληρῶς καὶ τέλος φονεύει³.

Ὁ Ἀλέξανδρος συγκαλεῖ τοὺς ἡγήτορας τοῦ στρατοῦ καὶ τονίζει πρὸς αὐτοὺς ὅτι ἡ νίκη εἶναι προεξησφαλισμένη, διότι «ὁ Θεὸς ὑπὲρ σφῶν στρατηγεῖ ἅμεινον»⁴, ἐφ' ὅσον ὁ Δαρεῖος συνώθησε τὰς στρατιωτικὰς του δυνάμεις ἐκ τῶν εὐρυχωριῶν εἰς τὰς στενοπορίας, καταστήσας οὕτως ἀνωφελῆ τὴν ἀριθμητικὴν ὑπεροχὴν τοῦ στρατοῦ του, ἔτι δὲ θὰ πολεμήσουν οἱ Μακεδόνες πρὸς τοὺς Πέρσας, οἱ ἐν μάχαις καὶ πολεμικοῖς πόνοις ἀσκούμενοι πρὸς τοὺς τρυφηλὸν βίον διάγοντας, οἱ ἐλεύθεροι πρὸς τοὺς δούλους, ὁ Ἀλέξανδρος πρὸς τὸν Δαρεῖον καὶ τέλος διὰ τῆς μάχης αὐτῆς θὰ γίνουν κύριοι ὁλοκλήρου τῆς Ἀσίας, τιθεμένου τέρματος εἰς τοὺς μεγάλους μόχθους των. Ἐνεθυμήθη μάλιστα εἰς τὸν λόγον τοῦ ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Ξενοφῶντα καὶ τοὺς Μυρίους, οἱ ὅποιοι καὶ τὸν μέγαν βασιλέα ἐνίκησαν εἰς Βαβυλῶνα καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν των ἐξουδετέρωσαν πᾶσαν ἀνάσχεσιν ἢ ἀντίστασιν τῶν δι' ὧν χωρῶν διήλθον⁵.

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 29, 6.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 4, 7-9.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 7, 1.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 7, 3.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 7, 3-9.

Καταβαίνων ὁ Ἀλέξανδρος ἐκ τῶν στενοποριῶν τῶν Ἀμανικῶν πυλῶν, τὰς ὁποίας κατέλαβε καὶ ἐφύλαξε τὴν νύκτα, παρατάσσει τὸ στράτευμά του κατὰ πλάτος ἀπὸ τοῦ κόλπου τῆς Ἰσοῦ, τῆς σημερινῆς Ἀλεξανδρέττας, μέχρι τοῦ Ἀμανοῦ ὄρους, προσέχων ἵνα μὴ κυκλωθῇ. Τοῦ δεξιοῦ κέρατος τῆς παρατάξεώς του ἡγεῖται ὁ ἴδιος, τοῦ δ' ἄριστεροῦ ὁ Παρμενίων. Εἰς τὸν χῶρον αὐτὸν παρατάσσεται καὶ ὁ Περσικὸς στρατός, εἰς τὸ κέντρον τοῦ ὁποίου τάσσεται κατὰ τὸ ἔθος τῶν Περσῶν ὁ Δαρεῖος¹. Μεταξὺ τῶν δύο ἀντιπάλων στρατῶν παρεμβάλλεται ὁ Πίναρος ποταμός, ῥέων εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἰσοῦ.

Ἡ συναφθεῖσα μάχη ἀποβαίνει ὑπὲρ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὡς προεῖπεν ὁ ἴδιος. Ὁ Δαρεῖος ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Ἀλεξάνδρου τρέπεται μεταξὺ τῶν πρώτων εἰς φυγὴν. Καθ' ὁδὸν λόγῳ τῶν ἐδαφικῶν ἀνωμαλιῶν καταλείπει τὸ ἄρμα του, τὸ τόξον, τὴν ἀσπίδα καὶ τὸν μανδύαν του καὶ τρέχει ἔφιππος, ἵνα σωθῇ².

Ὁ Ἀλέξανδρος, ἐπελθόντος τοῦ σκότους, διακόπτει τὴν καταδίωξιν, ἐπιστρέφει εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Δαρείου καὶ παραλαμβάνει τὰ ὡς ἄνω πολύτιμα λάφυρα. Ἐκεῖ εὐρίσκονται ἐγκαταλειμμένοι εἰς τὸ ἔλεος τοῦ νικητοῦ, ἡ σύζυγος, ἡ μήτηρ, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Δαρείου, ὁ μικρὸς υἱός, αἱ δύο θυγατέρες αὐτοῦ καὶ γυναικῆς τινες «τῶν ὁμοτίμων» Περσῶν³. Τὸ θησαυροφυλάκιόν του ὁ Δαρεῖος, περιέχον 3.000 ταλάντων, εἶχεν ἀποστείλει εἰς Ἀμασκόν. Καὶ τοῦτο ἐκυριεύθη ὑπὸ τοῦ Παρμενίωνος, ἀποσταλέντος ἐκεῖ πρὸς τοῦτο. Εἰς τὸ Περσικὸν στρατόπεδον ἀκούει ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς θρήνους τῆς οἰκογενείας τοῦ Δαρείου, νομιζούσης ὅτι εἶχε φονευθῇ ὁ Δαρεῖος, καὶ δίδει ἐντολὴν εἰς τὸν Λεοννάτον νὰ διαβεβαιώσῃ αὐτὴν ὅτι ὁ Δαρεῖος καὶ ζῇ καὶ θὰ τύχῃ τῶν προσηκουσῶν βασιλικῶν τιμῶν ἢ ἀίχμαλωτισθεῖσα οἰκογένειά του, διότι οὐχὶ κατ' ἔχθραν ἐγένετο ὁ πόλεμος πρὸς τὸν Δαρεῖον, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἐπὶ τῆς Ἀσίας κυριαρχίας⁴.

Ἐκ τῶν Περσῶν ἐφονεύθησαν κατὰ τὴν μάχην τῆς Ἰσοῦ ὁ Ἀρσάμης, Ρεομίθρης καὶ Ἀτιζύης, οἵτινες ἡγοῦντο τοῦ Περσικοῦ ἱππικοῦ εἰς τὴν μάχην τοῦ Γρανικοῦ ποταμοῦ, ὁ σατράπης τῆς Αἰγύπτου Σανύκης καὶ ἐκ τῶν «ἐντίμων» Περσῶν ὁ Βουβάκης. Ἐκ τοῦ Περσικοῦ στρατοῦ ἐφονεύθησαν 100.000, ἐξ ὧν 10.000 ἱππέων, ὥστε, ὡς ἔγραψεν ὁ Πτολεμαῖος, κατὰ τὴν καταδίωξιν τῶν Περσῶν οἱ Μακεδόνες ἐπάτουν ἐπὶ πτωμάτων⁵.

Ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τὴν μάχην, ἐτοιμάσας τὸν στρατὸν του καὶ παραλαβὼν τοὺς ἐπιζήσαντας τῆς μάχης Πέρσας καὶ Ἑλληνας μισθοφόρους, συν-

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 8, 11.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 11, 4-5.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 11, 9.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 12, 5.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 11, 8.

εχίζει τὴν καταδίωξιν τοῦ Δαρείου. Ἐν Μαράθῳ εὕρισκόμενος δέχεται πρέσβεις παρὰ τοῦ Δαρείου, κομίζοντας ἐπιστολήν, ἐν τῇ ὁποίᾳ παρακαλεῖ τὸν Ἀλέξανδρον νὰ ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν οἰκογένειάν του καὶ δηλώνει ὅτι πολεμεῖ διὰ τὴν χώραν του καὶ τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν του, ἐπιθυμεῖ δὲ νὰ γίνῃ φίλος καὶ σύμμαχος τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ Ἀλέξανδρος ὁμοῦ ἀπαντᾷ εἰς αὐτόν, ὅτι οἱ Πέρσαι ἤρξαντο χειρῶν ἀδίκων, διότι ὁ ἴδιος ὁ Δαρεῖος δι' ἐπιστολῶν παρεκίνει τοὺς Ἕλληνας νὰ πολεμοῦν πρὸς αὐτόν. Ἦδη δὲ εἶναι κύριος τῆς Ἀσίας καὶ πρὸς τοιοῦτον δέον νὰ ἀπευθύνεται. Ἐὰν δὲ παρ' ἑλπίδα διαμφισβητῇ τὴν ἐξουσίαν ταύτην καὶ ἀντιλέγῃ περὶ τῆς βασιλείας, τότε ὁ ἴδιος θὰ βαδίσῃ κατ' αὐτοῦ ὅπουδῆποτε καὶ ἂν εἶναι¹.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐκ Μαράθου προελαύνων καταλαμβάνει διὰ συμφωνίας τὴν Βύβλον καὶ τὴν Σιδῶνα, ἐπικαλεσθεῖσαν τὴν πρὸς τὸν Δαρεῖον καὶ τοὺς Πέρσας ἔχθραν, καὶ προχωρεῖ πρὸς τὴν Τύρον, τὴν ὁποίαν καὶ κυριεῦει διὰ πολιορκίας, συναντήσας εἰς ταύτην ἰσχυροτάτην ἀντίστασιν. Ἐγνώριζεν ὁμοῦ ὅτι ἂνευ τῆς Φοινίκης καὶ Αἰγύπτου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀσφαλισθῇ καὶ αὐτὸς κατὰ τὴν ἐκστρατείαν καὶ ἡ Ἑλλάς μελλοντικῶς, διότι αἱ χῶραι αὗται ἦσαν τὰ ὀρμητήρια τοῦ Περσικοῦ στόλου. Ἐφονεύθησαν δ' ἐν τῇ πρὸς κατάληψιν τῆς Τύρου μάχῃ 8.000 Τυρίων καὶ 400 Μακεδόνες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Ἀῶμητος καὶ 20 ὑπασπισταί. Τοὺς καταφυγόντας εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἡρακλέους ἀφήνει ἐλευθέρους, τοὺς δ' ἄλλους πωλεῖ ὡς δούλους, ἀνελθόντας εἰς 30.000².

Ὁ Ἀλέξανδρος προελαύνει εἰς τὴν Συρίαν, τὴν ὁποίαν καταλαμβάνει ἀμαχητί, καὶ ἐκπορθεῖ τὴν Γάζαν, φονευθέντων πάντων τῶν ὑπερασπιστῶν αὐτῆς καὶ ἐξανδραποδισθέντων τῶν παίδων καὶ τῶν γυναικῶν³. Εἶτα βαδίζει ἀκωλύτως κατὰ τῆς Αἰγύπτου, ἀφικόμενος εἰς Πηλούσιον, ἵνα στερήσῃ τὸν Δαρεῖον τῆς παραλίας τῆς Μεσογείου Θαλάσσης. Ὁ σατράπης τῆς Αἰγύπτου Πέρσης Μαζάκης μαθὼν ὅτι ὁ Δαρεῖος ἠττήθη εἰς Ἴσσον καὶ ἔφυγε κατ' αἰσχρὸν τρόπον καὶ ὅτι ἡ Φοινίκη καὶ ἡ Συρία καὶ ἡ Ἀραβία κατελήφθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, δέχεται φιλικῶς εἰς τὰς πόλεις καὶ τὴν χώραν τοῦ τὸν Ἀλέξανδρον. Εἰς τὸ Πηλούσιον καταπλέει καὶ ὁ στόλος τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸν ὁποῖον διέταξε νὰ πλεύσῃ ἐκ Πηλουσίου διὰ τοῦ στομίου τοῦ Νεῖλου πρὸς τὴν Μέμφιν⁴. Εἰς Μέμφιν ἀφικνοῦνται πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον πολλαὶ πρεσβεῖαι ἐξ Ἑλλάδος καὶ στρατεύμα, ἀποσταλὲν ὑπὸ τοῦ Ἀντιπάτρου, ἐκ 400 Ἑλλήνων μισθοφόρων καὶ 500 Θρακῶν ἰππέων⁵.

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 14, 1-9.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 24, 5.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 27, 7.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 1, 1-3.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 5-1.

Ὁ Ἀλέξανδρος τακτοποιήσας τὰ πολιτικά πράγματα τῆς Αἰγύπτου ἐπανέρχεται εἰς Φοινίκην. Ἐν Τύρῳ συναντᾷ τὸν στόλον του καὶ τὴν Ἀθηναϊκὴν ναὺν Πάραλον, ἥτις ἔφερε πρεσβείαν ἐκ μέρους τῶν Ἀθηναίων διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν Ἀθηναίων αἰχμαλώτων, ὅσοι ἡχμαλωτίσθησαν κατὰ τὴν μάχην τοῦ Γρονικοῦ ποταμοῦ. Ὁ Ἀλέξανδρος τὴν φορὰν αὐτὴν ἀποδέχεται τὴν παράκλησιν τῆς πρεσβείας καὶ ἀφήνει ἐλευθέρους τοὺς αἰχμαλώτους¹.

Ἐντεῦθεν προελαύνει ὁ Ἀλέξανδρος εἰς Θάψακον καὶ διαβαίνει τὸν ποταμὸν Εὐφράτην, τοῦ Μαζαίου ἐγκαταλείψαντος τὴν γέφυραν ἀφρούρη-
του².

Ἐχων ἀριστερᾷ τὸν ποταμὸν Εὐφράτην καὶ τὰ ὄρη τῆς Ἀρμενίας προ-
χωρεῖ διὰ μέσου τῆς Μεσοποταμίας. Δὲν ὁδεύει κατ' εὐθείαν εἰς τὴν Βαβυ-
λῶνα, διότι διὰ τῆς ἀκολουθηθείσης ὁδοῦ ἐξφκονόμει ὅλα τὰ εἰς τὸν στρα-
τὸν ἐπιτήδεια καὶ κυρίως χόρτον χλωρὸν διὰ τοὺς ἵππους καὶ τρόφιμα διὰ
τὸν στρατόν, τὸ δὲ καὶ μὴ δὲν ἦτο ἐπιφλέγον. Πληροφορεῖται ὁμως ὅτι ἐγγὺς
τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ τὸν ἀναμένει πρὸς μάχην ὁ Δαρεῖος. Ἄλλ' οὕτε ἐν-
ταῦθα εὐρίσκει τὸν Δαρεῖον, διαβαίνει δὲ τὸν ποταμὸν οὐδενὸς ἀνθισταμέ-
νου³.

Πλὴν ὁμως ὁ Δαρεῖος εἶχε στρατοπεδεύσει εἰς τὰ Γαυγάμηλα, ἐγγὺς
τοῦ Βουμήλου ποταμοῦ, μὲ ὀλόκληρον τὸ στράτευμά του. Ἀπεῖχον δὲ τὰ
Γαυγάμηλα 600 σταδίους ἀπὸ τῶν Ἀρβήλων⁴. Ἐνταῦθα εἰς χώρον ὁμαλὸν
παρατάσσει ὁ Δαρεῖος 40.000 ἱππέων, 1.000.000 πεζῶν, 200 δρεπανηφόρα
ἄρματα καὶ 15 ἐλέφαντας. Βοηθοῦν δ' αὐτὸν οἱ Βάκτριοι, οἱ γείτονες αὐτῶν
Σογδιανοί, τῶν ὁποίων ἡγεῖτο ὁ Βῆσσος, σατράπης τῆς χώρας τῶν Βακτριῶν,
οἱ Σάκαι, τῶν ὁποίων ἀρχηγὸς ἦτο ὁ Μανάκης, οἱ Ἀραχωτοὶ καὶ Ὁρεινοὶ
Ἰνδοί, τῶν ὁποίων ἡγεμὼν ἦτο ὁ Βαρσαέντης⁵. Οὕτως ὁ Δαρεῖος ἀποφασίζει
τὴν τρίτην καὶ τελευταίαν ἀναμέτρησιν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, διότι αἰτη-
σάμενος δις συνθηκολόγησιν μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἀποβαλὼν πᾶσαν
ἐλπίδα συμβιβασμοῦ δὲν τοῦ ἀπομένει ἄλλη λύσις εἰς τὴν δραματικὴν αὐ-
τοῦ κατάστασιν⁶.

Ὁ Ἀλέξανδρος πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς μάχης τῶν Γαυγαμῶν κατο-
πεύει τὰς πέριξ περιοχὰς τοῦ πεδίου τῆς μάχης, καλεῖ τοὺς ἡγήτορας τοῦ
στρατοῦ εἰς συμβούλιον, πρὸς τοὺς ὁποίους τονίζει ὅτι κατ' ἐκείνην τὴν

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 6, 2.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 7, 1-2.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 7, 3-5.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 8, 7.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 8, 3-4.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 14, 1 καὶ II, 25, 1-3.

μάχην δὲν θὰ ἀγωνισθοῦν διὰ τὴν Συρίαν, Φοινίκην καὶ Αἴγυπτον, ὅπως προηγουμένως, ἀλλ' ἐν αὐτῇ θὰ δοθῇ ἡ τελικὴ λύσις περὶ τῆς τύχης ὁλοκλήρου τῆς Ἀσίας καὶ τοῦ ἡγήτορος αὐτῆς, καὶ συνιστᾷ, ὅπως πᾶς τις ἐκτελεῖ τὰ καθήκοντά του, μεταδίδῃ δὲ τὰ παραγγέλματα ὀξέως καὶ εὐκρινῶς εἰς τὰς τάξεις¹.

Εἰς τὸ μέσον τῆς παρατάξεως τῶν Περσῶν λαμβάνει θέσιν ὁ ἴδιος ὁ Δαρεῖος καὶ πῆριξ αὐτοῦ οἱ συγγενεῖς τοῦ βασιλέως, οἱ μηλοφόροι Πέρσαι καὶ οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ Κᾶρες, οἱ ἀνάσπαστοι καλούμενοι, καὶ οἱ Μάρδοι τοξόται. Πρὸ τοῦ ἀριστεροῦ κέρατός του καὶ ἀπέναντι τοῦ δεξιοῦ τῶν Μακεδόνων καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου παρατάσσονται οἱ Σκύθαι ἵππεις, 1.000 Βακτριανοὶ καὶ 100 δρεπανηφόρα ἄρματα. Οἱ ἐλέφαντες καὶ 50 ἄρματα τοποθετοῦνται παρὰ τὴν βασιλικὴν ἵλην τοῦ Δαρείου. Εἰς τὸ δεξιὸν κέρας τοῦ Δαρείου τάσσονται οἱ Ἀρμένιοι καὶ Καππαδόκαι ἵππεις καὶ 50 δρεπανηφόρα ἄρματα. Πῆριξ τοῦ Δαρείου καὶ τῶν Περσῶν παρατάσσονται οἱ Ἑλληνες μισθοφόροι, ἵνα εἶναι ἀντίρροποι κατὰ τῆς φάλαγγος τῶν Μακεδόνων².

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀναλαμβάνει τὸ δεξιὸν κέρας τοῦ στρατοῦ του, τὸ δὲ ἀριστερὸν ἀναθέτει εἰς τὸν Παρμενίωνα, ὃς ἔκαμνε καὶ προηγουμένως. Διατάσσει δὲ ὁσάκις ἐπιτίθενται τὰ δρεπανηφόρα ἄρματα, νὰ διαχωρίζωνται αἱ τάξεις, νὰ ἀφήνουν νὰ διέρχωνται δι' αὐτῶν ταῦτα καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ ἐπιτίθενται ἐκ τῶν ὀπισθεν, φονεύοντες τοὺς ἀναβάτας καὶ τοὺς ἵππους³. Τὸ παραταχθὲν στράτευμα τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀνέρχεται εἰς 7.000 ἱππέων καὶ 40.000 πεζῶν⁴.

Οὕτως ἐχούσης τῆς διατάξεως τῶν ἀντιπάλων στρατῶν, ὁ Ἀλέξανδρος ἐπιτίθεται ἀκάθεκτος κατὰ τοῦ Δαρείου μὲ ἀλαλαγμούς. Ὁ Δαρεῖος ἔχων πικρὰν πείραν ἐκ τῆς μάχης τῆς Ἰσσοῦ, τρέπεται εἰς φυγὴν, συμπαρασύρων καὶ τοὺς Πέρσας ἵππεις. Ὁ Ἀλέξανδρος καταδιώκει τὸν Δαρεῖον μέχρι τῆς ἐπελεύσεως τοῦ σκότους. Διὰ τοῦτο διαβάς τὸν Λύκον ποταμὸν καταστρατοπεδεύει, διὰ νὰ ἀναπαύσῃ ἐπ' ὀλίγον τοὺς ἄνδρας καὶ τοὺς ἵππους. Ὁ Παρμενίων ἐν τῷ μεταξὺ κυριεῦει τὸ βαρβαρικὸν στρατόπεδον, τὰ σκευοφόρα, τοὺς ἐλέφαντας καὶ τὰς καμήλους⁵. Ὁ Ἀλέξανδρος κατὰ τὸ μεσονύκτιον προχωρεῖ πρὸς τὰ Ἄρβηλα, ἔνθα δὲν εὕρισκει τὸν Δαρεῖον, κυριεῦει ὁμῶς τὰ χρήματα, τὰς ἄλλας ἀποσκευὰς τοῦ Δαρείου, τὸ ἄρμα, τὴν ἀσπίδα καὶ τὰ τόξα⁶. Ἐφονεύθησαν ἐν τῇ μάχῃ τῶν Γαυγαμήλων ἐκ μὲν τοῦ στρατεύματος τοῦ Ἀλεξάνδρου 100 ἄνδρες, 1.000 ἵπποι, ἐξ ὧν οἱ ἡμίσεις ἀνήκον εἰς τοὺς

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 9, 5-8.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 11, 3-7.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 13, 5-6.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 12, 5.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 15, 3-4.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 15, 5.

εταίρους, ἐκ δὲ τῶν βαρβάρων 30.000. Συνελήφθησαν δ' αἰχμάλωτοι περισσότεροι τῶν φονευθέντων, ὥς καὶ οἱ ἐλέφαντες καὶ ἐκ τῶν ἀρμάτων ὅσα δὲν κατεκόπησαν εἰς τὴν μάχην¹. Ἡ μάχη τῶν Γαυγαμήλων ἐγένετο ἐπὶ Ἀριστοφάνους, ἐπωνύμου ἀρχόντος ἐν Ἀθήναις, καὶ κατὰ τὸν μῆνα Πυανεψιδῶνα².

Ὁ Δαρεῖος πανικοβληθεὶς φεύγει πρὸς τὴν Μηδίαν διὰ μέσου τῶν ὁρέων τῆς Ἀρμενίας καὶ μετ' αὐτοῦ οἱ Βάκτριοι ἱππεῖς, οἱ συγγενεῖς τοῦ βασιλέως, οἱ καλούμενοι μηλοφόροι, καὶ 2.000 ξένων μισθοφόρων. Νομίζει ἀφ' ἐνὸς μὲν ὅτι θὰ ἐσφίξετο λόγῳ τῶν δυσβάτων διαβάσεων καὶ ἀφ' ἑτέρου ὅτι ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τοῦ Ἀλέξανδρου θὰ ἦσαν ἡ Βαβυλῶν καὶ τὰ Σοῦσα. Πράγματι ὁ Ἀλέξανδρος βαδίζει πρὸς τὴν Βαβυλῶνα καὶ τὰ Σοῦσα, τὰς ὁποίας πόλεις καὶ καταλαμβάνει. Εἰς Σοῦσα παραλαμβάνει 50.000 ταλάντων, ἥτοι 300.000.000 ἀρχαίων ἀττικῶν δραχμῶν, τὰς ἄλλας βασιλικὰς ἀποσκευάς, πολλὰ ἄλλα, ὅσα ὁ Ξέρξης διαρπάσας ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος μετέφερε, καὶ τὰ χάλκινα ἀγάλματα τοῦ Ἀρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος, τὰ ὅποια ἐπέστρεψεν εἰς Ἀθήνας καὶ ἦσαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀρριανοῦ ταῦτα εἰς τὸν Κεραμεικόν, διὰ τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ ἀνοδος εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, ἀπέναντι τοῦ Μητρώου, οὐχὶ μακρὰν τοῦ βωμοῦ τῶν Εὐδανέμων³.

Ἡ πληροφορία ὅμως αὕτη ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ ἰδίου τοῦ Ἀρριανοῦ ἀναγραφόμενον κατωτέρω⁴, ἐνθα μνημονεύεται ρητῶς ὅτι τὰ ἀγάλματα αὐτὰ παρεδόθησαν εἰς τὴν ἐλθοῦσαν εἰς Βαβυλῶνα, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ἀλέξανδρου, πρεσβεῖαν τῶν Ἑλλήνων, ἵνα συγχαρῇ καὶ στεφανώσῃ τὸν Ἀλέξανδρον διὰ τὰς κατὰ τῶν βαρβάρων νίκας τοῦ καὶ τὴν ἐξ Ἰνδίας ἐπάνοδόν του. Ἐπίσης ἀντιτίθεται καὶ πρὸς τὸ ὑπὸ τοῦ Πausανίου ἀναγραφόμενον⁵, καθ' ὃ ἀπέστειλεν εἰς τοὺς Ἀθηναίους τὰ ἀνωτέρω ἀγάλματα ὁ Ἀντίοχος, ἐκτὸς ἐὰν ἐπαναλαμβάνῃ δις τὸ θέμα τοῦτο ὁ Ἀρριανὸς διευκρινιστικῶς.

Ὁ Ἀλέξανδρος χωρὼν πρὸς τὰ πρόσω καὶ διαβάς τὸν Πασιτίγριν ποταμὸν εἰσβάλλει εἰς τὴν χώραν τῶν Οὐξίων, διέρχεται τὰς Περσικὰς Πύλας, ἐκπορθήσας ταύτας, καὶ ἀφικνεῖται εἰς Πασαργάδας, πρωτεύουσαν τῶν Κύρου Α' καὶ Καμβύσου. Ἐνέπρησε δὲ τὰ Περσικὰ ἀνάκτορα, τοῦ Παρμενίωνος συμβουλευσαντος νὰ ἀποστῇ τῆς ἐνεργείας ταύτης. Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως εἶπεν, ὅτι ἤθελε νὰ τιμωρήσῃ τοὺς Πέρσας, διότι οὗτοι κατέσκαψαν τὰς Ἀθῆνας, ἐπυρπόλησαν τὰ ἱερά καὶ πολλὰ κακὰ ἐπροξένησαν εἰς τοὺς Ἕλληνας⁶.

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 15, 6.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 15, 7.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 16, 6-8.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 19, 2.

5. Πausαν. I, 8, 5.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 18, 11-12.

Ἐκεῖθεν καταδιώκων τὸν Δαρεῖον προελαύνει εἰς τὴν Μηδίαν καὶ φθάνει διαδοχικῶς εἰς Ἐκβάτανα καὶ Κασπίας Πύλας. Ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου εἶναι ἡ συντριβὴ τῶν υπολειμμάτων τοῦ στρατοῦ τοῦ Δαρείου καὶ ἡ ἄνευ ὄρων παράδοσις τούτου. Εἰς Ἐκβάτανα εὐρισκόμενος ἀποστέλλει τοὺς Θεσσαλοὺς ἱππεῖς καὶ ἄλλους συμμάχους εἰς τὰς πατρίδας των, ἀποδῶσας τὸν δικαιούμενον μισθὸν καὶ 2.000 ταλάντων. Πολλοὶ ὁμῶς τούτων ἐνετάχθησαν εἰς τὸ στράτευμα τοῦ Ἀλεξάνδρου¹.

Πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον εὐρισκόμενον εἰς τὰς Κασπίας Πύλας προσέρχονται τινες ἐκ τοῦ στρατοπέδου τοῦ Δαρείου, ὁ ὁποῖος φεύγων μετὰ τὴν μάχην τῶν Γαυγαμήλων παρέλαβε 7.000 ταλάντων ἐκ τῶν Μήδων καὶ ἡγεῖτο 3.000 ἱππέων καὶ 6.000 πεζῶν², καὶ δηλώνουν ὅτι τὸν Δαρεῖον συνέλαβεν ὁ Βῆσσος, σατράπης τῶν Βακτριῶν, καὶ ὁ Βαρσαέντης, σατράπης τῶν Ἀραχωτῶν, καὶ ὅτι ἀνεκηρύχθη ὁ Βῆσσος βασιλεὺς τοῦ Περσικοῦ κράτους ὑπὸ τῶν Βακτριῶν ἱππέων καὶ τῶν βαρβάρων, ὅσοι συνέφυγον μετὰ τοῦ Δαρείου, πλὴν τοῦ Ἀρτάβαζου καὶ τῶν παίδων αὐτοῦ καὶ τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων³.

Τὸ τοιοῦτον ἐξοργίζει τὸν Ἀλέξανδρον, διότι ἀντιποιεῖται ὁ Βῆσσος τῆς ἐπὶ τῆς Ἀσίας ἐξουσίας ἄνευ ἀγῶνος καὶ δικαιωμάτων, καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν καταδιώξιν τούτου, ἵνα συντρίψῃ καὶ τὴν τελευταίαν ἀντίστασιν καὶ πάντα σφετεριστὴν τῆς ἐπὶ τοῦ Περσικοῦ κράτους ἐξουσίας. Ὁ Βῆσσος, ὅταν ἀντελήφθῃ ὅτι πλησιάζει ὁ Ἀλέξανδρος, παραδίδει τὸν Δαρεῖον εἰς τὸν Ναβαρζάνην καὶ Βαρσαέντην, οἱ ὅποιοι, ἄφ' οὗ τὸν κατετραυμάτισαν, τὸν ἐγκατέλειψαν. Ἀπέθανε δὲ ὁ Δαρεῖος, πρὶν νὰ ἴδῃ τοῦτον ζῶντα ὁ Ἀλέξανδρος⁴.

Ὁ Ἀλέξανδρος τὸ μὲν σῶμα τοῦ Δαρείου ἀπέστειλεν εἰς Περσέπολιν, ἔνθα ἦτο τὸ νεκροταφεῖον τῶν βασιλέων τῆς Περσίας, διατάξας νὰ ἐνταφιάσουν τοῦτο ἐντὸς τῶν βασιλικῶν τάφων, ὅπως ἀκριβῶς ἐθάπτοντο καὶ οἱ πρὸ τοῦ Δαρείου βασιλεῖς⁵. Αὐτὸς δὲ καταδιώκει κατὰ κράτος τὸν Βῆσσον καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ φεύγοντας εἰς Ὑρκανίαν, ἔνθα παραδίδεται ὁ Ναβαρζάνης, χιλιάρχης τοῦ Δαρείου, ὁ Φραταφέρνης, σατράπης Ὑρκανίας καὶ Παρθυαίων, καὶ οἱ ἐπιφανέστατοι τῶν περὶ τὸν Δαρεῖον Περσῶν⁶.

Προελαύνων ἐντὸς τῆς Ὑρκανίας ὁ Ἀλέξανδρος φθάνει εἰς Ζαδράκαρτα, πρωτεύουσιν τῆς Ὑρκανίας. Ἐκεῖ προσέρχονται πρὸς αὐτὸν καὶ παραδίδονται ὁ Ἀρτάβαζος καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ Κωφὴν, Ἀριοβαρζάνης καὶ Ἀρσάμης καὶ ὁ σατράπης τῶν Πατούρων Αὐτοφραδάτης. Ἐπίσης προσέρχονται πρέ-

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 19, 5.
2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 19, 5.
3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 21, 4.
4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 21, 10.
5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 22, 1.
6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 23, 4.

σβεις τῶν Ἑλλήνων μισθοφόρων, οἱ ὅποιοι παρεκάλουν τὸν Ἀλέξανδρον νὰ συνθηκολογήσῃ, χαρίζομενος εἰς αὐτούς. Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως ἀπήντησεν ὅτι διέπραξαν μεγάλην ἀδικίαν, ἐκστρατεύσαντες μετὰ τῶν βαρβάρων ἐναντίον τῆς Ἑλλάδος παρὰ τὰς ἀποφάσεις τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὅτι δύνανται νὰ παραδοθοῦν ἄνευ ὄρων, ὅπερ καὶ ἐγένετο, παραδοθέντες περὶ τοὺς 1.500¹. Τοῦτο δ' ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἐξακολουθεῖ νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν ὡς ἐντολοδόχον τοῦ πανελληνίου συνεδρίου τῆς Κορίνθου.

Ἐκεῖθεν προχωρεῖ πρὸς τοὺς Μάρδους, ἐπανέρχεται εἰς Ζαδράκαρτα, προελαύνει πρὸς Ἀνατολὰς εἰς τὴν χώραν τῶν Παρθυαίων καὶ φθάνει εἰς τὴν Σουσίαν, πόλιν τῆς Ἀρείας, ὅπου παραδίδεται ὁ Σατιβαρζάνης, σατράπης τῶν Ἀρείων. Ἐνταῦθα ἀφικνοῦνται τινες τῶν Περσῶν, ἀγγέλλοντες ὅτι ὁ Βῆσσος φορεῖ τὴν τιάραν καὶ τὴν Περσικὴν στολὴν καὶ ὅτι ὀνομάζεται Ἀρταξέρξης ἀντὶ Βῆσσου καὶ ὅτι ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι βασιλεὺς τῆς Ἀσίας, ἔχων ὡς πιστοὺς τοὺς εἰς Βάκτρα διαφυγόντας Πέρσας καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν Βακτριανῶν, προσδοκᾷ δὲ καὶ εἰς τὴν ἐκ μέρους τῶν Σκυθῶν βοήθειαν².

Ὁ Ἀλέξανδρος συνεχίζων τὴν πρὸς Ἀνατολὰς ἐκστρατείαν του καὶ ἐν ταυτῇ τὴν καταδίωξιν τοῦ σφετεριστοῦ τοῦ θρόνου φθάνει εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῶν Ζαραγγαίων. Ἐκεῖ μαθὼν ὁ Βαρσαέντης, ὅστις μετ' ἄλλων κατετραυμάτισε τὸν Δαρεῖον κατὰ τὴν φυγὴν του, ὅτι πλησιάζει ὁ Ἀλέξανδρος, καταφεύγει εἰς τοὺς Ἰνδοὺς. Οὗτοι ὅμως παραδίδουν τοῦτον εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, ὅστις καὶ τὸν φονεῖ διὰ τὴν αἰσχρὰν πρὸς τὸν Δαρεῖον συμπεριφορὰν του³.

Μετὰ ταῦτα ὁ Ἀλέξανδρος πορεύεται πρὸς Δράγγας, Ἀραχώτας, Βακτριανὴν καὶ τὸ ὄρος Καύκασον, καταλαμβάνει δὲ καὶ τὰ Βάκτρα⁴. Παρὰ τὸν Ὅξον ποταμὸν ἐπιλέξας τοὺς πρεσβυτάτους καὶ ἀπολέμους καὶ ἐκ τῶν Θεσσαλῶν τοὺς παραμείναντας ἐθελοντικῶς εἰς τὸ στράτευμα, ἀποστέλλει τοὺς ὀπίσω εἰς τὰς πατρίδας των⁵.

Διαβὰς τὸν Ὅξον ποταμὸν ὁ Ἀλέξανδρος δέχεται ἐκ μέρους τοῦ Σπιταμένους καὶ τοῦ Δαταφέρνηου ἀπεσταλμένους, ἀγγέλλοντας ὅτι, ἂν ἀποστείλῃ ὁ Ἀλέξανδρος ἓνα ἡγήτορα μετ' ὀλίγου στρατοῦ, δύνανται νὰ συλλάβουν καὶ νὰ παραδώσουν τὸν Βῆσσον. Ὁ Ἀλέξανδρος πείθεται καὶ ἀποστέλλει τὸν Πτολεμαῖον, πλὴν ὅμως ὑπαναχωρεῖ ὁ Σπιταμένης, ἐντραπεῖς νὰ παραδῶσῃ τὸν Βῆσσον. Ὁ Πτολεμαῖος τότε δι' ἰδίας πρωτοβουλίας συλλαμβάνει τὸν Βῆσσον, ὁ ὁποῖος εὕρισκετο εἰς τι χωρίον μετ' ὀλίγων στρατιωτῶν. Τοῦ-

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 23, 6-9.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 25, 1-3.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 25, 8.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 28-29, 1.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 29, 5.

τον, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου, δῆσας εἰς τὸν λαιμὸν καὶ γυμνώσας, ἔστησε εἰς τὸ δεξιὸν τῆς ὁδοῦ, ὅθεν ἐπρόκειτο νὰ διέλθῃ ὁ Ἀλέξανδρος¹. Διαβάς δὲ οὗτος δι' ἀμάξης καὶ ἰδὼν τὸν Βῆσσον διέταξε νὰ τὸν μαστιγώσουν, ἐρωτήσας αὐτὸν «ἀνθ' ὅτου τὸν βασιλέα τὸν αὐτοῦ καὶ ἅμα καὶ οἰκεῖον καὶ εὐεργέτην γενόμενον Δαρεῖον τὰ μὲν πρῶτα ξυνέλαβε καὶ δῆσας ἤγεν, ἔπειτα ἀπέκτεινε»².

Ἀφ' οὗ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐβασανίσθη ὁ Βῆσσος, ἀπεστάλῃ εἰς Βάκτρα, ἵνα θανατωθῇ. Τώρα πλέον διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Δαρείου καὶ τοῦ φόνου τοῦ Βῆσσου παύει πᾶσα ὀργανωμένη ἀντίστασις κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐντὸς τοῦ Περσικοῦ κράτους. Ἡ περαιτέρω πρὸς ἀνατολὰς προέλασις τοῦ ἀποβλέπει εἰς τὴν ὑποταγὴν καὶ τῆς ὑπολοίπου Ἀσίας καὶ εἰς ἐξερευνητικὰ αὐτοῦ ἐνδιαφέροντα.

Παρὰ τὸν Τάναϊν ποταμὸν συναντᾷ ὁ Ἀλέξανδρος ἀντίστασιν ἐκ μέρους τῶν βαρβάρων, οἱ ὅποιοι φονεύουν Μακεδόνας τινάς, διασκορπισθέντας πρὸς συλλογὴν τροφίμων. Ὁ Ἀλέξανδρος ὁμως ἐπιτεθεὶς κατακόπτει τοὺς, ὥστε ἐκ τῶν 30.000 ἐσώθησαν μόνον 8.000³.

Ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τὴν ἐξερεύνησιν τῆς Σκυθικῆς χώρας, ἐν ἣ ἐγένοντο συγκρούσεις τινές πρὸς τοὺς Σκύθας, διαχειμᾶζει εἰς Ζαρίασπα. Ἐνταῦθα συναθροίσας τὸν στρατὸν τοῦ καὶ ἀγαγὼν εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ τὸν Βῆσσον, ἀφ' οὗ κατηγόρησεν ὡς προδότην τοῦ Δαρείου, διέταξε νὰ τοῦ κόψουν τὴν ρίνα καὶ τὰ ὦτα καὶ ἐν συνεχείᾳ νὰ τὸν μεταφέρουν εἰς Ἐκβάτανα, διὰ νὰ θανατωθῇ ἐνώπιον τῶν Μήδων καὶ Περσῶν, συναθροιζομένων ἐπὶ τοῦτο⁴.

Ἐν ᾧ προελαίνει ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν Σογδιανήν, πληροφορεῖται ὅτι εἰς τινα βράχον εἶχον καταφύγει πολλοὶ τῶν Σογδιανῶν, ὡς καὶ ἡ σύζυγος καὶ αἱ θυγατέρες τοῦ Ὁξυάρτου. Τοῦ βράχου τούτου ὄντος ἀποκρήμνου καὶ χιονοσκεποῦς, ὁ Ἀλέξανδρος προκηρύσσει ὡς βραβεῖον, εἰς ὃν ἤθελεν ἀναβῇ πρῶτος, τὸ ποσὸν τῶν 12 ταλάντων, εἰς τοὺς ἐπομένους ὀλιγώτερα καὶ εἰς τὸν τελευταῖον 300 δαρεικοὺς. Τὸ κήρυγμα τοῦτο παροξύνει τοὺς Μακεδόνας, οἱ ὅποιοι καὶ καταλαμβάνουν αἰφνιδίως τὸν βράχον. Ἐκεῖ συλλαμβάνεται αἰχμάλωτος ἡ σύζυγος τοῦ Ὁξυάρτου καὶ αἱ κόραι αὐτοῦ. Μία τούτων οὖσα εἰς ὥραν γάμου, ὀνομαζομένη Ρωξάνη, λογισθεῖσα ὡς ὥραιότερα καὶ αὐτῆς τῆς συζύγου τοῦ Δαρείου, γίνεται νόμιμος σύζυγος τοῦ Ἀλεξάνδρου⁵. Κατόπιν τούτου παραδίδεται εἰς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ὁξυάρτης.

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 30, 1-3.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 30, 4.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 30, 10-11.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 7, 3.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 18, 4 ἕως IV, 19, 5.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐκ Βάκτρων προελαύνει εἰς τὴν χώραν τῶν Ἰνδῶν. Ὑπερβάς τὸ ὄρος Καύκασον ἐντὸς δέκα ἡμερῶν φθάνει εἰς Παραπαμισάδας¹. Ἐκεῖθεν προελαύνων διαβαίνει τὸν Κωφῆνα ποταμὸν καὶ συγχρόνως ἀποστέλλει τὸν Ἡφαιστίωνα καὶ τὸν Περδίκκαν, ἵνα παρασκευάσουν «ὁ σ α εἰς τὴν διάβασιν τοῦ ποταμοῦ ξύμφορα» ἤσαν². Εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Κωφῆνος ποταμοῦ πρὸς τὸν Ἰνδὸν διαδρομὴν συναντᾷ τὴν πόλιν Νῦσαν, ἥτις ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Διόνυσου εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὑποδουλώσεως ὑπὸ τούτου τῶν Ἰνδῶν. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως αὐτῆς παρουσιασθέντες εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, παρεκάλουν αὐτὸν νὰ ἀφήσῃ ἐλευθέρους καὶ αὐτονόμους ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸν θεὸν Διόνυσον, ὅστις ἔκτισε τὴν πόλιν, διὰ νὰ ὑπενθυμίξῃ εἰς τοὺς μεταγενεστέρους τὴν περιπλάνησιν καὶ νίκην του. Ὁ Ἀλέξανδρος συγκατανεὐεῖ εἰς τὰς παρακλήσεις τῶν καὶ ἀφήνει τὴν Νῦσαν ἐλευθέραν καὶ αὐτόνομον³. Ἐκεῖ λέγεται ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος κατελήφθη ὑπὸ σφοδρᾶς ἐπιθυμίας (=πόθος) νὰ ἴδῃ τὸν τόπον, ὅπου ἐσφόντο ἀναμνηστικά τοῦ Θεοῦ Διόνυσου. Διὰ τοῦτο ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὄρος Μηρόν, τὸ ὁποῖον ἦτο κατάσκιον καὶ πλήρες ἀγρίων ζώων. Εἶδον δὲ οἱ Μακεδόνες μετ' εὐχαριστήσεως καὶ τὸν κισσόν, διὰ τοῦ ὁποίου ἔκαμον στεφάνους καὶ ἀνύμνουν τὸν Θεὸν Διόνυσον μὲ τὸ ᾄσμα «εὐδοῖ»⁴. Λέγεται μάλιστα, ὅτι οἱ Μακεδόνες ἰδόντες ἐν σπήλαιον εἰς Παραπαμισάδας, διεφήμισαν τοῦτο ὡς τὸ σπήλαιον τοῦ Προμηθέως, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ αὐτὸς κατέτρωγε τὰ σπλάγχνα τοῦ Προμηθέως καὶ ὅτι ἐκεῖ ὁ Ἡρακλῆς ἐφόνευσε τὸν αὐτὸν καὶ ἀπηλευθέρωσε τὸν δεσμῶν τὸν Προμηθέα⁵.

Εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν ἀφικόμενος ὁ Ἀλέξανδρος εὕρισκει ἐτοίμην τὴν γέφυραν, ἣν κατεσκεύασεν ὁ Ἡφαιστίων, πολλὰ μικρὰ πλοῖα, δύο τριακοντόρους καὶ πολλὰ δῶρα, προσφερθέντα παρὰ τοῦ Ἰνδοῦ Ταξίλου, ὡς 200 ἄργυρᾶ τάλαντα, 3.000 βοῶν, 10.000 προβάτων, 30 ἐλέφαντας καὶ 700 ἵπποις. Παρέδωσε δὲ ὁ Ταξίλης καὶ τὴν μεγαλυτέραν πόλιν μετὰ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Ὑδάσπου, τὰ Τάξιλα⁶.

Ἐν συνεχείᾳ διαβαίνει ὁ Ἀλέξανδρος τὸν Ἰνδὸν ποταμόν, ὅστις εἶναι ὁ μεγαλύτερος ποταμὸς ἐκ τῶν τοιούτων τῆς Ἀσίας καὶ Εὐρώπης, πλὴν τοῦ Γάγγου, σχηματίζει δὲ δέλτα εἰς τὴν χώραν τῶν Ἰνδῶν, ὅπως καὶ ὁ Νεῖλος. Τὸ δέλτα τοῦτο ὀνομάζεται Πάταλα. Οἱ λοιποὶ ποταμοὶ τῶν Ἰνδιῶν Ὑδάσπης, Ἀκεσίνης, Ὑδραώτης καὶ Ὑφασις εἶναι μικρότεροι τοῦ Ἰνδοῦ, με-

1. Ἀpp. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 22, 3-4.

2. Ἀpp. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 22, 7.

3. Ἀpp. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 2, 1-2.

4. Ἀpp. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 2, 5-7.

5. Ἀpp. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 3, 1-2.

6. Ἀpp. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 3, 5-6.

γαλύτεροι δὲ τῶν ἄλλων ποταμῶν τῆς Ἰνδίας¹. Εἶδον δὲ οἱ Μακεδόνες ὅτι οἱ Ἰνδοὶ οὔτε χρυσὸν εἶχον οὔτε ἔκδοτοι εἰς ἡδονὰς ἦσαν. Ἦσαν ὁμῶς ὑψηλότεροι ἐξ ὅλων τῶν κατοίκων τῆς Ἀσίας². Ἐντεῦθεν προελαύνει ὁ Ἀλέξανδρος πρὸς διάβασιν τοῦ ποταμοῦ Ὑδάσπου. Κατὰ τὴν διάβασιν τούτου συνάπτει μάχην μετὰ τοῦ Πῶρου, Ἰνδοῦ βασιλέως. Ἐν τῇ μάχῃ αὐτῇ φονεύονται ἐκ τῶν Ἰνδῶν 20.000 πεζῶν καὶ 3.000 ἵππεων, οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Πῶρου, ὁ Σπιτάκης, νομάρχης τῶν Ἰνδῶν, οἱ ὁδηγοὶ τῶν ἐλεφάντων καὶ ἄρμάτων, οἱ διοικηταὶ τοῦ ἱππικοῦ καὶ ὅλοι οἱ στρατηγοὶ τῆς στρατιᾶς τοῦ Πῶρου, συνελήφθησαν δὲ καὶ ὅσοι ἐκ τῶν ἐλεφάντων δὲν ἐφονεύθησαν ἐπὶ τόπου. Ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατεύματος ἐφονεύθησαν 80 πεζοὶ στρατιῶται, 10 ἵππεῖς, 20 ἐκ τοῦ ἑταιρικοῦ ἱππικοῦ καὶ 200 ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων ἱππικῶν σωματίων. Ὁ Πῶρος μετὰ τὴν καταστροφικὴν δι' αὐτὸν ἔκβασιν τῆς μάχης ἀπεφάσισε νὰ παραδοθῇ. Τὸν μετεχειρίσθη ὁμῶς ὁ Ἀλέξανδρος βασιλικῶς, ἀφήσας αὐτὸν ἡγεμόνα πολλῆς χώρας τῶν Ἰνδῶν καὶ πιστὸν σύμμαχόν του³.

Καὶ ταῦτα ποιῶν ὁ Ἀλέξανδρος κατευθύνεται πρὸς τὸν ποταμὸν Ἀκεσίνην⁴, τὸν ὁποῖον καὶ διαβάς προχωρεῖ πρὸς τὸν Ὑδραῶτην ποταμόν. Διαβάς καὶ τοῦτον, ὑποτάσσει τοὺς ἐπέκεινα τοῦ ποταμοῦ λαοὺς, ἄλλους μὲν διὰ συμφωνίας, ἄλλους δὲ διὰ τῆς βίας. Πληροφορηθεὶς ὅτι οἱ Καθαῖοι ἐτοιμάζονται πρὸς μάχην, προελαύνει καὶ ἐντὸς δύο ἡμερῶν ἀπὸ τῆς διαβάσεως τοῦ Ὑδραῶτου ποταμοῦ φθάνει εἰς τὴν πόλιν Πίμπραμα, ἥτις ἀνήκει εἰς τὸ ἔθνος τῶν Ἀδραϊστῶν. Τούτων προσχωρησάντων πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, προχωρεῖ εἰς τὰ Σάγγαλα. Ἐνταῦθα συναντᾷ ἀντίστασιν σθεναράν καὶ φονεύονται ἐκ τῶν Ἰνδῶν 17.000, συλλαμβάνονται αἰχμάλωτοι 70.000, 300 ἄρματα καὶ 500 ἵπποι. Ἐκ τοῦ στρατεύματος τοῦ Ἀλεξάνδρου φονεύονται ὀλιγώτεροι τῶν 100, τραυματίζονται ὑπὲρ τοὺς 1.200, τινὲς τῶν ἡγεμόνων καὶ ὁ σωματοφύλαξ Λυσίμαχος⁵. Ὁ Ἀλέξανδρος κατασκάπτει τὰ Σάγγαλα, ἀποστέλλει δὲ τὸν Πῶρον μετὰ στρατοῦ, ἵνα τοποθετήσῃ φρουρὰς εἰς τὰς ἄλλας πόλεις. Καὶ ταῦτα δράσας προχωρεῖ εἰς τὴν διάβασιν τοῦ Ὑφάσιος ποταμοῦ, ἵνα κοῖ τοὺς ἐπέκεινα Ἰνδοὺς ὑποτάξῃ⁶. Ὁ στρατὸς ὁμῶς ἀποκαμῶν ἐκ τῶν συνεχῶν κόπων καὶ κινδύνων καὶ μὴ βλέπων τέρμα εἰς τὰς ἐπικινδύνους ἐπιχειρήσεις δυσανασχετεῖ διὰ τὴν συνέχισιν τῆς πρὸς ἀνατολὰς ἐκστρατείας. Τέλος μετὰ μακρὰς συνεννοήσεις μετὰ τῶν ἡγητόρων (Κοῖνος) τοῦ στρατοῦ καὶ μὴ θέλων ὁ Ἀλέξανδρος νὰ διασαλευσῇ τὴν πειθαρχίαν τοῦ

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 4, 1.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 4, 4.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 9, 1 ἕως V, 20, 4.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 20, 8.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 22-24, 4-5.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 24, 8.

στρατεύματος και την αγάπην τούτου πρὸς ἑαυτὸν ἀποφασίζει νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν πέραν τοῦ Ὑφάσιος ποταμοῦ ἐκστρατείαν, ἀνεγείρας δώδεκα βωμοὺς εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Ὑφάσιος ποταμοῦ ὡς αἰώνιον σῆμα τοῦ τελευταίου ὁρίου τῆς εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείας του¹.

3. Πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις τοῦ Ἀλεξάνδρου κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐκ τοῦ Ὑφάσιος ποταμοῦ μέχρι τοῦ θανάτου του.

Ὁ Ἀλέξανδρος προσθέσας καὶ τὴν μέχρι τοῦ Ὑφάσιος ποταμοῦ χώραν εἰς τὴν ἡγεμονίαν τοῦ Πώρου ἀναστρέφει πρὸς τὸν Ὑδραώτην ποταμόν, τὸν ὁποῖον διαβάς ἐπανερχεται εἰς τὸν Ἀκεσίνην ποταμόν. Καὶ τοῦτον διαβάς ἐπιστρέφει εἰς τὸν Ὑδάσπην ποταμόν καὶ μάλιστα εἰς τὰς πόλεις Νίκαιαν καὶ Βουκέφαλα. Εἶτα ἀκολουθῶν τὴν ἐκβολὴν τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ καὶ ὑποτάζας τοὺς Ἀβαστανοὺς καὶ Σόγδους φθάνει εἰς τὴν συμβολὴν τοῦ Ἰνδοῦ καὶ Ἀκεσίνου καὶ ἀκολουθῶν περαιτέρω τὸν ροὴν τοῦ Ἰνδοῦ φθάνει εἰς Πάταλα. Ἐκεῖ σχίζεται τοῦ Ἰνδοῦ τὸ ὕδωρ εἰς δύο μεγάλους ποταμοὺς καὶ δημιουργεῖται τὸ δέλτα τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ὁ Ἀλέξανδρος κατασκευάζει ναύσταθμον καὶ ἀγκυροβόλιον². Ὁ Ἀλέξανδρος χάριν ἐξερευνήσεως φθάνει μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκείθεν ὤρισεν, ὅπως ὁ στόλος του ὑπὸ τὸν Νέαρχον πλεύσῃ εἰς τὸν Περσικὸν κόλπον καὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Εὐφράτου καὶ τοῦ Τίγρητος³.

Ἐπανελθὼν εἰς Πάταλα ὁ Ἀλέξανδρος προχωρεῖ διὰ μέσου τῆς χώρας τῶν Ὠρειτῶν καὶ Γαδρωσῶν, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ παραπλέοντος στόλου. Εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδρωσῶν τὸ στράτευμά του ὑφίσταται κακουχίας ἔνεκεν ἐλλείψεως τροφίμων καὶ ὕδατος⁴ καὶ τοῦ βάθους τῆς ἄμμου, καὶ τῆς θερμῆς αὐτῆς, διότι ἦτο κεκαυμένη⁵.

Ὁ Νέαρχος μετὰ τοῦ στόλου περιπλεύσας τὴν χώραν τῶν Ὠρων, Γαδρωσῶν καὶ Ἰχθυοφάγων φθάνει εἰς τὰ πρὸς τὴν θάλασσαν κατοικοῦμενα μέρη τῆς Καρμανίας. Ἐκείθεν ἀνελθὼν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον ἀναγγέλλει τὰ περὶ τοῦ περίπλου καὶ τῆς θαλάσσης. Διατάσσει τοῦτον ὁ Ἀλέξανδρος νὰ συνεχίσῃ τὸν πλὸν μέχρι τῆς Περσικῆς θαλάσσης καὶ τοῦ στομίου τοῦ Τίγρητος ποταμοῦ⁶.

Ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοῦ στρατοῦ ὁδεύων μέσῳ Καρμανίας φθάνει εἰς

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 29, 1.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 18, 2.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 19, 5.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 22, 1. 23, 1.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 24, 4.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 28, 5.

Πασαργάδας, ἔνθα ἦσαν τὰ ἀνάκτορα Κύρου Β', ὁ τάφος αὐτοῦ καὶ τὸ θησαυροφυλάκιον¹, καὶ ἐκ τῶν Πασαργαδῶν εἰς Περσέπολιν, καταστᾶσαν πρωτεύουσαν τῆς Περσικῆς αὐτοκρατορίας ὑπὸ τοῦ Δαρείου καὶ νεκρόπολιν τῶν βασιλέων τῆς Περσίας. Ἐκεῖ «π ὀ θ ο ς λ α μ β ἄ ν ε ι α ὕ τ ὀ ν» νὰ καταπλεύσῃ διὰ τῶν ποταμῶν Τίγρητος καὶ Εὐφράτου εἰς τὴν Περσικὴν θάλασσαν, ἵνα ἴδῃ τὰς ἐκβολὰς καὶ τῶν δύο αὐτῶν ποταμῶν, ὅπως εἶδε καὶ τοῦ Ἰνδοῦ καὶ τοῦ Νείλου². Ἄλλοι ἀνέγραψαν, λέγει ὁ Ἀρριανός, ὅτι εἶχε σκοπὸν νὰ κάμῃ τὸν περίπλου τῆς Ἀραβίας, τῆς χώρας τῶν Αἰθιοπῶν, τῆς Λιβύης καὶ τῆς χώρας τῶν Νομάδων. Ἄλλοι πάλιν λέγουν ὅτι εἶχε κατὰ νοῦν νὰ εἰσπλεύσῃ ἔνθεν εἰς τὸν Εὐξείνιον πόντον, τὴν Σκυθίαν καὶ τὴν Μαιώτιν λίμνην. Ἄλλοι πρὸς τὴν Σικελίαν καὶ τὴν ἄκραν Ἰαπυγίαν (Ἰταλίαν), διότι τὸν εἶλκε ἡ αὐξανομένη φήμη τῶν Ρωμαίων³.

Ἐκ Περσепόλεως ὁ Ἀλέξανδρος μεταβαίνει εἰς Σούσα⁴, ὅπου διανέμει χρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας του, προκειμένου νὰ ἐξοφλήσουν τὰ χρέη των, καὶ διάφορα δῶρα εἰς τοὺς διακριθέντας ἐκ τοῦ στρατοῦ⁵ καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ὠπιν. Ἐνταῦθα ἀποφασίζει ὁ Ἀλέξανδρος νὰ ἀναχωρήσουν ἐθελουσίως διὰ τὰς πατρίδας των, ὅσοι ἐκ τῶν Μακεδόνων ἦσαν ἀνίκανοι πρὸς ἐκστρατεῖαν, διὰ γῆρας ἢ ἄλλο πάθημα. Οἱ παλινοστοῦντες ἀνέρχονται εἰς 10.000. Εἰς πάντας τούτους ὁ Ἀλέξανδρος καταβάλλει μισθὸν δι' ὅσον χρόνον ἦσαν ἐν ἐκστρατεῖᾳ καὶ δι' ὅσον χρόνον ἀπαιτεῖτο νὰ φθάσουν οἴκαδε καὶ ἐπὶ πλέον καὶ ἐν τάλαντον. Διέταξε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος, ὅπως, ὅσοι ἐκ τῶν Μακεδόνων εἶχον ἀποκτήσει τέκνα μὲ Ἀσιανὰς γυναῖκας, ἀφήσουν ταῦτα πλησίον του καὶ μὴ ὀδηγήσουν εἰς Μακεδονίαν, ὄντα ἀλλόφυλα καὶ ἐκ βαρβάρων γυναικῶν, πρὸς ἀποφυγὴν οἰκογενειακῶν προστριβῶν. Ὁ ἴδιος δὲ θὰ ἐφρόντιζε νὰ ἀνατραποῦν μακεδονικῶς καὶ νὰ ἀσκηθοῦν εἰς τὰ ὅπλα. Ὅταν δὲ θὰ ἐνηλικιωθοῦν, ὁ ἴδιος θὰ ὠδήγει εἰς Μακεδονίαν καὶ θὰ τὰ παρέδιδεν εἰς τοὺς πατέρας των. Ὄρισε τέλος ὡς ἀρχηγὸν τῶν οἴκαδε ἀπερχομένων τὸν πλέον ἐμπιστόν του, τὸν Κρατερόν, ὅστις διορίζετο κυβερνήτης τῆς Μακεδονίας, Θράκης καὶ Θεσσαλίας. Παρήγγειλε δέ, ὅπως ὁ Ἀντίπατρος ὀδηγήσῃ εἰς Ἀσίαν τοὺς ἀντικαταστάτας τούτων. Καὶ τοῦτο ἐγένετο, διότι ὑπῆρχεν ἡ φήμη ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἤθελε νὰ ἀπομακρύνῃ ἐκ τῆς Μακεδονίας τὸν Ἀντίπατρον, ὑποκύψας οὕτως εἰς τὰς διαβολὰς τῆς μητρὸς του Ὀλυμπιάδος ὡς πρὸς τὸν στρατηγὸν τοῦτον⁶.

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 18, 11 καὶ VI, 29, 4.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 1, 1.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 1, 2.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 4, 1.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 5, 1-4.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 12, 1-5.

Ἐξ Ὡπιδος ὁ Ἀλέξανδρος μεταβαίνει εἰς Ἐκβάτανα, ἔνθα ἡσθένησεν ὁ Ἡφαιστίων καὶ ἀπέθανε¹. Ἐξ Ἐκβατάνων κατέρχεται εἰς Βαβυλῶνα². Ἐδῶ δέχεται πολλὰς πολλῶν λαῶν πρεσβείας, ἐπαινούσας καὶ στεφανούσας τοῦτον ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ τῆς Ἀσίας, ὡς τῶν Βρεττίων, Λευκανῶν καὶ Τυρρηνῶν ἐξ Ἰταλίας, Καρχηδονίων, Αἰθιόπων, Σκυθῶν, Κελτῶν καὶ Ἰβήρων³.

Εἰς Βαβυλῶνα ὁ Ἀλέξανδρος δέχεται πρέσβεις παρὰ τῶν Ἑλλήνων, παραδῶσας εἰς τοῦτους ὅλα τὰ ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα, ὅσα ὁ Ξέρξης ἀνεκόμεσεν ἐξ Ἑλλάδος εἰς Βαβυλῶνα ἢ Σοῦσα ἢ Πασαργάδας ἢ ὅπουδῆποτε τῆς Ἀσίας⁴. Ἐνταῦθα καταπλέει καὶ ὁ ὑπὸ τὸν Νέαρχον στόλος τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, ἀναπεπλευκῶς ἀπὸ τῆς Περσικῆς θαλάσσης⁵, καὶ προετοιμάζει ὁ Ἀλέξανδρος ἐκστρατεῖαν εἰς Ἀραβίαν πρὸς ἐξερεύνησιν ταύτης, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι μόνοι ἐκ τῶν βαρβάρων δὲν ἀπέστειλαν πρεσβείαν οὔτε ἐπὶ τιμῇ ἔπραξαν τι⁶. Καίπερ πυρέσσων ὁ Ἀλέξανδρος καλεῖ τοὺς ἡγήτορας τοῦ στρατοῦ, πρὸς τοὺς ὁποίους δίδει ὁδηγίας διὰ τὴν εἰς Ἀραβίαν ἐκστρατεῖαν⁷. Ἀλλ' ὁ συνεχῆς πυρετὸς κάμπτει τὰς σωματικὰς του δυνάμεις, ὥστε νὰ μὴ δύναιται πλέον νὰ ὁμιλήσῃ. Οἱ στρατιῶται ποθήσαντες νὰ ἴδουν τὸν βασιλέα τῶν παραβιάζοντων τὰς θύρας καὶ παρελαύνουν πρὸ αὐτοῦ, χαιρετῶντος τοὺτους διὰ κινήσεως τῆς κεφαλῆς καὶ νεύματος τῶν ὀφθαλμῶν⁸.

Διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου πολλὰ ἐγράφησαν. Ἠρώτησαν τοῦτον, εἰς ποῖον ἀφήνει τὴν βασιλείαν καὶ ἐκεῖνος ἀπήντησε «τῷ κ ρ α τ ῖ σ τ ω». Ἐποφήτευσεν δὲ καὶ τὸν ἀλληλοσπαραγμὸν τῶν Μακεδόνων στρατηγῶν κατὰ τὴν διαδοχὴν⁹. Ἀνεγράφη, λέγει ὁ Ἀρριανός, ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἀπέθανεν ἐκ δηλητηριάσεως, ὀφειλομένης εἰς τὸν Ἀντίπατρον. Τὸ δηλητήριον ἐκόμισεν ὁ Κάσσανδρος, υἱὸς τοῦ Ἀντιπάτρου, ὅπερ παρέδωκεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον πρὸς πόσιν ὁ Ἰόλλας, νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ Κασσάνδρου, ὅστις ἦτο οἰνοχόος καὶ εἶχε δυσαρεστηθῇ εἰς τι πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀλεξάνδρου¹⁰. Ἄλλος δ' ἀνέγραψεν ὅτι, ὅταν ἀντελήφθη ὁ Ἀλέξανδρος ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἀποθάνῃ, ἐπροχώρησε διὰ νὰ ριφθῇ εἰς τὸν Εὐφράτην ποταμὸν, ἵνα δημιουργηθῇ ἡ φήμη, ἅφ' οὗ θὰ ἐξηφανίζετο, ὅτι ὁ θεὸς τὸν ἐγέννησε καὶ

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 14, 1.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 15, 4.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 15, 4.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 19, 1-2.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 19, 3.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 19, 6.

7. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 25, 2.

8. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 26, 1.

9. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 26, 3.

10. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 27, 1-2.

πρὸς τοὺς θεοὺς ἀνελήφθη. Ἀλλὰ συνεκρατήθη ὑπὸ τῆς συζύγου του Ρωξάνης, πρὸς τὴν ὁποίαν μάλιστα εἶπεν ὅτι τὸν ἐμποδίζει, ἐπειδὴ ἐφθόνησε τὴν αἰωνίαν δόξαν του, τὴν θεῖαν ὑπόστασίν του¹.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπέθανε τὴν 114ην Ὀλυμπιάδα, ἐπὶ Ἡγησίου ἄρχοντος ἐν Ἀθήναις καὶ δὴ τὸ 323 π.Χ., εἰς ἡλικίαν 32 ἐτῶν καὶ 8 μηνῶν. Ἐβασίλευσε δὲ 12 ἔτη καὶ 8 μηνάς².

Γ'. Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ἡ προσωπικότης τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου ἀποτελεῖ τετράκλιτον δομὴν, στρατιωτικὴν, πολιτικὴν, θρησκευτικοθητικὴν καὶ πνευματικὴν. Τὸ ἐκπρεπὲς ὅμως γνώρισμα τοῦ Ἀλεξάνδρου εἶναι ἡ στρατηγικὴ μεγαλοφυΐα.

1. Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ὡς στρατιωτικὸς ἡγέτης.

Ὁ Carl von Clausewitz γράφει³ ὅτι τὸν στρατιωτικὸν ἡγέτην, ἀποτελοῦντα στρατιωτικὴν ἰδιοφυΐαν, χαρακτηρίζουν ἢ εἰς ὑπέρμετρον βαθμὸν ἀποφασιστικότης, ἐνεργητικότης, σταθερότης, ἐτοιμότης πνεύματος, ἐπιμονὴ καὶ δύναμις χαρακτῆρος. Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχεν ἀπάσας τὰς στρατιωτικὰς ταύτας ἀρετὰς καὶ ἐπὶ πλέον εἶχε καὶ προσωπικὴν ἀνδρείαν.

Τὴν προσωπικὴν ἀνδρείαν τοῦ Ἀλεξάνδρου βλέπομεν εἰς πολλὰς περιπτώσεις. Εἰς τὸν Γρανικὸν ποταμὸν, κατὰ τὴν ἐναντίον τῶν Περσῶν ἱπομαχίαν, ἥτις ὁμοίαιζε πρὸς πεζομαχίαν, θραύεται τὸ δόρυ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ζητεῖ ἄλλο ἀπὸ τὸν ἱπποκόμον του Ἀρέτην. Ἀλλὰ καὶ τούτου εἶχε θραυσθῇ τὸ δόρυ, ὅποτε δίδει εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τὸ ἰδικόν του ὁ Κορίνθιος Δημάρατος. Ὁ Ἀλέξανδρος μὲ τὸ νέον δόρυ φονεύει τὸν Μιθριδάτην, γαμβρὸν τοῦ Δαρείου, καὶ τὸν Ροισάκην, διασφύζεται δὲ μόλις ἀπὸ τὸν Κλεῖτον, ὅστις ἀπέκοψε τὸν βραχίονα τοῦ Σπιθριδάτου, ἐπιφέροντος τὸ ξίφος του κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου⁴.

Κατὰ τὴν μάχην τῆς Ἰσσοῦ τραυματίζεται ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸν μηρόν⁵. Κατὰ τὴν κατὰ τοῦ φρουρίου τῆς Γάζης ἐπιθεσιν πλήττεται εἰς τὸν ὤμον διὰ καταπέλτου, διατρήσαντος τὴν ἀσπίδα καὶ τὸν θώρακα, δυσκόλου γενομένης τῆς θεραπείας τοῦ τραύματος⁶. Παρὰ τὸν Τάναϊν ποταμὸν ἐπιτε-

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 27, 3.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 28, 1. πρβλ. Droysen, Ἱστορία Μ. Ἀλεξάνδρου, Μετάφρασις Ἱ. Πανταζίδου, Ἀθῆναι 1899, τ. 1, σ. 833-849.

3. Φιλοσοφία τοῦ πολέμου, Ἀπόδοσις Κ. Γαζῆ, Ἀθῆναι 1960, σ. 72-75.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 15, 4-8.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 12, 1.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 27, 2-3.

θείς ὁ Ἀλέξανδρος κατὰ τῶν βαρβάρων, ἔνθα ἐκ 30.000 μόνον 8.000 ἐσώθησαν, τραυματίζεται οὗτος εἰς τὴν κνήμην, διαμπεροῦς ὄντος τοῦ τραύματος, καὶ μάλιστα μέρος τῆς περόνης ἐθραύσθη¹. Εἰς μίαν πόλιν τετειχισμένην καὶ ἰδρυμένην ὑπὸ τοῦ Κύρου, καλουμένην Κυρούπολιν, ἐγγὺς τοῦ Ταναΐδος ποταμοῦ, τραυματίζεται ὁ Ἀλέξανδρος ἰσχυρῶς διὰ λίθου κατὰ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν αὐχένα². Παρὰ τὸν Χόνν ποταμὸν τῆς Ἰνδικῆς τιτρώσκεται διὰ βέλους ὁ Ἀλέξανδρος, διαπεράσαντος τὸν θώρακα, εἰς τὸν ὦμον, τοῦ τραύματος μὴ ὄντος σοβαροῦ, διότι ὁ θώραξ ἠμπόδισε τὸ βέλος νὰ διατρήσῃ τὸν ὦμον³. Ἀγων τὸν στρατόν του ὁ Ἀλέξανδρος ἐπὶ Μάσσαγα, τὴν μεγίστην τῶν ἐκεῖ πόλεων τῶν Ἀσσακηνῶν, συνάπτει μάχην, φονευθέντων 200 ἐχθρῶν, τῶν λοιπῶν ἐγκλεισθέντων εἰς τὰ τεῖχη. Ἀπὸ τῶν τειχῶν δὲ τοξεύεται ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸ σφυρὸν ἐλαφρῶς⁴. Κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, κατὰ τινα μαρτυρίαν τοῦ Ἀριστοβούλου, τοῦ Πτολεμαίου διάφορον γνώμην ἔχοντος, ὡς καὶ τοῦ Ἀρριανοῦ, τιτρώσκεται ὁ Ἀλέξανδρος ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πώρου, ἄγοντος ἀξιολόγους δυνάμεις, ὡς καὶ ὁ φίλτατος αὐτοῦ ἵππος Βουκεφάλας, ὅστις καὶ ἀπέθανε συνεπείᾳ τοῦ τραύματος⁵. Ὁ Βουκεφάλας, κατὰ τὸν Ἀρριανόν⁶, ἀπέθανε παρ' οὐδενὸς βληθείς, ἀλλὰ λόγῳ καμάτου καὶ ἡλικίας, ὧν περίπου τριάκοντα ἔτων.

Πλησίον τοῦ Ὑδραῶτου ποταμοῦ, εἰς τὴν μεγίστην τῶν Μαλλῶν πόλιν, ὁ Ἀλέξανδρος ἀναβάς εἰς τὴν ἐπαλξιν τοῦ τείχους, ἔνθα ἦτο ἐκτεθειμένος εἰς τὰ βέλη καὶ τὰ ἀκόντια τοῦ ἐχθροῦ, καὶ νοήσας ὅτι, ἂν ἔμενεν ἐκεῖ, θὰ ἐκινδύνευε χωρὶς νὰ πράξῃ τι τὸ ἀξιόλογον, πηδᾷ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ τείχους, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Πευκέστα, Ἀβρέα καὶ Λεοννάτου, ἵνα ἀφ' ἐνὸς μὲν καταπλήξῃ τοὺς Ἰνδοὺς μετὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν ὀρμητικότητά του, ἀφ' ἐτέρου δέ, ἂν φονευθῇ, θὰ μάθουν οἱ μεταγενέστεροι ὅτι ἔπεσεν ἐπ' ἐλπίδι τῆς νίκης. Κατὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτὴν⁷ βάλλεται ὁ Ἀλέξανδρος διὰ βέλους διὰ μέσου τοῦ θώρακος εἰς τὸ στήθος, ὑπερθεῖν τοῦ μαστοῦ, ὥστε, ὡς λέγει ὁ Πτολεμαῖος, ἐξήρχετο ὁμοῦ μετὰ τοῦ αἵματος καὶ αἷρ. Ἐκχυθέντος ἀθρόου τοῦ αἵματος, κατελήφθη ὁ Ἀλέξανδρος ὑπὸ ἰλίγγου καὶ λιποθυμίας. Ὁ Πευκέστας καὶ Λεοννάτος καλύπτουν τὸν Ἀλέξανδρον μετὰ τὴν ἱερὰν ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἰλιάδος Ἀθηνᾶς ληφθεῖσαν ἀσπίδα, ἣτις πάντοτε ἐφέρετο πρὸ αὐτοῦ εἰς τὰς μάχας. Πρὸ τῆς καταστάσεως αὐτῆς ἀγωνιῶντες οἱ στρατιῶται τοῦ

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 30, 11. Ἐδῶ συγχέει ὁ Ἀρριανὸς τὸν Ταναῖν, ἐκβάλλοντα εἰς τὴν Μαιώτιν (Ἀζοφικὴ), μετ' ἄλλους.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 3, 3.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 23, 3.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 26, 1-4.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 14, 4-6.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 19, 5.

7. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 9, 3-6, 10, 1-4 καὶ 11, 1-2.

Ἀλεξάνδρου καὶ οἱ ἡγήτορες αὐτῶν, ἐκτὸς τοῦ τείχους εὐρισκόμενοι, μή τι πάθῃ ὁ βασιλεὺς τῶν, ἄλλοι μὲν τούτων ἀναρριχηθέντες εἰς τὸ τεῖχος δι' ἐμπηγνυομένων πασσάλων, ἄλλοι δὲ ἐπ' ἄλλων ἐπιβαίνοντες ρίπτονται ἐντὸς τοῦ τείχους καὶ ἀμέσως ἀνοίγεται ἡ πύλη τοῦ μεταπυργίου, ὅποτε εἰσορμοῦν οἱ Μακεδόνες, οἱ μὲν καλύπτοντες τὸν βασιλέα τῶν καὶ φονεύοντες ἀδιακρίτως καὶ γυναῖκας καὶ παιδιά τῶν ἐχθρῶν, οἱ δὲ μεταφέροντες ἔξω τοῦ τείχους τὸν Ἀλέξανδρον ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κακῶς ἔχοντα, χωρὶς νὰ γνωρίζουν ἂν ζῇ. Τὸ βέλος, ὡς λέγει ὁ Ἀρριανός, ἄλλοι μὲν ἀνέγραψαν ὅτι ἀφήρεσεν, ἀφ' οὗ διήνοιξε τὴν πληγὴν, ὁ Κριτόδημος, ἱατρὸς Κῆφος τοῦ γένους τῶν Ἀσκληπιαδῶν, ἄλλοι δὲ ὁ σωματοφύλαξ Περδίκκας, μὴ παρόντος ἱατροῦ, ἀφ' οὗ, ἐντολῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου, διήνοιξε τὸ τραῦμα διὰ τοῦ ξίφους. Ὁ ἴδιος ὁμοῦς ὁ Ἀρριανός γράφει ὅτι περὶ τοῦ γεγονότος αὐτοῦ καὶ φῆμαι πολλὰ ὑπάρχουν καὶ διαφοραὶ γνωμῶν.

Τὸ ρισκοκίνδυνον συναντῶμεν καὶ εἰς ἄλλους ἥρωας καὶ εἰς τοὺς ὀμηρικούς, ἰδίως εἰς τὸν Ἀχιλλέα. Ἀλλὰ τὸ ρισκοκίνδυνον τοῦ Ἀλεξάνδρου μᾶς καταπλήσσει. Διακατεχόμενος ὑπὸ πολεμικοῦ μένους ἐν ταῖς μάχαις καὶ ὑπὸ ἔρωτος πρὸς τὴν δόξαν, ἦτο ἀδύνατον νὰ συγκρατηθῇ πρὸ τῶν κινδύνων. Ὁ Νέαρχος λέγει ὅτι προεκινδύνευε πρὸ πάντων τῶν στρατιωτῶν καὶ δι' αὐτὸ ἐκακίζετο ὑπὸ τῶν φίλων του. Πλὴν ὁμοῦς, καίτοι ἐγνωρίζεν ὅτι εἶναι τοῦτο ἀληθές, ἐν τούτοις ἐστενοχωρεῖτο καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἀφίσταται τῶν προσωπικῶν κινδύνων. Εἰς μάλιστα Βοιωτίας ἰδὼν τὸν Ἀλέξανδρον σκυθρωπὸν διὰ τὴν γενομένην πρὸς τοῦτον ἐπιτίμησιν εἶπεν, ὅτι τὰ κατορθώματα τὰ κάνουν οἱ ἄνδρες καὶ καὶ ὅστις δρᾷ, ἐπόμενον εἶναι νὰ διατρέξῃ κινδύνους¹. Συγκεκριμένως ἐν τῇ μάχῃ τῶν Γαυγαμήλων ὁ Ἀλέξανδρος ἰδὼν τὸ χάσμα, ποὺ εἶχεν ἀνοιχθῇ εἰς τὸ κέντρον τῆς παρατάξεως τοῦ Δαρείου, καὶ αὐτὸν τὸν Δαρεῖον ἀκάλυπτον, εἰσδύει εἰς τὸ χάσμα καὶ ὁρμᾷ μὲ τὸ ἵππικόν του κατὰ τοῦ ἐχθρικοῦ κέντρου καὶ μάλιστα κατ' αὐτοῦ τοῦ Δαρείου δρομαίως καὶ μὲ ἀλαλαγμούς, ἐπιδιώκων καὶ προσωπικὴν πρὸς τὸν Δαρεῖον ἀναμέτρησιν καὶ ἀδιαφορῶν διὰ τὴν ζωὴν του. Ὁ Δαρεῖος ὁμοῦς, ὅστις καὶ ἐκ τῆς μάχης τῆς Ἰσσοῦ ἦτο τρομοκρατημένος, ἔχων καὶ νῦν ἀντιμέτωπον αὐτὸν τοῦτον τὸν Ἀλέξανδρον, τρέπεται εἰς φυγὴν, συμπαρασύρας καὶ τὰ περὶ αὐτὸν τμήματα τῶν Περσῶν².

Ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἰνδῶν, ἐγγὺς τῶν Βαζίρων, ὑπάρχει ἡ Ἱορνος πέτρα, εἰς τὴν ὁποίαν κατέφυγον οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως αὐτῆς, φεύγοντες τὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου διωξίν. Διὰ τὴν Ἱορμον πέτραν ἐπεκράτει ἡ φήμη ὅτι οὔτε καὶ ὁ Ἡρακλῆς, υἱὸς τοῦ Διὸς, ἠδυνήθη νὰ κυριεύσῃ ταύτην. Εἶχε δ' αὕτη περιφέρειαν μῆκος 200 σταδίων (37 χιλιόμετρων) καὶ ὕψος 11 σταδίων

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 13, 4-5.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 14, 1-3.

(2.000 μέτρων). Διὰ ταύτην ὑπῆρχε μία μόνον ἀνάβασις χειροποίητος καὶ δύσκολος. Ὁ Ἀλέξανδρος ὁμως ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν Ἡρακλέα ἐπιτίθεται κατὰ τῆς ὀχυρᾶς ταύτης τοποθεσίας καὶ καταλαμβάνει ταύτην¹.

Τὸ ἀκαταπόνητον τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἡ ἀδιαφορία αὐτοῦ πρὸς τοὺς μόχθους καὶ τὰς ταλαιπωρίας ἐξάγεται οὐ μόνον ἐκ τῶν συνεχῶν ἐκστρατειῶν, αἰφνιδιαστικῶν ἐμφανίσεών του εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν καὶ τῶν σκληρῶν μαχῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ὅλως δυσχερῶν ἐπιχειρήσεων. Ἡ διὰ τῆς τῶν Γαδρωσῶν χώρας πορεία τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐπιστρέφοντος εἰς Σοῦσα καὶ Βαβυλῶνα, ἀπετέλεσε μεγάλην δοκιμασίαν, διότι ὑπῆρχεν ἔλλειψις τροφίμων καὶ ὕδατος². Κατὰ τοὺς συγγράψαντας τὰ κατ' Ἀλέξανδρον, ὅλοι ὁμοῦ αἱ ταλαιπωρίαι, ἃς ὑπέστη ὁ στρατὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Ἀσίαν, δὲν δύναται νὰ συγκριθοῦν μὲ τὰς διὰ μέσου τῆς Γαδρωσίας κακουχίας. Καὶ μάλιστα ἐλέγετο, ὅτι, ἐξ ὧν ἐπεχειρήσαν νὰ διέλθουν διὰ τῆς χώρας αὐτῆς, οὐδεὶς ἐσώθη. Μόνον ἡ Σεμίραμις κατάρθωσε νὰ σωθῇ μετὰ εἴκοσι στρατιωτῶν ἐκ σύμπαντος τοῦ στρατοῦ τῆς. Ὁ Κῦρος Β', ὁ Καμβύσου, ἐλθὼν καὶ αὐτὸς εἰς τὴν χώραν αὐτήν, διὰ νὰ εἰσβάλῃ εἰς τὰς Ἰνδίας, λόγῳ τῆς ἐρήμου καὶ τῆς ἐλλείψεως τῶν χρειωδῶν τοῦ στρατεύματος, ἀπώλεσε τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ στρατοῦ του, περισώσας μόνον ἐπτά στρατιώτας³. Ἐκτὸς τῆς ἐλλείψεως τῶν ἐπιτηδείων καὶ τοῦ ὕδατος ἀπεδεκάτισε τὸν στρατὸν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὰ κτήνη αὐτοῦ ἡ μεγάλη θερμοκρασία καὶ τὸ βάθος τῆς πυρωμένης ἄμμου, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐβυθίζοντο τὰ κτήνη⁴. Πολλὰ τῶν ὑποζυγίων ἀπέσφαζον οἱ στρατιῶται δι' ἔλλειψιν τροφίμων, ἰσχυρίζομενοι ὅτι ἀπέθνησκον ἐκ δίψης ἢ ἐκ κοπώσεως⁵. Ὁ ἴδιος δὲ ὁ Ἀλέξανδρος ὑποφέραν ἐκ δίψης καὶ πορευόμενος πεζῇ, συνδιαταλαιπωρούμενος μετὰ τῶν στρατιωτῶν του, ὅταν τινὲς τούτων προσεκόμισαν ἐπὶ κράνους ὕδωρ εἰς αὐτόν, ἐπήνεσε μὲν τούτους, ἔχυσεν ὁμως τὸ ὕδωρ ἐν ὧναι πάντων. Αὕτη καὶ μόνον ἡ πράξις τοῦ Ἀλεξάνδρου χαρακτηρίζει τὴν καρτερίαν καὶ τὴν τέχνην τοῦ στρατηγεῖν τοῦ Ἀλεξάνδρου⁶.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐθεώρει ὡς τὸ πολυτιμότερον πάντων τὴν Ἰλιάδα, ἣν ἐγνώριζε κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ μνήμης⁷. Ἐφερε ταύτην μεθ' ἑαυτοῦ κατὰ τὴν εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείαν, ἔχων ἐκείνην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν του⁸. Ἦτο θε-

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 28, 1 ἕως IV, 30, 4.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 23, 1.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 24, 1-3.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 24, 4.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 25, 1.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 26, 1-3.

7. Πλουτάρχ. Ἀλεξ. 26, 1-3. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Χριστιανισμός, «Μακεδονικά», τ. 7 (1966-67), σ. 5.

8. Πλουτάρχ. Ἀλεξ. 8. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἑ.ά., τ. 7, σ. 5-6.

ματοφύλαξ τῶν παραδόσεων τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων. Οὐ μόνον ἤθελε νὰ ὁμοιωθῇ πρὸς τοὺς ἥρωας, ἀλλὰ καὶ νὰ ὑπερβάλῃ τοὺτους. Ὡς πρότυπον εἶχε τὸν Ἀχιλλέα καὶ τοῦτον τὸν τάφον ἐστεφάνωσε κατὰ τὴν ἄφιξίν του εἰς τὸ Ἴλιον, μακαρίσας αὐτόν, διότι ἔτυχε τοῦ Ὁμήρου ὡς κήρυκος διὰ τοὺς μεταγενεστέρους¹. Ἦτο ἀκόρεστος εἰς τὴν ἀριστείαν καὶ τὰ μέγала ἔργα².

Δεῖγμα τῆς εὐτολμίας τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης, ποὺ εἶχεν εἰς τοὺς φίλους του, εἶναι καὶ τὸ ἐπεισόδιον τῆς Κιλικίας. Ἐν Ταρσῷ, κατὰ τὸν Ἀριστόβουλον, ὁ Ἀλέξανδρος ἠσθένησεν ἐξ ὑπερκοπώσεως. Ἄλλοι ὁμως λέγουσιν ὅτι ἐνόσησεν, ἐπειδὴ κáθιδρος καὶ πυρέσσων ἐκολύμβησεν εἰς τὸν Κύδνον ποταμόν. Συνεπεῖα τῆς νόσου αὐτῆς κατελήφθη ὑπὸ σπασμῶν, ὕψηλοῦ πυρετοῦ καὶ συνεχοῦς ἀγρυπνίας. Ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι ἱατροὶ ἐνόμιζον ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ζήσῃ, ὁ προσωπικὸς ἱατρός του Φίλιππος ὁ Ἀκαρνὰν ἔδωκεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον νὰ πῇ καθαρτικὸν φάρμακον, καθ' ὃν χρόνον εἶχε σταλῇ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον ἐκ μέρους τοῦ Παρμενίωτος, προτρέποντος τὸν Ἀλέξανδρον νὰ φυλάττῃται, διότι ὁ ἱατρὸς Φίλιππος εἶχε δωροδοκηθῇ ἐκ μέρους τοῦ Δαρείου, προκειμένου νὰ δηλητηριάσῃ αὐτόν. Ὁ Ἀλέξανδρος ὁμως κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὴν κύλικα, ἔδιδε συγχρόνως καὶ τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Φίλιππον. Καὶ ἐν ᾧ ἔπιπε τὸ φάρμακον, προσεῖχεν εἰς τὴν ἀταραξίαν τοῦ Φιλίππου, ἀναγιγνώσκοντος τὴν ἐπιστολήν. Πάντως ὁ Ἀλέξανδρος ἐκαθάρθη διὰ τοῦ φαρμάκου, ἀπηλλάγη ἐκ τῆς νόσου καὶ ὁ Φίλιππος καὶ οἱ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἐπεισέθησαν ὅτι οὐ μόνον ὁ Ἀλέξανδρος ἀνύποπτος ἐτύγχανε πρὸς τοὺς φίλους, ἀλλ' ὅτι διέκειτο καὶ θαρραλέως πρὸς τὸν θάνατον³.

Δεῖγμα τῆς εὐτολμίας τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀποτελεῖ καὶ τοῦτο. Εἰς τὴν Γάζαν ὁ Ἀλέξανδρος ἔστησε τὸ στρατόπεδόν του εἰς τὸ μέρος, ὅπου τὸ τεῖχος ἐφαίνετο εὐπρόσβλητον. Οἱ μηχανοποιοὶ ὁμως ἐδήλωσαν ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ κυριευθῇ τὸ τεῖχος διὰ τῆς βίας λόγῳ τοῦ μεγάλου ὕψους τοῦ χώματος. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀντέτεινεν εἰς τοῦτο, εἰπὼν ὅτι πρέπει νὰ καταληφθῇ, ἔστω καὶ ἂν ἦτο δυσκολοκυρίευντον. Οὕτω θὰ καταπλήξῃ τοὺς ἐχθροὺς, νομίζων συγχρόνως ὅτι εἶναι αἰσχύνῃ δι' αὐτόν νὰ λεχθῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ τοῦ Δαρείου ὅτι κατέλιπε τοῦτο ἀκατάκτητον⁴.

Ἄρα οἱ ἀλλεπάλληλοι τραυματισμοὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸ ριποκίνδυνον ἀποδεικνύουσιν ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος προεκινδύνευεν εἰς τὴν μάχην, συνεπλέκετο εἰς τὰς πρώτας γραμμάς μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἔστιν ὅτε ὥρμα καὶ ἀκάλυπτος ὑπὸ τῶν φιλίων τμημάτων ἢ ὑπὸ τῶν ὑπασπιστῶν ἢ σωματοφυλάκων

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 12, 1. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἔ.ἀ., σ. 6.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 19, 6.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 4, 7-11.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 26, 1-3.

του, παρέχων ἑαυτὸν παράδειγμα ἡρωϊσμοῦ, ἀφοβίας πρὸς τὸν θάνατον καὶ αὐτοθυσίας. Ἄλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ μνημονευθέντα περιστατικά ἐπιβεβαιοῦν τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν καλὸν θάνατον. Καὶ ἡ ιδιότης αὐτῇ χαρακτηρίζει τὸν ἄνδρεϊον, τὸν ὁποῖον ὁ Ἀριστοτέλης¹ ὀρίζει: «Κυρίως δὲ λέγεται ἄνδρεϊος ὁ περὶ τὸν καλὸν θάνατον ἀδεής, καὶ ὅσα θάνατον ἐπιφέρει ὑπόγυια ὄντα» τοιαῦτα δὲ μάλιστα τὰ κατὰ τὸν πόλεμον». Ὁ πόλεμος εἶναι τομεὺς κατ' ἐξοχὴν τοῦ ἀνδρείου καὶ ἡ ἀνδρεία πρωτίστη ἀρετὴ τοῦ πολεμιστοῦ. Ὑποδομὴ τῆς ἀνδρείας εἶναι τὸ θάρρος. Ὁ πολεμιστής, ὁ στρατιωτικὸς ἡγέτης διακατέχεται κατὰ βάσιν ἀπὸ τὸ θάρρος. Καὶ ἄλλοι τούτων ἀδιαφοροῦν πρὸς τὸν θάνατον ἐξ ἰδιοσυγκρασίας ἢ ἐκ συνηθείας, ἄλλοι δὲ λόγῳ φιλοδοξίας, φιλοπατρίας καὶ τιμῆς. Ἰδεατὴν μορφήν τοιοῦτου θάρρους ἔχει ὁ Ἀλέξανδρος καὶ λόγῳ καταγωγῆς καὶ λόγῳ ἰδιοσυγκρασίας καὶ λόγῳ μορφώσεως. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐκ πατρὸς κατήγετο ἐκ τῶν Τημενιδῶν, ἀναγόντων τὴν ἀρχὴν τοῦ γένους αὐτῶν εἰς τὸν Ἡρακλέα, υἱὸν τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀλκμήνης, ἐκ μητρὸς ἐκ τῶν Αἰακιδῶν, τῶν ὁποίων γενάρχης ἦτο ὁ Αἰακός, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Αἰγίνης. Συνεπῶς ἦτο διογενὴς καὶ ἡρωογενής. Ὡς διογενὴς ἦτο προστατευόμενος τῶν Θεῶν, ὥς ἄλλος Ἀχιλλεύς, ὥς ἡρωογενὴς εἶχε τὴν δύναμιν τοῦ Ἡρακλέους, παρ' οὗ οὐδεὶς ἐπιταχθεὶς ἄθλος ἔμεινεν ἀνεκτέλεστος. Τὸν προσφιλῆ του ἵππον Βουκεφάλαν, ὅστις καὶ μέγας ἦτο καὶ γενναῖος, μόνος ὁ Ἀλέξανδρος ἵππευε καὶ μόνος οὗτος ἡδυνήθη νὰ δαμάσῃ αὐτόν. Ἐφερε δὲ οὗτος εἰς τὴν κεφαλὴν κατ' ἄλλους μὲν λευκὸν σῆμα, ἐν ᾧ ἦτο μέλας, κατ' ἄλλους δὲ κεφαλὴν βοός².

Προσετέθη εἰς τὰς ἀνωτέρω ἐγγενεῖς ιδιότητες καὶ ἡ μόρφωσις ἐκ μέρους τοῦ Ἀριστοτέλους. Ὁ Ἀριστοτέλης ἐκτὸς τοῦ Ὀμήρου ἀσφαλῶς θὰ ἐδίδαξεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον τὸν Πίνδαρον, τοῦ ὁποίου τὴν οἰκίαν κατὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Θηβῶν ἐσεβάσθη³, τὸν Ἡρόδοτον, παρ' οὗ ἔμαθε τὰ περὶ Αἰγύπτου καὶ Περσικοῦ κράτους, καὶ τοῦ Ξενοφῶντος τὴν Κύρου Ἀνάβασιν⁴ καὶ Κύρου παιδείαν, διότι ἐπεδείξατο ἐνδιαφέρον μεγάλον διὰ τὸν τάφον τοῦ Ἰδρυτοῦ τοῦ Περσικοῦ κράτους⁵, ὅταν εὔρε τοῦτον «διορωρυγμένον καὶ σεσυλημένον»⁶.

1. Ἡθικ. Νικομ. Γ. 9, 1115α, 10.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 19, 5.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 9, 10. H. Berve, Das Alexanderreich, München 1926, τ. 2, σ. 70. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἑ.ἀ., σ. 6.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 7, 8-9 καὶ II, 8, 11. Α. Δασκαλάκη, Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Ἑλληνισμός, Ἀθήναι 1963, σ. 232-233 καὶ 327. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἑ.ἀ., σ. 6.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 29, 4-11.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 29, 4.

Ἀναμφισβήτητοι εἶναι ἡ ἀποφασιστικότητα, ἡ σταθερότης καὶ ἡ ἐπιμονὴ καὶ ἡ δύναμις τοῦ χαρακτήρος τοῦ Ἀλεξάνδρου. Συγκεκριμένως εἰς τὸν Γρανικὸν ποταμὸν ὁ Παρμενίων εἰσηγεῖται εἰς τὸν Ἀλέξανδρον νὰ ἀναμείνουν ἐστραπεδευμένοι ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ καὶ νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τῶν Περσῶν τὴν χαρὰν γῆν, πρὶν προφθάσουν νὰ συνταχθοῦν οὗτοι. Ἐπισημαίνει δὲ τὸ μεγάλον μῆκος τῆς παρατάξεώς των, τὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ εἰς τινα σημεῖα καὶ τὸ ἀπόκριμνον τῶν ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Ἀλέξανδρος ὁμως ἀπορρίπτει τὸ σχέδιον τοῦ Παρμενίωνος. Ὅμιλεῖ μετὰ περιφρονήσεως περὶ τῶν δυσχερειῶν τῆς διαβάσεως τοῦ Γρανικοῦ ποταμοῦ καὶ ἐξαίρει τὸ ἰδικὸν του θάρρος, ἔναντι τῶν κινδύνων, καὶ τὴν ἀξίαν τῶν Μακεδόνων¹.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀφικόμενος εἰς Γόρδιον, ποθεῖ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἀκρόπολιν, νὰ ἴδῃ τὰ ἀνάκτορα τοῦ Γορδίου καὶ τοῦ υἱοῦ του Μίδα, τὴν ἄμαξαν αὐτοῦ καὶ τὸν δεσμὸν τοῦ ζυγοῦ τῆς ἀμάξης. Κατὰ τὴν παράδοσιν, ὅστις θὰ ἔλυνε τὸν δεσμὸν, αὐτὸς ἐπέπρωτο νὰ ἄρξῃ τῆς Ἀσίας. Ὁ δεσμὸς οὗτος συνίστατο ἐκ φλοιοῦ κρανέας καὶ τούτου δὲν διεκρίνοντο οὔτε ἡ ἀρχὴ οὔτε τὸ τέλος. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπειδὴ ἀπόρως εἶχεν εἰς τὴν λύσιν τοῦ δεσμοῦ, ἀπῆξιον ὁμως καὶ νὰ μείνῃ ἄλυτος, ἵνα μὴ ἐπιζημία ἐντύπωσις σχηματισθῇ εἰς τὰ πλήθη, ἔλκει τὸ ξίφος καὶ ἀποκόπτει δι' αὐτοῦ τὸν δεσμὸν. Ὁ Ἀριστόβουλος ἀντιθέτως λέγει ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἀφῆρεσε τὸν ἑστορα ἐκ τοῦ ρυμοῦ, ὅστις ἦτο πάσσαλος διαμπερὴς διὰ μέσου τοῦ ρυμοῦ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπηλήθευεν ὁ χρησμός καὶ ἐπεβεβαιούτο ἡ σύμφωνος θεία θέλησις διὰ βροντῶν καὶ φωτεινῶν μετεώρων. Ἐπομένως ὁ Ἀλέξανδρος θὰ ἐγίνετο κύριος τῆς Ἀσίας διὰ τοῦ ξίφους².

Πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, πολιορκοῦντα τὴν Τύρον, προσέρχονται παρὰ Δαρείου πρέσβεις, ἀναγγέλλοντες ὅτι προσφέρει εἰς αὐτὸν ὁ Δαρεῖος 10.000 ταλάντων διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς μητρός, συζύγου καὶ τέκνων του, τὴν χώραν τὴν διαλαβανομένην μεταξὺ τῆς Ἑλληνικῆς θαλάσσης καὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ, τὴν κόρην του εἰς γάμον καὶ φιλίαν καὶ συμμαχίαν. Καὶ τῶν προτάσεων αὐτῶν τοῦ Δαρείου ἀνακοινωθείσων ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς συγκέντρωσιν τῶν ἐταίρων, ὁ Παρμενίων εἶπεν ὅτι, ἂν ἦτο Ἀλέξανδρος, θὰ ἐδέχετο τοὺς δροὺς αὐτοὺς πρὸς κατάπαυσιν τοῦ πολέμου καὶ ἀποφυγὴν τῶν περαιτέρω κινδύνων. Ὁ Ἀλέξανδρος ὁμως ἠρνήθη, εἰπὼν ὅτι καὶ αὐτὸς ἂν ἦτο Παρμενίων, θὰ ἐδέχετο. Ἐπειδὴ ὁμως εἶναι Ἀλέξανδρος, ἀπαντᾷ εἰς τὸν Δαρεῖον, ὅτι τὰ χρήματα καὶ ἅπαν τὸ Περσικὸν κράτος ἀνήκουν εἰς αὐτὸν καὶ ὅτι, ἂν ἤθελε νὰ νυμφευθῇ τὴν κόρην του, δὲν εἶχεν ἀνάγκην τῆς συγκαταθέσεώς του. Προέτρεψε δ' αὐτόν, ὅπως προσέλθῃ παρ' ἑαυτῷ καὶ τύχῃ

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 13, 1-6.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 3, 1-8.

τῆς ἐκ μέρους του φιλανθρωπίας¹. Καὶ ἡ ἀπάντησις αὕτη τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐνέχει ἀποφασιστικότητα, ἐμμονὴν εἰς τὸ πρόγραμμά του καὶ αὐτοπεποίθησιν εἰς τὸ ἔργον του.

Κατὰ τὴν ἐν Γαυγαμήλοις μάχην ὁ Παρμενίων προέτεινεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον νὰ ἐπιτεθοῦν τὴν νύκτα κατὰ τῶν Περσῶν ἀπροσδοκῆτως, ὁπότε θὰ παραχθῇ σύγχυσις, ταραχὴ καὶ φόβος εἰς τοὺς ἐχθρούς. Ὁ Ἀλέξανδρος ὁμως ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ κλέψῃ τὴν νίκην, ἀλλ' ὅτι ἔπρεπε νὰ νικήσῃ ἐν ἡμέρᾳ καὶ ἄνευ πανουργίας. Καὶ ἡ ἀπάντησις αὕτη τοῦ Ἀλεξάνδρου δὲν ἐνέχει καυχησιολογίαν, ἀλλ' ἀπεναντίας ἀπροσμέτρητον θάρρος ἐν κινδύνοις². Ἐπαινεῖται δὲ καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀρριανοῦ ὁ Ἀλέξανδρος, διότι ἡ νυκτερινὴ αὕτη ἐπιθεσις παρῆχε πλεονεκτήματα μὲν εἰς τοὺς Πέρσας, μειονεκτήματα δὲ εἰς τοὺς Μακεδόνας, διότι εἰς τοὺς πρῶτους ἦτο φιλικὸν τὸ περιβάλλον καὶ γνῶριμον τὸ ἔδαφος, εἰς δὲ τοὺς δευτέρους ἐχθρικὸν τὸ περιβάλλον καὶ ἄγνωστον τὸ ἔδαφος.

Ἀποφασιστικότητα, ἀλλὰ καὶ σκληρότητα λόγῳ πολιτικῆς προνοίας, ἐνέχουν καὶ αἱ κατωτέρω πράξεις τοῦ Ἀλεξάνδρου. Εὕρισκόμενος ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῶν Ζαραγγαίων, μαθάνει τὴν ἐναντίον του ἐπιβουλὴν τοῦ Φιλώτου, υἱοῦ τοῦ Παρμενίωνος, καὶ εἰσάγει τοῦτον εἰς δίκην ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν Μακεδόνων. Συγκεκριμένως κατηγορήθη ὁ Φιλώτας ὅτι δὲν κατέστησε γνωστὴν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον συνωμοσίαν τινὰ, παρασκευαζομένην κατ' αὐτοῦ, καίτοι ἐφοῖτα δις τῆς ἡμέρας εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ. Τόσον ὁ Φιλώτας, ὅσον καὶ οἱ συνεργήσαντες, ἐφρονεύθησαν δι' ἀκοντίων. Ἐπακολουθεῖ δὲ καὶ ὁ φόνος τοῦ Παρμενίωνος, εὕρισκόμενου εἰς Μηδίαν, ὑπὸ τῶν στρατηγῶν Κλεάνδρου, Σιτάλκου καὶ Μενίδου. Εἰς τὴν πρᾶξιν αὐτὴν προέβη ὁ Ἀλέξανδρος ἢ διότι ἐπίστευεν ὅτι συμμετεῖχεν εἰς τὴν συνωμοσίαν καὶ ὁ Παρμενίων ἢ διότι ἐσκέπτετο ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ ἦτο ἐπικίνδυνος³.

Τὸν Ἀλέξανδρον διὰ τὰς δουλοπρεπεῖς προσκυνήσεις τῶν αὐλοκολάκων του ἐπέκρινε καὶ ὁ Καλλισθένης ὁ Ὀλύνθιος, ἀνεψιὸς τοῦ Ἀριστοτέλους, συσπουδαστὴς παρ' αὐτῷ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἱστοριογράφος, παρακολουθῶν τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Τοῦτου ἔνεκεν ὁ Ἀλέξανδρος ὀργισθεὶς ἢ πιστεύσας ὅτι μετεῖχε συνωμοσίας ἔδωσε τοῦτον χειροπέδαις καὶ περιήγαγεν εἰς τὸ στράτευμα διαρκῶς δεδεδεμένον, ἕως ὅτου ἀπέθανε. Κατὰ τὸν Πτολεμαῖον τὸν Λάγῳ ὁ Καλλισθένης βασανισθεὶς καὶ κρεμασθεὶς ἔθανεν⁴.

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 25, 1-3. Πρβλ. καὶ Πλουτ. Ἀλέξ. 29.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 10, 1-4.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 26, 1-4.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 10, 1 ἕως IV, 14, 3.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐν ᾧ ἡτοιμάζετο νὰ διαβῇ τὸν Ὑφασιν ποταμόν, ὁ στρατός του ἐκδηλώνει τὴν δυσθυμίαν του¹ διὰ τὴν ἀτέρμονα ἐκείνην ἐκστρατείαν. Πολλαὶ δὲ συγκεντρώσεις ἐντὸς τοῦ στρατεύματος ἐγένοντο, ἐν αἷς ἐξεδηλοῦτο ἡ δυσαρέσκειά του. Πρὸς τοῦτο ὁ Ἀλέξανδρος συνεκάλεσεν εἰς σύσκεψιν τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν τάξεων, πρὸς οὓς ὁμιλήσας ἐτόνισε μεταξὺ ἄλλων ὅτι ἡ ὑπολειπομένη χώρα μέχρι τοῦ Γάγγου ποταμοῦ καὶ τῆς Ἀνατολικῆς θαλάσσης δὲν εἶναι μεγάλη οὐδὲ ἡ ἀπόστασις μακρά. Ἀπὸ τοῦ Περσικοῦ κόλπου θὰ γίνῃ ὁ περίπλους τῆς Ἀφρικῆς μέχρι τῶν Ἡρακλείων στηλῶν. Ὅλη ἡ Λιβύη, ἐντεῦθεν τῶν Ἡρακλείων στηλῶν, θὰ γίνῃ ἰδική των, ὅπως ἔγινε καὶ ἡ Ἀσία. Ἄν ὅμως ἐπιστρέψουν, φοβεῖται μήπως ἐπαναστατήσουν τὰ ὑποτεταγμένα ἔθνη, ὁπότε οἱ μόχθοι καὶ αἱ ταλαιπωρίαι των θὰ ἀποβοῦν εἰς μάτην. Ἀντιθέτως, ἂν ὑποτάξουν τὴν Ἀσίαν, θὰ ἀποστείλῃ εἰς τὰς πατρίδας των, εἰς Ἑλλάδα, ὅσους θέλουν νὰ ἐπιστρέψουν ἢ θὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ὁ ἴδιος. Ὅσοι θέλουν νὰ μείνουν ἐν Ἀσίᾳ, ἐτόνισε, θὰ κάμῃ νὰ ζηλεύουν τοὺτους οἱ ἀναχωροῦντες². Εἰς τὸν Ἀλέξανδρον μετὰ μακράν σιγὴν τῶν ἀρχηγῶν τῶν μονάδων ἀπήντησεν ὁ Κοῖνος ὁ Πολεμοκράτους, ἡγεμὼν τῆς Ἑλμιωτίδος τάξεως (τῶν πεζεταίρων) ἀπὸ τοῦ 336 π.Χ. - 331 π.Χ. διὰ τῶν ἐξῆς περιληπτικῶς: «Βασιλεῦ, πόθος ὅλου τοῦ στρατοῦ εἶναι νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν γῆν, ἵνα ἴδῃ γυναῖκας καὶ παῖδας. Μὴ ὀδηγήσῃς τὸν στρατὸν μακρύτερα χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, διότι δὲν θὰ τὸν ἔχῃς πλέον ὅμοιον, ὅπως πρὶν, εἰς τοὺς κινδύνους. Ὅταν ὅμως ὁ ἴδιος ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν πατρίδα σου, ἂν τὸ νομίζῃς ὀρθόν, καὶ ἂν οὐ βάλλῃς εἰς τὰς τὰ Ἑλληνικὰ πράγματα καὶ μεταφέρῃς τὰς νίκας τὰς πολλὰς καὶ μεγάλας εἰς τὴν πατρικὴν σου οἰκίαν, τότε πλέον νὰ ἐτοιμάσῃς καὶ ἀποστείλῃς ἄλλο ἐκστρατευτικὸν σῶμα, ἐντελὼς νέον, εἴτε θέλεις ἐναντίον τῶν Ἰνδῶν, ποὺ κατοικοῦν πρὸς ἀνατολάς, εἴτε θέλεις εἰς τὸν Εὐξεινὸν πόντον, εἴτε τέλος ἐναντίον τῆς Καρχηδόνας καὶ περαιτέρω ταύτης εἰς τὴν Ἀφρικὴν. Ταῦτα ἀνήκουν εἰς τὴν ἰδικὴν σου αὐτοβουλίαν πλέον νὰ ὀργανώσῃς. Θὰ σὲ ἀκολουθήσουν δὲ οἱ Μακεδόνες καὶ οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, νέοι πλέον ἀντὶ γερόντων καὶ ἀκμαῖοι ἀντὶ κεκμηκότων, πολλοὶ δὲ μᾶλλον ὅταν ἴδωσιν ὅτι ἔχουν ἐπανελθεῖ εἰς τὰς οἰκίας των καὶ εἶναι πλούσιοι ἀντὶ πτωχῶν καὶ ἐνδοξοὶ ἀντὶ ἀφανῶν. Καὶ σοῦ μὲν ὄντος ἀρχηγοῦ τοῦ στρατοῦ, οὐδένα φόβον ἐμποιοῦν οἱ ἐχθροί. Ὅσα ὅμως ἐξαρθῶνται ἀπὸ τὴν θέλησιν τῶν θεῶν καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμῃ τὰς πολεμικὰς πράξεις εἶναι ἀπροσδόκητα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, κατ' οὐδένα τρόπον ἐνδέχεται νὰ τὰ ἀποφύγουν»³.

Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως «ἀχθεσθεῖς τῇ Κοίνου παρρησίᾳ

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 25, 2.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 25,3 ἕως V, 26, 8.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 27, 1.

μνημονευθέντα γεγονότα, ὥς καὶ πολλὰ ἄλλα, τὰ ὅποια θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν ἐκ τῆς Ἀρριανοῦ Ἀναβάσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Συμπάρεδρος ιδιότης εἰς τὴν ἀποφασιστικότητα τοῦ Ἀλεξάνδρου εἶναι ἡ σταθερότης. Εἶναι terra incognita ἡ μεταβολὴ καὶ ροὴ πεποιθήσεων διὰ τὸν Ἀλέξανδρον. Ἡ σταθερότης τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὰς ἀποφάσεις εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς λογικῆς καὶ τῆς θείας βουλῆσεως, ἐξηγουμένης διὰ τῶν θουσιῶν καὶ τῆς ἐπισκέψεως τῶν ναῶν καὶ τῶν μαντείων¹.

Οἱ φόνοι τοῦ Φιλώτου, Παρμενίωνος, Κλείτου καὶ Καλλισθένους δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἀσταθείας χαρακτῆρος καὶ ἐπιπολαίας κρίσεως. Ὁ Ἀλέξανδρος συνέλαβε μεγαλουργὸν σχέδιον. Ἡθέλησε νὰ ὑλοποιήσῃ τὴν ιδέαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ², νὰ ἐξαλείψῃ τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων κίνδυνον, νὰ ἐξημερώσῃ τοὺς ἀνθρώπους καὶ νὰ καταστήσῃ τὸν βίον αὐτῶν ἀνθρωπινώτερον διὰ τοῦ «Ἑλληνισμοῦ», ὅστις, ὥς γνωστόν, προπαρεσκεύασε τὴν διάδοσιν τοῦ χριστιανισμοῦ³.

Ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὸν Ὑφασιν ποταμὸν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βαβυλῶνα, ἀκολουθῶν τὴν γνώμην τῶν στασιασάντων στρατιωτῶν του, δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα ἀσταθείας χαρακτῆρος καὶ μεταβολῆς πεποιθήσεων. Ὁ Ἀλέξανδρος εὐρέθη πρὸ τοῦ μεγαλυτέρου διλήμματος τῆς ζωῆς του, νὰ προχωρήσῃ πέραν τοῦ Ὑφάσιος ποταμοῦ παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ στρατοῦ τοῦ ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ οἰκάδε συμφώνως πρὸς τὴν θέλησιν τούτου, τὸν ὅποιον τόσον ἡγάπα καὶ εἰς τὸν ὅποιον ὤφειλε τόσον πολλά. Ὑπῆκουσεν εἰς τὴν σκληρὰν λογικὴν, ἵνα μὴ ἀπολέσῃ τὴν πειθαρχίαν τοῦ στρατοῦ του, τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν αὐτοῦ δι' ἑαυτόν. Ὑπῆκουσεν καὶ εἰς τὸ θεῖον⁴, ἄνευ τῆς θελήσεως τοῦ ὁποίου οὐδὲν ἔδρα. Μετὰ τὴν μάχην τῶν Γαυγαμήλων (πυρπόλῃσις Περσεπόλεως), μεταλλαγαὶ ἐπῆλθον εἰς τὴν διάνοιαν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀπομακρύνεται οὗτος τῆς πανελληνίου ιδέας καὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ συνεδρίου τῆς Κορίνθου. Θεωρεῖ ὅτι τερματίζει τὴν ἐκστρατείαν ὥς στρατηγὸς αὐτοκράτωρ τοῦ συνεδρίου καὶ μεταβάλλει στάσιν ἔναντι αὐτοῦ⁵. Τότε ἀνακηρύσσεται ὑπὸ τοῦ στρατοῦ βασιλεὺς τῆς Ἀσίας. Διαφοροποιεῖται ὥς πρὸς τὰς σκέψεις τοῦ Ἰσοκράτους⁶. Πάντως οὐδέποτε ὁ Ἀλέξανδρος ὥρισε ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θὰ κινηθῇ μόνον ἐντὸς τῶν πλαισίων τῶν

1. Εὐαγ. Σδράκα, Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ὡς υἱὸς τοῦ Ἀμμωνος-Διός, Θεσσαλονίκη 1971, σ. 58-59.

2. Π. Σκουφάκη, Ἡ πανελληνίος ιδέα κ.λ. «Μακεδονικά», τ. 11(1971), σ. 69-70.

3. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἑ.ά., σ. 26-29.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 28, 4.

5. Bl. W. Wilcken, Griechische Geschichte, München-Berlin (ἐκδ. 3η), 1931, σ. 179. Fischer, Weltgeschichte, τ. 5ος, σ. 296 κ.έ. Bengtson, Griechische Geschichte, München 1950, σ. 324 κ.έ. Ἀπ. Δασκαλάκη, ἑ.ά., σ. 80.

6. Ἰσοκρ. Φίλιπ. 119-126.

ἀποφάσεων τοῦ πανελληνίου συνεδρίου τῆς Κορίνθου. Ὁ ἀρχιστράτηγος δὲν δύναται ἐκ τῶν προτέρων νὰ προσδιορίσῃ μέχρι ποίου σημείου ἐδαφικῶν κατακτήσεων θὰ φθάσῃ κατανικῶν τὸν ἐχθρόν. Στόχος τοῦ ἀρχιστρατήγου εἶναι ἡ συντριβὴ καὶ ὁ ἀφοπλισμὸς τοῦ ἐχθροῦ. Πέραν τούτου ὁμοῦ πολιτικῶς ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε καθορίσει διαδοχικοὺς στόχους διὰ τῆς ἀλληλοδιαδόχου ἐπιτυχίας ἐνὸς ἐκάστου τούτων, τελευταῖος τῶν ὁποίων ἦτο ἡ οἰκουμενικότης τοῦ ἑλληνισμοῦ. Τὴν οἰκουμενικότητα καὶ τὸν κοσμοπολιτισμὸν ἐδιδάχθη παρὰ τῶν Κυνικῶν¹ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ διὰ τοῦτο δὲν θὰ ἔπαυε προελαύνων ἢ μαχόμενος, πρὶν ὑπαγάγῃ ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ τὸ ἀνθρώπινον γένος². Ὁ Ἀλέξανδρος ἤθελε νὰ γίνῃ ὁ Ἑλληνισμὸς καθολικὸν ἀγαθὸν Εὐρώπης, Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς³. Ἀλλ' οἱ πολιτικοὶ στόχοι ἐν πολέμῳ προϋποθέτουν συντριβὴν τοῦ ἐχθροῦ, ἐκμηδένισιν, παράδοσιν ἄνευ ὄρων καὶ ἀφοπλισμὸν. Τοιοῦτόν τι ὁμοῦ δὲν ἐγένετο οὔτε μετὰ τὴν μάχην τῆς Ἰσσοῦ οὔτε μετὰ τὴν μάχην τῶν Γαυγαμήλων, διότι μετὰ ταύτην ὁ Δαρεῖος ἔφυγε διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀντίστασιν. Μετὰ τὴν δολοφονίαν τούτου ἡγήθη τῆς ἀντιστάσεως ὁ Βῆσσος⁴ καὶ μετὰ τοῦτον ὁ Πῳρος⁵. Ἐκτὸς τούτου ὁ Ἀλέξανδρος ἐνόμιζεν ὅτι προχωρῶν πέραν τοῦ Ὑφάσιος ποταμοῦ δὲν εἶχε νὰ διανύσῃ μεγάλην ἀπόστασιν μέχρι τοῦ Γάγγου ποταμοῦ καὶ τῆς Ἀνατολικῆς θαλάσσης. Συνεπῶς ἡ Ἀνατολικὴ θάλασσα θὰ ἦτο τὸ τέρμα τῆς πρὸς ἀνατολὰς ἐκστρατείας του, ὅποτε θὰ ἠκολούθει ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ὑπολοίπου μέρους τοῦ μεγαλεπηβόλου σχεδίου του⁶ μετὰ τὴν εἰς Βαβυλῶνα ἀνάπαυσιν καὶ ἐτοιμασίαν τοῦ στρατοῦ⁷.

Ἡ ἐνεργητικότης τοῦ Ἀλεξάνδρου εἶναι ὑπεράνθρωπος. Περιτρεχεὶ τὴν Βαλκανικὴν μὲ τὴν Μακεδονικὴν φάλαγγα. Ἐπιβάλλει τὴν ὑποταγὴν ἢ ταπεινώσιν εἰς τοὺς λαοὺς αὐτῆς. Οἱ βόρειοι γείτονες τῆς χώρας του τρέμουν ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ μόνον. Ἐντὸς δέκα τριῶν ἡμερῶν ἀπὸ τῆς Ἑορδαίας εἰσβάλλει εἰς τὴν Βοιωτίαν⁸, διανύων ὑπὲρ τὰ 30 χιλιόμετρα ἡμερησίως καὶ συνεχῶς. Διαρκῶς εἶναι πορευόμενος καὶ ἐπιτιθέμενος, ὁρμῶν καὶ μαχόμενος. Ἡσυχία καὶ ἀνάπαυλα σωματικὴ καὶ ψυχικὴ δι' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει. Ὑπάρχει μόνον ταχεῖα κίνησις καὶ αἰφνιδισμὸς.

1. U. Wielcken, Alexandre le grand, (Payot) Paris 1952, σ. 24-25. Π. Σκουφάκη, ἔ.α., σ. 111.

2. Κ. Παπαρρηγόπουλος, Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, ἑκδοσις ἑκτη, Ἀθῆναι 1932, τ. 3, σ. 116.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 26, 1-3 καὶ VII, 15, 5. καὶ VII, 19, 1. Π. Σκουφάκη, ἔ.α., σ. 103.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 28, 8 ἕως III, 30, 5.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 8, 4 ἕως VI, 2, 1.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 26, 1-3.

7. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 19, 6.

8. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 7, 5-6.

Οὕτως ἀφαιρεῖ τὴν πρωτοβουλίαν ἀπὸ τὸν ἐχθρὸν πρὸς δημιουργίαν ἐπιθέσεως καὶ τὸν ἀναγκάζει διαρκῶς εἰς ἄμυναν, χωρὶς εἰς τοῦτο ὁ ἐχθρὸς νὰ ἔξη εἰς τὴν διάθεσίν του καὶ τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον.

Ἡ ἐτοιμότης τοῦ στρατιωτικοῦ πνεύματος τοῦ Ἀλεξάνδρου καταφαίνεται εἰς τὰς ἀκολουθοῦσας μεταξὺ τῶν ἄλλων περιπτώσεις. Ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τὴν ἐν τῷ Γρανικῷ ποταμῷ μάχην, ἐπιθυμῶν νὰ στερήσῃ τὸν Περσικὸν στόλον πασῶν τῶν βάσεών του, στρέφεται πρὸς τὰ παράλια τῆς Μυσίας, Λυδίας, Καρίας καὶ Λυκίας. Εἶτα στρέφεται πρὸς τὰ μεσογειότερα, τὴν Φρυγίαν καὶ Καππαδοκίαν, διὰ νὰ ἐξουδετερώσῃ ὀχυράς θέσεις, ὅπως ἦτο τὸ Γόρδιον, καὶ νὰ ἀσφαλίσῃ τὰ νῶτά του καὶ τὰς συγκοινωνίας πρὸς τὰ μετόπισθεν. Κατέρχεται καὶ πάλιν εἰς τὰ παράλια τῆς Κιλικίας. Μετὰ δὲ τὴν μάχην τῆς Ἴσσοῦ καταλαμβάνει τὴν Σιδῶνα, Τύρον, Γάζαν καὶ ὅλα τὰ παράλια τῆς Αἰγύπτου. Οὕτω πλέον ἐξουδετερώνει πάντα κίνδυνον, προερχόμενον ἐκ τοῦ Περσικοῦ ἢ Φοινικικοῦ στόλου. Αὐτὸ ἦτο καὶ τὸ πρῶτον μέρος τοῦ θαρραλέου καὶ στρατηγικωτάτου σχεδίου τοῦ Ἀλεξάνδρου, νὰ προελάσῃ ραγδαίως εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, καταλαμβάνων ὁλόκληρον τὴν δυτικὴν παραλίαν αὐτῆς καὶ τὰ παράλια τῆς Αἰγύπτου, ἀπὸ τοῦ Ἑλλησπόντου μέχρι τῆς Ἀλεξανδρείας, διὰ νὰ στερήσῃ τοὺς Πέρσας πάσης δυνατότητος νὰ ὀργανώσουν καὶ νὰ διατηρήσουν ναυτικὴν δύναμιν, ἱκανὴν νὰ διακόψῃ τὰς μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπικοινωνίας τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ νὰ ἀνακόψῃ τὴν προέλασιν αὐτοῦ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας καὶ νὰ μεταφέρῃ τὸν πόλεμον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου οἱ Σπαρτιᾶται ἐπανεστάτησαν, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι συνεκρατοῦντο ὑπὸ φόβου. Τὸ δεύτερον μέρος ἦτο, ἀπηλλαγμένος τοῦ ἐφιάλτου τοῦ Περσικοῦ στόλου, νὰ συντρίψῃ τὸν Περσικὸν στρατὸν καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀντίστασιν, καὶ νὰ κατακτήσῃ τὴν Περσικὴν αὐτοκρατορίαν¹.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἀποφύγει θειὰ συγκυρίαν καὶ τὸν ἐκ τοῦ Μέμνονος τοῦ Ροδίου ἐπαπειλούμενον κίνδυνον. Οὗτος ἡττηθεὶς εἰς Ἀλικαρνασσὸν παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἀναλαβὼν τὴν ἐξουσίαν παντὸς τοῦ ναυτικοῦ παρὰ τοῦ βασιλέως Δαρείου καὶ ὅλων τῶν παραθαλασσίων μερῶν, ἀποφασίζει νὰ μεταφέρῃ τὸν πόλεμον ἐναντίον τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ λοιπὴν Ἑλλάδα. Πρὸς τοῦτο ἐκυρίευσεν τὴν Χίον καὶ προσέβαλε τὴν Λέσβον. Οἱ Μυτιληναῖοι ὅμως δὲν παραδίδονται. Ἐν τῷ μεταξὺ νοσήσας ἐν Λέσβῳ ἀπέθανε. Καὶ οὕτω ἀπέτυχε τὸ Ἀννίβειον σχέδιον αὐτοῦ ἐναντίον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὅπως ἀπέτυχε καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἰσηγήθη εἰς τὸ συμβούλιον τῶν στρατηγῶν τοῦ Δαρείου πρὸ τῆς μάχης τοῦ Γραμικοῦ ποταμοῦ².

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 17, 1-4. Βλ. Graf Vork von Wartenburg, *Kürze übersicht der Feldzüge Alexanders des Grossen*, 1897, σ. 31 κ.ε.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 1, 1-3.

Ὁ Ἀλέξανδρος κατὰ τὴν κατάληψιν τῆς Μιλήτου διαλύει τὸν Ἑλληνικὸν στόλον καὶ ἐλλείπει χρημάτων καὶ διότι δὲν ἦτο ἀξιόμαχος. Ἐπ' οὐδενὶ τρόπῳ ἤθελε νὰ διακινδυνεύσῃ ἀποτυχίαν τινά, ἔστω καὶ εἰς τὸ ναυτικόν, τοῦ ὁποίου δὲν ἠγεῖτο προσωπικῶς. Ἐκτὸς τούτου, ὡς καὶ ἀνωτέρω ἐλέχθη, καταλαμβάνων τὰς παραλίους πόλεις τῆς Ἀσίας ἀποσυνθέτει τὸ Περσικὸν ναυτικόν. Καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ νοῦς τῆς ἐκστρατείας του μέχρι τῆς μάχης τῆς Ἴσσου¹.

Τὴν στρατιωτικὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ Ἀλεξάνδρου ὡς πρὸς τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ στρατηγικοῦ ἐλιγμοῦ θαυμάζομεν κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν κυριωτέρων καὶ ἀποφασιστικωτέρων μαχῶν. Συγκεκριμένως εἰς τὸν Γρανικὸν ποταμὸν ὁ Ἀλέξανδρος ἡγούμενος τοῦ δεξιοῦ κέρατος, τοῦ τμήματος κρούσεως τῆς στρατιᾶς, καθώρισεν ἐπακριβῶς τὸ ἀσθενὲς σημεῖον τῆς ἐχθρικής παρατάξεως, τὸ ὅποιον ἦτο τὸ κέντρον ταύτης, λόγῳ τῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἀριστεροῦ κέρατος τῶν Περσῶν πρὸς ἀντιμετώπισιν τοῦ δεξιοῦ κέρατος τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ Ἀλέξανδρος διατάξας τὸν Παρμενίωνα, ὀδηγοῦντα τὸ ἀριστερὸν κέρας τῆς Ἑλληνικῆς παρατάξεως, νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ δεξιοῦ κέρατος τῶν Περσῶν, ἐμβαίνει ὁ ἴδιος εἰς τὸν ποταμὸν, ὥστε τὰ ἀκολουθοῦντα τὸ πρῶτον τμήμα, ὅπερ εὐθυγραμμίσθη πρὸς τὸ ἀριστερὸν τοῦ ἐχθροῦ κέρας, τμήματα νὰ προωθοῦνται εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τοῦ ποταμοῦ ἀριστερώτερα τούτου τοῦ πρώτου τμήματος, πρὸς τὴν φορὰν τοῦ ποταμοῦ, σχηματίζοντα λοξὴν κατεύθυνσιν², ἵνα μὴ ἐκτεθῇ τὸ πλευρόν των εἰς τὸν ἐχθρὸν καὶ ἵνα ἐπιτεθῇ διὰ τούτων εἰς τὸ ἀσθενὲς κέντρον τῆς ἐχθρικής παρατάξεως. Ὅντως ὁ Ἀλέξανδρος ἀντιληφθεὶς ὅτι τὸ κέντρον τῆς ἐχθρικής παρατάξεως, ἀποτελουμένης ἐξ ἵππικοῦ, τοῦ πεζικοῦ Ἑλληνικοῦ μισθοφορικοῦ σώματος ὄντος ὀπισθεν τοῦ ἵππικοῦ, ἦτο ἀσθενὲς λόγῳ τῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἀριστεροῦ κέρατος τῶν Περσῶν, ἀντιμετωπίζοντος τὸ δεξιὸν κέρας τῶν Μακεδόνων, ἐπετέθη ἐναντίον αὐτοῦ, ὅπερ ὑποχωρήσαν πρὸ τῆς θεαλλώδους ὁρμῆς τοῦ Ἀλεξάνδρου, παρέσυρε καὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ὅλης παρατάξεως τοῦ Περσικοῦ ἵππικοῦ εἰς ἄτακτον φυγὴν. Πλὴν ὁμοῦς ὁ Ἀλέξανδρος δὲν συνεχίζει ἐπὶ μακρὸν τὴν καταδίωξιν τοῦ διαλυθέντος ἐχθρικοῦ ἵππικοῦ, ἀλλὰ δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς του καὶ διὰ τῆς τοῦ Παρμενίωνος ἀκόμῃ ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ μισθοφορικοῦ σώματος, τὸ ὅποιον, κατέχον τὰ ὀπισθεν τοῦ ποταμοῦ δεσπίζοντα ὑψώματα, ἔμεινεν ἀμέτοχον τῆς μάχης ἀπὸ ἐκπληξιν μᾶλλον τοῦ ἀνελπίστου συμβάντος παρὰ ἀπὸ ὀριμον σκέψιν. Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ὁ Ἀλέξανδρος κατακόπτει ὁλόκληρον τὸ Ἑλληνικὸν μισθοφορικὸν σῶμα, πλὴν 2.000 αἰχμαλώτων. Καὶ τὸ ἀποτέ-

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 20, 1.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 14, 7. «Στρατιωτ. Ἐγκυκλοπ.», Ἀρχαία Ἑλλάς, τ. 1, σ. 203-205.

λεσμα ἐπέτυχεν ὁ Ἀλέξανδρος μὲ ὀλιγαριθμοτέρας δυνάμεις, ὑπερτέρας ὅμως εἰς ἔμψυχον καὶ ἄψυχον ὕλικόν, ἐφαρμόσας τὸ δόγμα τοῦ στρατηγικοῦ ἐλιγμοῦ, εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ὁποίου ἦτο ἀνυπερβλήτος¹.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐκ Ταρσοῦ πορεύεται εἰς Ἀγχιάλον, Σόλους καὶ Μαλλόν. Ὁ Δαρεῖος ἀντιθέτως κινούμενος καὶ διαβάς τὰς Ἀμανικὰς πύλας προχωρεῖ εἰς Ἴσσον καὶ χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸς βαδίζει εἰς τὰ νῶτα τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἐκεῖ ὅσους, ἀσθενεῖς ὄντας, εὐρίσκει ἐκ τῶν Μακεδόνων ὁ Δαρεῖος, βασανίζει σκληρῶς καὶ τέλος φονεύει. Ὁ Ἀλέξανδρος ὡς μεγαλοφυῆς στρατηγὸς ἐκμεταλλεύεται τὴν εὐκαιρίαν ταύτην, καθ' ἣν ὁ Δαρεῖος συνώθησε τὰς στρατιωτικὰς του δυνάμεις εἰς τὰς στενοπορίας ἐκεῖνας τῆς Ἴσσοῦ καὶ κατέστησεν ἀνωφελῇ τὴν ἀριθμητικὴν ὑπεροχὴν τοῦ στρατοῦ, καὶ ἀποφασίζει νὰ δώσῃ τὴν μάχην εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὅποιον ἐξήρκει νὰ παραταχθῇ ὁ ὀλιγάριθμος ἔναντι τῶν Περσῶν στρατός του. Ὁ Ἀλέξανδρος μάλιστα εἰς τὸ συμβούλιον τῶν ἡγητόρων τοῦ στρατοῦ του ἐδήλωσεν ὅτι ἡ νίκη εἶναι ἐξησφαλισμένη καὶ ὅτι «ὁ θεὸς ὑπέρσφῶν στρατηγεῖ ἅμεινον»².

Ὁ Δαρεῖος κατ' ἀρχὰς εἶχεν ἐκλέξει μίαν πεδιάδα τῆς Ἀσσυρίας, ἐκτεταμένην καὶ κατάλληλον διὰ τὸν πολυἀριθμον στρατόν του καὶ τὰς κινήσεις τοῦ ἵππικοῦ του. Ἡ χρονοτριβὴ ὅμως τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς Ταρσὸν, ἔνεκεν τῆς ἀσθενείας του, καὶ εἰς Σόλους, ἔνθα ἔθυε καὶ ἐπόμπευεν, ἐγένετο ἡ αἰτία νὰ πιστεῦσῃ τὰς συμβουλὰς τῶν αὐλοκολάκων του, ὅτι δῆθεν ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἠθέλε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰ πρόσω καὶ νὰ ἀναμετρηθῇ μετ' αὐτοῦ. Εἰς τοῦτο ὅμως ἀντέτεινεν ὁ αὐτόματος Ἀμύντας, συμβουλευσας τὸν Δαρεῖον νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὴν πεδιάδα τῆς Ἀσσυρίας.

Ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν μάχην τῆς Ἴσσοῦ ἐπιτίθεται κεραυνοβόλως διὰ τοῦ δεξιοῦ του κέρατος, ἀποβλέπων εἰς τὸν αἰφνιδιασμόν τοῦ ἐχθροῦ, κατὰ τοῦ ἀριστεροῦ τῆς Περσικῆς παρατάξεως καὶ ἀπωθεῖ ταύτην. Πλὴν ὅμως ἰδὼν ὅτι τὸ κέντρον τῆς παρατάξεώς του ἐκάμθη καὶ ὅτι εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, λόγῳ τῆς ἰδικῆς του προελάσεως, ἐσχηματίσθη κενόν, ἀναστρέφει τὴν προελάσιν του καὶ κατευθύνει τὴν ἐπίθεσιν διὰ τοῦ σχηματισθέντος κενοῦ κατὰ τῶν ξένων μισθοφόρων τοῦ Δαρείου, τοὺς ὁποίους καὶ κατασφάζει. Ἰδόντες οἱ λοιποὶ Πέρσαι ὅτι οἱ μισθοφόροι κατεκόπησαν ἀπὸ τὴν Μακεδονικὴν φάλαγγα καὶ ὅτι ὁ Δαρεῖος ἐτράπη εἰς φυγὴν, πανικοβάλλονται, διαλύονται καὶ προσπαθοῦν νὰ σωθοῦν διὰ τῆς ἀτάκτου φυγῆς³. Ἐδῶ ἐγένετο

1. «Στρατιωτ. Ἐγκυκλοπ.», ἑ.ἀ., τ. 1. σ. 204-205. Πρβλ. J. F. G. Fuller, The Generalship of Alexander the Great, London 1958, σ. 147-154 καὶ 292-301. Θ. Σαράντη, Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος, Ἀθήναι 1970, τ. 1, σ. 255-256.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 7, 3.

3. H. Delbrück, Geschichte der Kriegskunst, Berlin I(1920)³, σ. 154 κ.ἐ. W. Judeich - J. Kromayer, Antike Schlachtfelder, Berlin 1907, IV, σ. 354.

ὅ,τι καὶ εἰς τὴν μάχην τοῦ Μαραθῶνος, ἔνθα ὑπεχώρησε μὲν τὸ κέντρον τῶν Ἀθηναίων, πλὴν ὅμως αἱ δύο πτέρυγες τῆς παρατάξεώς των ἐξετέλεσαν ἐπί-
 θεσιν κατὰ τοῦ νικηφόρου κέντρου τῶν Περσῶν καὶ ἐνίκησαν οἱ Ἀθηναῖοι
 τοὺς Πέρσας χάρις εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ στρατηγικοῦ ἐλιγμοῦ, τὴν ὁποίαν ἐν
 μὲν τῷ Μαραθῶνι ἐνήργησεν ὁ Μιλτιάδης¹, ἐν δὲ τῇ Ἴσῳ ὁ Ἀλέξανδρος.

Ἐν Γαυγαμήλοις παρέταξε τὸν στρατόν του ὁ Ἀλέξανδρος, ὡς ἐν τῇ
 Ἴσῳ. Τοῦ δεξιοῦ κέρατος ἡγεῖτο ὁ ἴδιος μὲ βάσιν τὸ ἵππικόν, τοῦ ἀριστε-
 ροῦ ὁ Παρμενίων μὲ βάσιν τὴν φάλαγγα. Ἀμφότερα τὰ κέρατα ἦσαν ἱκανὰ
 νὰ ἀναλάβουν ἀνεξαρτήτους ἐνεργείας. Τὴν κυρίαν ἐπίθεσιν θὰ ἀνελάμβανε
 τὸ δεξιὸν κέρας διὰ τοῦ ἰδίου τοῦ Ἀλεξάνδρου. Τὸ ὑπὸ τὸν Παρμενίωνα ἀρι-
 στερὸν κέρας ὡς κυρίαν ἀποστολὴν εἶχε νὰ ἀπασχολῇ τὸν ἐχθρόν. Καὶ ἐν
 Γαυγαμήλοις ὁ Ἀλέξανδρος ἠθέλησε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸν ἐλιγμόν, τὸν ὁποῖον
 ἐπέτυχεν ἄριστα ἐν τῇ Ἴσῳ. Πρὸς τοῦτο διατάσσει τὸν Ἀρέτην νὰ ἐπελάσῃ
 κατὰ τῶν προελανόντων Περσῶν ἱππέων, παραλλήλως πρὸς τὸ δεξιὸν κέ-
 ρας, διὰ νὰ τοὺς κυκλώσῃ. Ὅταν ὅμως οἱ ὑπὸ τὸν Ἀρέτην ὀρμήσαντες ἱππεῖς
 διέρρηξαν τμημά τι τῆς πρώτης γραμμῆς τοῦ ἀριστεροῦ κέρατος τῶν Περ-
 σῶν, πρὸς τὸ μέρος τοῦ Περσικοῦ κέντρου, ὁ Ἀλέξανδρος ἐκμεταλλεύεται
 ἀστραπιαίως τὴν δοθεῖσαν εὐκαιρίαν καὶ δίκην ἐμβόλου διὰ τοῦ ἐταιρικοῦ
 ἱππικοῦ καὶ τῆς φάλαγγος, ἡ ὁποία ἦτο εἰς τὸ μέρος αὐτό, ἐπελαύνει δρο-
 μαίως καὶ μὲ ἀλαλαγμοὺς ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ Δαρείου, ὅστις ἦτο ἀκάλυπτος
 ὑπὸ Περσικῶν τμημάτων. Ἡ διεξαγομένη μάχη εἶναι κρατερὰ. Τὰ πρόσωπα
 τῶν Περσῶν κατακόπτονται ὑπὸ τῶν σαρισσῶν. Ὁ ἴδιος ὁ Δαρεῖος κινδυ-
 νεῦν προσωπικῶς καὶ ὡς ἐκ τούτου γενόμενος περίφοβος τρέπεται εἰς φυ-
 γήν. Καταλαμβάνονται ὅμως ὑπὸ φόβου καὶ οἱ Πέρσαι ἱππεῖς τοῦ βαρβαρι-
 κοῦ ἀριστεροῦ κέρατος, ὁπότε καὶ αὐτοὶ διαλύονται, ἀκολουθοῦντες τὸν Δα-
 ρεῖον εἰς τὴν ἄτακτον φυγὴν. Ἡ μάχη ὅμως δὲν εἶχε κριθῇ εἰς τὸ ἀριστερὸν
 κέρας τῶν Μακεδόνων, ὁπότε ὁ Παρμενίων αἰτεῖται βοήθειαν παρὰ τοῦ Ἀλε-
 ξάνδρου. Ὁ Ἀλέξανδρος διακόψας τὴν καταδίωξιν τῶν Περσῶν, ὥρμησε
 κατὰ τοῦ δεξιοῦ τῶν βαρβάρων, τὸ ὁποῖον διασπασθὲν καὶ ἀποδεκατισθὲν
 ἐτράπη εἰς φυγὴν².

Κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς μάχης τῶν Γαυγαμήλων ὡς πρὸς τὸν Ἀλέ-
 ξάνδρον εἶναι ἡ σοφὴ προπαρασκευὴ καὶ ἡ εὐφυὲς τακτικὴ τῆς μάχης. Ἡ
 ἰδέα τοῦ στρατηγικοῦ ἐλιγμοῦ καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις τῆς ἐπιτυχίας ἐθριάμβευ-
 σαν, δεδομένου ὅτι κατεστράφη τριακονταπλασίως ὑπέρτερος ἐχθρός, ἐφω-
 διασμένοι καὶ δι' ἁρμάτων καὶ ἐλεφάντων.

1. Ἡροδότου Ἱστορία, VI, 110-113. «Στρατιωτικὴ Ἑγκυκλοπαιδεῖα», ἔ.α., σ. 57-60.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλέξ. III, 14, 1 ἕως III, 15, 4. H. Delbrück, ἔ.α., I, σ. 207 κ.ε. F. Hackmann, Die Schlacht bei Ganzamela, Diss. Halle 1902. W. Judeich - J. Kromayer, ἔ.α., σ. 372.

Τὴν τελευταίαν μεγάλην μάχην τῆς εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείας ἔδωσαν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ. Ἐκεῖ ὁ Ἀλέξανδρος διὰ τῆς ἐτοιμότητος τοῦ πνεύματός του καὶ τῆς θυελλώδους ὁρμῆς του κατενίκησε τὸν ἰσχυρὸν ἡγεμόνα τῶν Ἰνδῶν Πῶρον, ἀπολέσαντα 20.000 πεζῶν, 3.000 ἵππῶν καὶ ὅλα τὰ ἄρματα. Ἐφονεύθησαν οἱ δύο υἱοὶ τοῦ Πῶρου, ὁ νομάρχης τῶν Ἰνδῶν Σπιτάκης καὶ ὅλοι οἱ ἡγεμόνες καὶ ἱπάρχαι καὶ στρατηγοὶ τῆς στρατιᾶς τοῦ Πῶρου. Ἐκ τοῦ στρατεύματος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἔπεσον πεζοὶ 80, ἱππεῖς 10 ἐκ τῶν ἱπποτοξοτῶν, ἐκ τῆς ἐταιρικῆς ἵππου 20 καὶ ἐκ τῶν ἄλλων ἱππῶν 200¹.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπελάμβανεν ἐμπιστοσύνης, λατρείας καὶ θαυμασμοῦ παρὰ τοῦ συνόλου τοῦ στρατεύματός του. Ὅταν πρὸ τῆς μάχης τῆς Ἴσσοῦ συνεκάλεσε τοὺς στρατηγούς καὶ ἰλάρχας καὶ ὠμίλησε πρὸς αὐτοὺς περὶ τῆς ἐπικειμένης μάχης, θεωρῶν τὴν νίκην βεβαίαν καὶ προεξησφαλισμένην, ἡγήτορες καὶ στρατιῶται διαλύσαντες τὰς τάξεις κατεφίλουν τὴν χεῖρα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐνθουσιασμένοι ἐκ τοῦ λόγου του, καὶ παρῶρων αὐτὸν νὰ ἐπιτεθῇ ἀμέσως².

Ὅταν ὁ Ἀλέξανδρος ἐτραυματίσθῃ σοβαρῶς κατὰ τὴν ἐναντίον τῶν Μαλλῶν ἐπίθεσίν του καὶ διεδόθῃ εἰς τὸ στράτευμα ὅτι εἶχεν ἀποθάνει ἐκ τοῦ τραύματος, θρήνος κατέλαβε τὴν στρατιάν καὶ ἀθυμία συγχρόνως καὶ ἀμηχανία ὥς πρὸς τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποῖον θὰ ἀνελάμβανε τὴν διοίκησιν τοῦ στρατεύματος μελλοντικῶς καὶ τὰς εὐθύνas τῆς διασώσεώς των διὰ μέσου ἐχθρικῶν μαχίμων ἐθνῶν καὶ ἀδιαβάτων ποταμῶν. Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως ὅταν ἔμαθε τὴν ἀγωνίαν τοῦ στρατεύματος, διέταξε νὰ μεταφερθῇ εἰς τὸ στρατόπεδον, τὸ ὅποῖον εὐρίσκετο εἰς τὴν συμβολὴν τῶν ποταμῶν Ὑδραῶτον καὶ Ἀκεσίνου. Οἱ στρατιῶται ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Ἀλεξάνδρου ζητωκραυγάζουν καὶ δακρύουν. Ἐν συνεχείᾳ, ὅταν εἶδον τοῦτον ἔφιππον, τότε χειροκροτοῦν, αἱ δὲ ὄχθαι καὶ νάπαι ἀντηχοῦν ἐκ τῶν χειροκροτημάτων. Καταβαίνοντα ἐκ τοῦ ἵππου, πλησιάζουν τοῦτον, ἄλλοι ἀπτόμενοι τῶν χειρῶν του καὶ τῶν γονάτων του, ἄλλοι ἐπευφημοῦντες αὐτὸν καὶ ἄλλοι ρίπτοντες ταινίας καὶ ἄνθη³.

Εἰς ὧπιν εὐρισκόμενος ὁ Ἀλέξανδρος κατὰ τὴν ἐπιστροφικὴν πορείαν του συνήθροισε τοὺς Μακεδόνας καὶ ἀνήγγειλεν εἰς αὐτούς, ὅτι ἀπολύει ἐκ τοῦ στρατεύματος ἐκείνους ἐκ τῶν Μακεδόνων, οἱ ὅποιοι κατέστησαν ἀνίκανοι, γήρατος καὶ ἀναπηρίας σωματικῆς ἔνεκεν, καὶ ἀποστέλλει τούτους εἰς τὰς πατρίδας των. Δηλώνει δὲ ὅτι θὰ δώσῃ εἰς τούτους τόσα χρήματα, ὅσα ἤθελον καταστήσει τούτους μὲν ζηλευτούς, τοὺς δ' ἄλλους Μακεδόνας

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 18, 2-3.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 7, 9.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 12, 1 ἕως VI, 13, 3.

θὰ παρορμήσουν εἰς τὸ νὰ μετάσχουν τῶν ἰδίων μόχθων καὶ κινδύνων. Ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Μακεδόνες σφόδρα ἐλυπήθησαν, διότι ὑποπεύθησαν ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος περιεφρόνει τούτους, ἅτε θεωρῶν ἀχρήστους δι' ἐκστρατεῖαν. Ἐπὶ πλέον ἐχρησιμοποιεῖ τὴν Περσικὴν στολὴν, ἥσκει τοὺς βαρβάρους εἰς τὴν πολεμικὴν τέχνην τῶν Μακεδόνων καὶ ἀνεμίγνυε τοὺς ξένους ἱππεῖς εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐταίρων. Ὅταν δ' ἤκουσαν τὸν Ἀλέξανδρον ἀνακοινοῦντα ἀπὸ τοῦ βήματος τὴν ἀπόλυσιν τῶν εἰρημένων Μακεδόνων, ἐφώναζαν εἰς αὐτὸν νὰ ἀπολύσῃ ὅλους τοὺς Μακεδόνες καὶ νὰ κάμῃ τοῦ λοιποῦ τὴν ἐκστρατεῖαν μὲ τὸν πατέρα του, ὑπονοοῦντες τὸν Ἀμμων-Δία. Πρὸ τῆς καταστάσεως αὐτῆς ὁ Ἀλέξανδρος διατάσσει νὰ συλλάβουν τοὺς πρωταίτιους, ἵνα θανατώσῃ τούτους. Ὁ ἴδιος ἀνελθὼν εἰς τὸ βῆμα ὑπέμνησε ποίας ὀφειλὰς ὀφείλουν εἰς τὸν πατέρα του καὶ εἰς αὐτόν, ὅστις συνεταλαιπωρήθη καὶ ἐτραυματίσθη περισσότερον παντὸς ἄλλου. «Ἐφ' ὅσον, λέγει, θέλετε νὰ φύγετε, ὡς φύγετε ὅλοι. Καὶ ὅταν φθάσετε εἰς τὴν πατρίδα σας, ἀναγγεῖlate ὅτι τὸν βασιλέα σας Ἀλέξανδρον, ἐν ᾧ ἐνίκησε μὲν Πέρσας καὶ Μήδους καὶ Βακτρίους καὶ Σάκας, ὑπέταξε δὲ καὶ Οὐξίους καὶ Ἀραχωτοὺς καὶ Δράγγας, ἔχει δὲ κατακτήσει καὶ Παρθυαίους καὶ Χορασμίους καὶ Ὑρκανίους ἕως εἰς τὴν Κασπίαν Θάλασσαν, ὑπερέβη δὲ τὸν Καύκασον πέραν τῶν Κασπίων πύλων καὶ διέβη τὸν Ὄξον ποταμὸν καὶ τὸν Τάναϊν καὶ τὸν Ἰνδόν, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς διέβη πλην τοῦ θεοῦ Διονύσου, καὶ τὸν Ὑδάσπην καὶ τὸν Ἀκεσίνην καὶ τὸν Ὑδραώτην, θὰ διέβαινε δὲ καὶ τὸν Ὑφασιν ποταμὸν, ἂν σεῖς, λέγει, δὲν ἐκουράζεσθε, καὶ ὁ ὁποῖος βασιλεὺς σας ἐφθασε μέσα εἰς τὴν μεγάλην θάλασσαν καὶ διεπέρασε τὴν Γαδρωσίαν, διὰ τῆς ὁποίας οὐδεὶς διήλθε, καὶ κατέκτησε τὴν Καρμανίαν καὶ τὴν χώραν τῶν Ὠρειτῶν καὶ ἀφ' οὗ ἔχει περιπλεῦσει διὰ τοῦ ναυτικοῦ τοῦ τὴν χώραν τῶν Ἰνδῶν μέχρι τῆς Περσικῆς θαλάσσης, τὸν βασιλέα σας αὐτόν, μόλις ἐφέρατε ὀπίσω εἰς τὰ Σοῦσα, τὸν ἔχετε ἐγκαταλείψει καὶ φεύγετε, παραδῶσαντες αὐτόν νὰ τὸν φυλάσσουν οἱ ἡττημένοι βάρβαροι. Αὐτὰ θὰ θεωρῶνται, ἂν δὲν ἀπατώμαι, λέγει, πρὸς χάριν σας ἐξ Ἰσου ἐνδοξα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ τοὺς θεοὺς δίκαια, ὅταν τὰ ἀναγγεῖλητε. Φύγετε».

Εἰπὼν ταῦτα ὁ Ἀλέξανδρος εἰσῆλθεν εἰς τὰ ἀνάκτορα μετὰ τῶν σωματοφυλάκων του, μὴ δεχόμενος κανένα. Οἱ Μακεδόνες ἔμειναν ἐμβρόντητοι καὶ παρεκάλουν νὰ ἐπιτραπῇ εἰς αὐτοὺς νὰ ζητήσουν συγγνώμην παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου. Πρὸς τοῦτο προστρέξαντες εἰς τὰς θύρας τῶν ἀνακτόρων ἐρριπτον τὰ ὅπλα, δεῖγμα ἱκεσίας¹. Ὁ Ἀλέξανδρος μαθὼν ταῦτα ἐξέρχεται τῶν ἀνακτόρων. Πρὸς αὐτόν δὲ λέγει ὁ Καλλίνης², ἱππαρχος τοῦ ἐταιρικοῦ ἱππικοῦ: «ὦ βασιλεῦ, αὐτὰ ποὺ προξενοῦν λύπην εἰς τοὺς Μακεδόνες εἶναι, ὅτι σὺ

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 8, 1 ἕως VII, 11, 5.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 11, 6.

τώρα πλέον ἔχεις κάμει ὁμοτίμους σου μερικοὺς Πέρσας καὶ οἱ Πέρσαι καλοῦνται συγγενεῖς Ἀλεξάνδρου καὶ σὲ ἀσπάζονται. Κανεῖς δὲ ἀπὸ τοὺς Μακεδόνας ἔως τώρα δὲν ἀπέλαυσε τὴν τιμὴν αὐτήν». Τοῦτον διακόψας ὁ Ἀλέξανδρος εἶπεν:¹ «Ὅλους σᾶς κάμνω συγγενεῖς μου καὶ ἀπὸ τώρα οὕτω θὰ σᾶς καλῶ». Τότε πλησιάσας ὁ Καλλίνης καὶ αὐτὸς ἠσπάσθη τὸν Ἀλέξανδρον καὶ ὅστις ἄλλος ἠθέλησε. Καὶ οὕτω ἀναλαβόντες οἱ Μακεδόνες τὰ ὅπλα των ἐπέστρεψαν εἰς τὸ στρατόπεδόν των μὲ ἀλαλαγμοὺς καὶ παιᾶνας. Μετὰ ταῦτα ὁ Ἀλέξανδρος τελεῖ θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς καὶ παρακάθηνται πάντες εἰς συμπόσιον πλησίον τοῦ Ἀλεξάνδρου, οἱ Μακεδόνες πρῶτοι καὶ ἐν συνεχείᾳ οἱ Πέρσαι καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη. «Εὕχετο δὲ τὰ τε ἅ λ λ α (καὶ ἰ τ ᾶ) ἁ γ α θ ᾶ καὶ ὁμόνοιάν τε καὶ κοινωνίαν τῆς ἀρχῆς Μακεδόσι καὶ Πέρσαις»².

Ἐν Βαβυλῶνι ὅταν διεδόθη ὅτι ὁ ἐκεῖ ἀσθενῶν Ἀλέξανδρος ἀπέθανε, πάντες οἱ στρατιῶται ἐξήτουν νὰ ἴδουν τὸν βασιλέα των. Ἐπειδὴ δὲ δὲν τοὺς ἐπετράπη, παρεβίασαν τὰς θύρας καὶ παρήλαννον πρὸ τοῦ βασιλέως των, ὅστις μόνον μὲ νεῦματα ἐχαιρέτα αὐτούς³.

Δὲν ἐλάτρευε μόνον ὁ στρατὸς τὸν Ἀλέξανδρον, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἡγάπα τὸν στρατόν του. Ἦμειβε τοὺς ἀξίους, ἐτίμα διὰ μεγαλοπρεπῶν θυσιῶν τοὺς πεσόντας, ἐπῆνει τοὺς ἀνδραγαθήσαντας καὶ συμμετεῖχε πρῶτος εἰς τὰς κακουχίας καὶ τοὺς κινδύνους. Ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Γρανικοῦ ποταμοῦ ἐφονεύθησαν 25 Μακεδόνες ἐταῖροι. Τούτων χαλκοὶ ἀνδριάντες ἔστησαν ἐν Δίῳ, κατασκευασθέντες ὑπὸ τοῦ Λυσίππου, ἀνδριαντοποιοῦ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τῇ διαταγῇ τούτου. Ἐκ τῶν ἄλλων ἱππέων ἐφονεύθησαν 60, πεζοὶ δὲ 30. Τούτους πάντας τῇ ὑστεραίᾳ τῆς μάχης ὁ Ἀλέξανδρος ἔθαψε μετὰ τοῦ ὀπλισμοῦ των καὶ ἀπέδωσε τὰς κεκανονισμένας τιμὰς. Οἱ γονεῖς καὶ οἱ παῖδες των ἀπηλλάγησαν τοῦ φόρου τῶν γεωργικῶν προϊόντων, πάσης ἄλλης ὑπηρεσίας καὶ τῆς κατὰ τὰς κτήσεις εἰσφορᾶς. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπεσκέφθη τοὺς τραυματίας καὶ ἐξήτησε πληροφορίας περὶ αὐτῶν, σχετικὰς μὲ τὸν τρόπον τοῦ τραυματισμοῦ των καὶ τὴν δρᾶσίν των, δούς τὴν εὐκαιρίαν εἰς αὐτοὺς νὰ ὑπερφηανευθοῦν διὰ τὰ κατορθώματά των⁴.

Τὴν ἐπομένην τῆς μάχης τῆς Ἰσοῦ ὁ Ἀλέξανδρος καίπερ πληγωμένος μὲ ξίφος εἰς τὸν μηρόν, ὅμως ἐπεσκέφθη τοὺς τραυματίας, ἔθαψε μεγαλοπρεπῶς τοὺς πεσόντας, ἀποδώσας τὰς νενομισμένας τιμὰς διὰ συμπάσης τῆς στρατιωτικῆς δυνάμεως, ἐπήνεσε καὶ ὅσους τῶν ἀνδραγαθησάντων εἶδεν

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 11, 7.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 11, 8-9.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 26, 1.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 16, 4-5.

ὁ ἴδιος καὶ ὅσους ὁμοφώνως παρ' ἄλλων ἔμαθε καὶ ἔδωσεν εἰς ἓνα ἕκαστον χρηματικὸν ἐπίδομα ἀνάλογον τῆς ἀξίας του¹.

Διὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑφαιστίωνος ἐστενοχωρήθη καὶ κατελυπήθη ὁ Ἀλέξανδρος. Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἑφαιστίωνος οὔτε φαγητὸν ἔλαβεν οὔτε ἄλλην περιποίησιν ἐδέχθη, ἀλλ' ἔκειτο κατὰ γῆς ἢ θρηγνὼν ἢ βυθισμένος εἰς πένθιμον σιωπὴν. Διέταξε δὲ νὰ ἐτοιμασθῇ εἰς Βαβυλῶνα πυρὰ ἀξίας 10.000 ταλάντων διὰ τὴν καθύσιν τοῦ νεκροῦ. Παρηγγέλθη δὲ εἰς τὴν χώραν τῶν βαρβάρων, ὅπως πενήθουσιν ἅπαντες. Πολλοὶ ἐκ τῶν φίλων τοῦ Ἑφαιστίωνος ἀφιέρωσαν εἰς μνημόσυνον τὰ ὄπλα τῶν, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀφῆκε κενὴν τὴν θέσιν τοῦ χιλιάρχου εἰς τὸ ἵππικόν τῶν ἐταίρων, ἣν κατεῖχεν ὁ Ἑφαιστίων, ἵνα μὴ λησμονηθῇ οὗτος. Καὶ ἐφεξῆς ἐκαλεῖτο αὐτὴ «χιλιαρχία Ἑφαιστίωνος», εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς ὁποίας ὑπῆρχε τὸ σῆμα, τὸ κατασκευασθὲν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἑφαιστίωνος². Ἀπέστειλε δὲ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ θεωροὺς εἰς Ἀμμωνα-Δία, ἵνα μάθῃ καθ' οἷον τρόπον ἔπρεπε νὰ τιμῇ τὸν Ἑφαιστίωνα. Τὸ μαντεῖον ἀπήντησεν ὅτι δέον νὰ τιμηθῇ ὡς ἥρωος. Διὰ τὴν μαντείαν αὐτὴν ἐχάρη ὁ Ἀλέξανδρος καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἐτίμα αὐτὸν ὡς ἥρωα³.

Εἰς Σούσα προσέφερον ὁ Ἀλέξανδρος δωρεὰς ὡς προῖκα εἰς τοὺς λαβόντας ὡς συζύγους Ἀσιανὰς γυναῖκας, ἐξώφλησε τὰ χρεὴ τῶν ἀνδρῶν, ἀνελθόντα εἰς 20.000 ταλάντων, ἦτοι 120.000.000 ἀττικῶν δραχμῶν, καὶ ἐστεφάνωσε διὰ χρυσῶν στεφάνων τοὺς διαπρέψαντας ἐπ' ἀνδραγαθίᾳ, ὡς τὸν Πευκέστην, Λεοννάτον, Ὀνησίκριτον καὶ Ἑφαιστίωνα⁴. Κατὰ σύντομα χρονικὰ διαστήματα ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ θυσιῶν ἢ ἄλλων γεγονότων ἐπόμπευε δι' ὀλοκλήρου τοῦ στρατεύματος, συντεταγμένου εἰς μάχην, καὶ ἐτέλει μουσικὸν καὶ γυμνικὸν ἀγῶνα, προσφέρων οὕτω εἰς τὸν στρατόν του ἀναψυχὴν καὶ διασκέδασιν, ἵνα ἀποφεύγῃ τὴν ἀνίαν καὶ νοσταλγίαν καὶ ἐν ταυτῷ ἀνυψῶνῃ τὸ ἠθικὸν τοῦ στρατοῦ⁵.

Τέλος ὁ Ἀρριανὸς χαρακτηρίζων τὴν στρατηγικὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ Ἀλεξάνδρου γράφει:⁶ «ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο φιλεργότατος, δξύτατος τὸν νοῦν καὶ ἀνδρειότατος. Ἠγάπα εἰς ὕψιστον βαθμὸν τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν καὶ ἠδιαφόρει διὰ τοὺς κινδύνους. Ἦτο ἱκανώτατος νὰ διακρίνῃ τὴν ἐπιβαλλομένην ἐνέργειαν, ἢ ὁποία διὰ τοὺς ἄλλους ἦτο ἀδιόρατος. Ἦτο ἐμπειρότατος εἰς τὸ νὰ παρατάξῃ τὸ στράτευμα, νὰ ἐξοπλίσῃ καὶ νὰ διοργανώσῃ τοῦτο

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 12, 1.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 14, 8-10.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 23, 6.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 4, 8 ἕως VII, 5, 6.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 5, 8 καὶ II, 24, 6 καὶ III, 5, 2 καὶ III, 6, 1 καὶ III, 16, 9 καὶ III, 25, 1.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 28, 1-3.

περισσότερον ἀπὸ πάντα ἄλλον. Ἦτο ἱκανώτατος δὲ εἰς τὸ νὰ ἐξυψώῃ τὸ φρόνημα τῶν στρατιωτῶν».

Κατηγοροῦν τινὲς τὸν Ἀλέξανδρον, διότι ἐφόνευσε τὸν Παρμενίωνα, Φιλώταν, Κλεῖτον καὶ Καλλισθένην. Καίτοι οἱ φόνοι οὗτοι διεπράχθησαν ἕνεκεν ὀργῆς ἢ ὀξύτητος τοῦ χαρακτήρος του, ὀφειλομένης εἰς τὸ νεαρὸν τῆς ἡλικίας του, τὴν διαρκῆ ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων του καὶ τοὺς κακοὺς συμβούλους του, ἐν τούτοις μόνος ἐκ τῶν ἀρχαίων βασιλέων μετενόησε διὰ τὰ σφάλματά του ἕνεκεν γενναιοψυχίας, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πολλοὺς οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νὰ ὑπερασπίζουσιν τὴν πρᾶξιν των, νομίζοντες ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἀποτρέψουσιν τὸ σφάλμα των¹. Ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος γράφει², ὅτι ὡς πολεμικὸς ἀνὴρ ἀνεδείχθη ἀπαράμιλλος. «Οἱ στρατηγικοὶ αὐτοῦ συνδυασμοί, ἡ ἐξαίρετος ἐπιτηδειότης μεθ' ἧς ἀείποτε μετεχειρίσθη δυνάμεις ποικιλωτάτας πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοπομένου, τὰ εὐρύτατα πολεμικὰ βουλεύματα, ἡ ἀδιάλειπτος πρόνοια, τὸ πολυμήχανον πνεῦμα, δι' οὗ κατίσχυε τῶν ἀδιακόπως ἀνανεουμένων δυσχερειῶν καὶ ἡ ταχύτης τῶν κινήματων αὐτοῦ ἐν πάσῃ χώρᾳ καὶ ἐν πάσῃ περιστάσει ἀνέδειξαν αὐτὸν τὸν μέγιστον οὐ μόνον τῶν ἀρχαίων ἡγεμόνων, ἀλλὰ δυνάμεθα θαρρούντως εἰπεῖν τὸν μέγιστον τῶν ἡγεμόνων ὅσους ἀναφέρει ἄχρι τοῦδε ἡ Ἱστορία».

2. Ὁ Μ. Ἀλέξανδρος ὡς πολιτικὸς ἡγέτης.

Παράλληλος πρὸς τὴν στρατηγικὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου εἶναι καὶ ἡ πολιτικὴ μεγαλοφυΐα του. Τὸ ὅτι ἀπὸ τοῦ 336 π.Χ., ὅτε ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον τῆς Μακεδονίας, μέχρι τοῦ 323 π.Χ., ὅτε ἀπέθανε, ἦτοι ἐπὶ βασιλείας 12 ἐτῶν καὶ 8 μηνῶν, οὐδεὶς λαὸς ἐν τῇ Βαλκανικῇ καὶ τῇ Ἀσίᾳ ἐκ τῶν ὑποταχθέντων ἢ συμμαχησάντων ἐπανεστάτησεν ἐναντίον του, ἐξαιρέσει τῶν Θηβῶν, τὰς ὁποίας ἐτιμώρησε σκληρότατα, καὶ τῆς Σπάρτης (Ἰστορία 331 π.Χ.)³, δὲν ὀφείλεται μόνον εἰς τὰς στρατηγικὰς του ἱκανότητας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς του τοιαύτας. Οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ ὅτι ἡ συντριβὴ τῶν στρατιῶν τοῦ Δαρείου καὶ ἡ πρόσκτησις τόσων πολλῶν ἑδαφῶν καὶ ἐπὶ πολὺ χρονικὸν διάστημα εἶναι ἀποτέλεσμα πολιτικῆς ὑπεροχῆς καὶ προῖον πολιτικῆς μεγαλοφυΐας⁴. Καὶ τοῦτο διαφαίνεται ἐκ τοῦ ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἡ Αὐτοκρατορία του ἐξαρθροῦται, διὰ νὰ καταλήξῃ τῷ 301 π.Χ., μετὰ τὴν ἐν Ἰψῷ μάχην τῆς Φρυγίας, εἰς τὴν ὀριστικὴν διάλυσιν⁵.

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 29, 1-2.

2. Ἐ.ἀ., τ. 3, σ. 69-71.

3. B. Niese, Geschichte der Griechischen und Macedonischen Staaten, Gotha 1893, τ. 1, σ. 497 κ.ἐ.

4. Πρβλ. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἔ.ἀ., σ. 14-16.

5. Droysen, ἔ.ἀ., τ. 2, σ. 579-582.

“Όταν ύπέταξεν ὁ Ἀλέξανδρος τὰς ἀποστατησάσας Θήβας ἤξιώσε παρὰ τῶν Ἀθηναίων νὰ παραδώσουν τὸν Δημοσθένην, Λυκοῦργον, Ὑπερείδην, Πολύευκτον, Χάρητα, Χαρίδημον, Ἐφιάλτην, Διότιμον καὶ Μοιροκλέα. Οἱ Ἀθηναῖοι ὁμῶς ἐξαιτοῦνται, ὅπως συγχωρήσῃ τούτους καὶ μὴ ἐπιμείνῃ εἰς τὴν παράδοσιν των, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐδέχθη ὁ Ἀλέξανδρος, ἐξαιρέσει τοῦ Χαριδήμου, ὅστις ἐξορισθεὶς κατέφυγεν εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς τὸν βασιλέα Δαρεῖον, ἢ ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὸ κλεινὸν ἄστυ, τὸ Ἑλλάδος ἔρεισμα, ἢ διότι ἠπείγετο νὰ ἐκστρατεύσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ ὥς ἐκ τούτου δὲν ἤθελε νὰ καταλίπῃ δυσარέσκεϊαν μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων¹. Καὶ εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ὑπάρχει πολιτικὴ ἀναγκαιότης, τὴν ὁποίαν διείδεν ἡ πολιτικὴ μεγαλοφυΐα τοῦ Ἀλεξάνδρου.

“Ὅπως εἰς τὴν Ἑλλάδα οὐδεμιᾶς χώρας μετέβαλε τὸ πολίτευμα, ἐξαιρέσει τῶν Θηβῶν, τὴν τύχην τῶν ὁποίων θὰ ἔκρινον οἱ σύμμαχοι², οὕτω καὶ εἰς τὰς ἀπελευθερωθεῖσας ἑλληνικὰς πόλεις τῆς Μ. Ἀσίας ἀποκατέστησε τὴν δημοκρατίαν, ἀφῆσας ταύτας ἐλευθέρas καὶ αὐτονόμους³. Τοὺς Σαρδιανούς καὶ τοὺς λοιποὺς Λυδοὺς ἄφησεν ἐλευθέρους, παρασχὼν τὸ δικαίωμα νὰ ἐφαρμόζουν τοὺς παλαιοὺς νόμους τῶν Λυδῶν⁴, ἀλλὰ μὲ σατράπην τὸν Ἀσανδρον καὶ οἰκονομικὸν διοικητὴν τὸν Νικίαν. Σατράπην τῆς Καρίας διώρισε τὴν ἐγγχώριον ἡγεμονίδα Ἀδαν, δώσας εἰς αὐτὴν νὰ ἐξουσιάζῃ καὶ αὐτὴν τὴν Ἀλικαρνασσόν⁵. Νομάρχας τῆς Αἰγύπτου κατέστησε τὸν Δολόασπιν καὶ Πέτισιν, Αἰγυπτίους ὄντας, εἰς τοὺς ὁποίους καὶ διένειμε τὴν Αἰγυπτιακὴν χώραν⁶. Μετὰ τὴν κατάληψιν τῆς Βαβυλῶνος καὶ τῶν Σούσαν, διώρισε σατράπην τῆς Βαβυλῶνος τὸν Μαζαῖον⁷ καὶ τῆς Σουσιανῆς χώρας τὸν Ἀβουλίτην, ἄνδρα Πέρσην⁸. Τὸ ἴδιον ἔπραξε καὶ μετὰ τὴν κατάληψιν τῶν Πασαργαδῶν, καταστήσας φρούραρχον τῆς Περσίας τὸν Πέρσην Φρασαόρτην, υἱὸν τοῦ Ρεομίθρου⁹. Εἰς Δράγγας τοποθετεῖ σατράπην τὸν Στασιάνορα καὶ εἰς Μηδίαν τὸν Ἀτροπάτην¹⁰. Όταν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὴν χώραν τῶν Ἰνδῶν κατενίκησε τὸν Πῶρον καὶ Ἀβισάρην, τὸν πρεσβύτερον, κατέστησε τούτους σατράπας, τὸν μὲν πρῶτον εἰς τὴν μέχρι τοῦ Ὑφάσιος ποταμοῦ Ἰνδι-

1. Ἀpp. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 10, 3-6. Α. Δ α σ κ α λ ά κ η, ἔ.ἀ., σ. 75-76.

2. Ἀpp. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 9, 9.

3. Ἀpp. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 18, 1-2. H. B e r n e, Das Alexanderreich, ἔ.ἀ., τ. I, σ. 249-253. H. B e n g t s o n, Griechische Geschichte, München 1950, σ. 336.

4. Ἀpp. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 17, 4.

5. Ἀpp. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 23, 7-8.

6. Ἀpp. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 5, 2.

7. Ἀpp. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 16, 4.

8. Ἀpp. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 16, 9.

9. Ἀpp. Ἀνάστ. Ἀλεξ. III, 18, 10-11.

10. Ἀpp. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 18, 3.

κὴν χώραν, τὸν δὲ δεύτερον τῆς περιοχῆς τῶν Βαζύρων, Μασάγων καὶ Ὠρων¹.

Εἰσελθὼν ὁ Ἀλέξανδρος νικητὴς εἰς Βαβυλῶνα, πανδημεὶ οἱ Βαβυλώνιοι ὑπεδέχθησαν αὐτὸν μετὰ τῶν ἱερέων καὶ τῶν ἀρχόντων των, προσφέροντες δῶρα καὶ παραδίδοντες τὴν πόλιν, τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὰ χρήματα. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐσεβάσθη τὴν θρησκείαν τῶν Βαβυλωνίων καὶ διέταξε νὰ ἀνοικοδομήσουν τὸν ναὸν τοῦ Βήλου καὶ τοὺς ἄλλους ναοὺς, τοὺς ὁποίους ὁ Ξέρξης κατέστρεψε². Ἐν Μέμφιδι τῆς Αἰγύπτου θυσιάζει καὶ εἰς τοὺς ἄλλους θεοὺς καὶ εἰς τὸν Ἄπιν³. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Ἀλέξανδρος ἠθέλησε νὰ προσεταιρισθῇ τοὺς βαρβάρους, σεβόμενος τὴν θρησκείαν αὐτῶν καὶ διορίζων ὡς σατράπας ἐγγχωρίους ἡγεμόνας, δηλῶν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὅτι δὲν κυριαρχεῖ ἐπ' αὐτῶν ὡς κατακτητῆς, ἀλλ' ὡς διάδοχος τοῦ Δαρείου καὶ τῆς δυναστείας τῶν Ἀχαιμενιδῶν⁴. Οὕτω πως οὐ μόνον ἱκανοποιεῖτο ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία τῶν Ἀσιατῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπετρέπετο ὁ κίνδυνος τῆς ὀργάνωσεως σοβαρῆς ἀντιστάσεως κατὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου⁵.

Πολιτικὴν σκοπιμότητα ἐνέχει καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἀλεξάνδρου, μετὰ τὴν ἐν τῷ Γρανικῷ ποταμῷ νίκην του, νὰ ἀποστείλῃ ὡς ἀνάθημα εἰς τὴν θεὰν Ἀθηνᾶν τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν τριακοσίας περσικὰς πανοπλίας μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν: «Ἀλέξανδρος Φιλίππου καὶ οἱ Ἑλληγες πλὴν Λακεδαιμονίων ἀπὸ τῶν βαρβάρων τῶν τῆν Ἀσίαν κατοικοῦντων»⁶. Ἐμφανίζεται ἐνταῦθα ὡς ἐντολοδόχος τοῦ πανελληνίου συνεδρίου τῆς Κορίνθου καὶ ἡγεμὼν τῶν Πανελλήνων, κατ' ἐντολὴν τῶν ὁποίων δρᾷ. Διὰ τῆς ὑποταγῆς τῶν Θηβῶν καὶ τῆς σκληρᾶς τιμωρίας τῶν Θηβαίων ἐπέβαλεν ἀπολύτως τὴν κυριαρχίαν του ἐπὶ πάσης τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, ἐνσπείρας ἅμα τὸν φόβον εἰς πάντας. Διὰ τῆς πρώτης του νίκης ἐν Ἀσίᾳ, τῆς ἐν τῷ Γρανικῷ ποταμῷ, ἐμφανίζεται ὡς φιλελεύθερος ἡγεμὼν, δηλῶν ὅτι ἐκτελεῖ τὰς ἀποφάσεις τῶν Πανελλήνων καὶ αἰτεῖται ἐμμέσως τὴν συγγνώμην διὰ τὴν σκληρὰν καὶ ἀπάνθρωπον συμπεριφορὰν ἐναντι τῶν Θηβαίων⁷.

Κατὰ τὴν κατάληπιν τῆς Μιλήτου ὁ Ἀλέξανδρος συγχωρεῖ τοὺς 300 Ἑλληνας μισθοφόρους, οἱ ὅποιοι γενναϊότατα ἐπολέμησαν ἐναντίον του, καὶ προσλαμβάνει τοὺτους εἰς τὸ στράτευμά του κατόπιν συνθήκης, τοὺς δὲ Μιλησίους, ὅσοι δὲν ἔπesson ἐν τῇ μάχῃ, ἀφήκεν ἐλευθέρους⁸.

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 27, 7 κ.ε.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 16, 3-4.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 1, 4.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 14, 8 καὶ II, 3, 6 καὶ II, 12, 5. Droysen, ἑ.ά., τ. I σ. 352.

5. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀλέξανδρος ἑ.ά., σ. 15-16.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 16, 7.

7. Α. Δασκαλάκη, ἑ.ά., σ. 70-73.

8. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 19, 6.

Τοὺς πρέσβεις τῶν Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι πρὸ τῆς μάχης τῆς Ἰσοῦ ἐστάλησαν πρὸς τὸν Δαρεῖον, Εὐθυκλέα τὸν Σπαρτιατὴν, Θεσσαλίσκον τὸν Ἰσμηνίον καὶ Διονυσόδωρον τὸν Ὀλυμπιονίκην, Θηβαίους, καὶ Ἱφικράτην τὸν Ἀθηναῖον, υἱὸν τοῦ στρατηγοῦ Ἱφικράτους, συλληφθέντας αἰχμαλώτους κατὰ τὴν μάχην τῆς Ἰσοῦ, ἀφήνει ἐλευθέρους, διότι τοὺς δύο Θηβαίους κατ'ἄκρειρε διὰ τὴν καταστροφὴν τῆς πόλεως τῶν, καὶ ἰδίως τὸν μὲν Θεσσαλίσκον λόγῳ ἐκτιμήσεως πρὸς τὴν ἐπιφανῆ καταγωγὴν του, τὸν δὲ Διονυσόδωρον διότι ἦτο Ὀλυμπιονίκης. Τὸν Ἱφικράτην ἀφήνει ἐλευθέρον ἕνεκεν φιλίας πρὸς τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καὶ μνήμης πρὸς τὴν δόξαν τοῦ πατρὸς του, καταστήσας αὐτὸν πλησίον του. "Ὅταν δ' ἀπέθανεν ἐκ νόσου, ἀπέστειλε τὰ ὀστέα του εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις συγγενεῖς του. Τὸν Εὐθυκλέα, καίτοι ἦτο Λακεδαιμόνιος, ἐκ πόλεως ἐχθρικῆς πρὸς αὐτόν, ἀφήνει καὶ τοῦτον ἐλευθέρων¹. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐκ πολιτικῆς σκοπιμότητος καὶ ἐξ ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως ἦτο λίαν γενναῖος πρὸς τοὺς Ἑλληνας².

Εἰς πολιτικὴν ἀναγκαιότητα ὀφείλεται καὶ ἡ στρατολόγησις 30.000 Ἀσιατῶν ἐφήβων, καλουμένων ἐπιγόνων, ὀπλισμένων μὲ μακεδονικὰ ὅπλα καὶ ἀσκουμένων κατὰ τὸν μακεδονικὸν τρόπον³, καὶ ἡ κατάταξις εἰς τὸ ἐταιρικὸν ἱππικὸν ἐκείνων ἐκ τῶν Περσῶν ἱππέων, οἱ ὅποιοι ἐκαλοῦντο Εὐάκαι καὶ οἱ ὅποιοι διεκρίνοντο διὰ τὴν ἀζίαν καὶ τὴν σωματικὴν ὀραϊότητα ἢ δι' ἄλλην τινὰ ἀρετὴν⁴ καὶ οἱ ὅποιοι πιθανὸν νὰ ἦσαν οἱ μνηλοφόροι Πέρσαι, περὶ τῶν ὁποίων κάμνει λόγον ὁ Ἀρριανός⁵. Ἦτο ἀδύνατον μιᾷ αὐτοκρατορίᾳ μὲ τεραστίας ἀποστάσεις ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος νὰ κυβερνηθῇ μὲ τὸ ἐκστρατευτικὸν σῶμα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἂν μάλιστα ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι πολὺς ἀπωλείας ἔσχε κατὰ τὰς διαφόρους μάχας καὶ ἀκόμη περισσότερας κατὰ τὴν διὰ μέσου τῆς Γαδρωσίας ἐπιστροφικὴν πορείαν του. Βεβαίως κατὰ καιροὺς ἀνεπλήρου τὰς ἀπωλείας. Ἀλλ' ἡ ἀναπλήρωσις αὐτῇ, καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο πλήρης, δὲν ἐπάρκει διὰ νὰ κρατῇ εἰς ὑποταγὴν ὁλόκληρον τὴν μέχρι τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ Ἀσίαν. Ἄν ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἐνήργει πολιτικῶς κατὰ τρόπον θαυμαστόν, ἀσφαλῶς τὸ κράτος του θὰ κατέρρεεν ἐλλείψει στρατοῦ, ὅπως κατέρρευσε καὶ ἡ Σπάρτη ἐλλείψει Σπαρτιατῶν, ἐφ' ὅσον δὲν εἶχε τὴν πρόνοιαν νὰ ἀναπληρώσῃ εἰς εὐρεῖαν κλίμακα τὰς εἰς τὰς διαφόρους μάχας ἀπωλείας τῆς.

Ὁ Ἀλέξανδρος κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐλθὼν εἰς Σοῦσα ἐτέλεσε τοὺς γάμους τοὺς ἰδικούς του καὶ τῶν φίλων του. Ὁ ἴδιος ἐνυμφεύθη τὴν μεγαλυ-

1. App. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 15, 2-5.

2. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἔ.ἀ., σ. 13.

3. Βλ. H. Berve, Das Alexanderreich, ἔ.ἀ., τ. 1, σ. 337.

4. App. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 6.

5. App. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 29, 4. Droysen, ἔ.ἀ., τ. 1, σ. 734 ὑποσ. 1. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἔ.ἀ., σ. 14.

τέραν ἐκ τῶν θυγατέρων τοῦ Ἀρταβάζου, τὴν Βαρσίνην, ἣτις συγγέεται πρὸς τὴν Στάτειραν τοῦ Δαρείου¹, ὅπως δὲ λέγει ὁ Ἀριστόβουλος, καὶ ἄλλην ἐκτὸς αὐτῆς, τὴν νεωτάτην τῶν θυγατέρων τοῦ Ὠχου, τὴν Παρύσατιν. Ἦτο δὲ νυμφευμένος καὶ μὲ τὴν Ρωξάνην, τὴν θυγατέρα τοῦ Βακτρίου Ὁξύαρτου. Δίδει ὥς σύζυγον εἰς τὸν Ἡφαιστίωνα τὴν Δρύπετιν, θυγατέρα τοῦ Δαρείου καὶ ἀδελφὴν τῆς γυναικὸς του, διότι ἤθελε νὰ εἶναι ἐξάδελφοι τῶν υἱῶν του οἱ παῖδες τοῦ Ἡφαιστίωνος. Νυμφεύει ἐν συνεχείᾳ καὶ πολλοὺς ἄλλους ἐκ τῶν στρατηγῶν του. Εἰς 10.000 ἀνέρχονται οἱ νυμφευθέντες Μακεδόνες Περσίδας γυναῖκας. Οἱ γάμοι τούτων ἔγιναν μὲ τὸν περσικὸν νόμον².

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐδέχθη τὸν ἀσιατικὸν τρόπον ζωῆς καὶ τὴν πολυτέλειαν τῆς Περσικῆς αὐλῆς. Ἐνεφανίζετο φορῶν τὴν μηδικὴν στολὴν ἀντὶ τῆς πατροπαραδότου Μακεδονικῆς. Ἠλλάξε τὸ διάδημα, τὸ ὅποτον ἔφερεν ὡς νικητῆς καὶ ἔθεσεν ἀντ' αὐτοῦ τὴν κίταριν τὴν Περσικὴν τῶν νενικημένων³.

Ἡ ἔρις τοῦ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Καλλισθένην καὶ ὁ φόνος αὐτοῦ ἀποδίδεται εἰς τὰς ἐναντίον τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπικρίσεις τοῦ Καλλισθένους, διότι ὁ πρῶτος ἀπῆτει νὰ προσκυνῇται οὐ μόνον παρὰ τῶν Ἀσιατῶν, ἐθισμένων νὰ προσκυνοῦν τὸν βασιλέα των, ἀλλὰ καὶ παρὰ τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλ' ἡ ἐνέργεια αὕτη τοῦ Ἀλεξάνδρου συνήντησε σοβαρὰν ἀντίδρασιν ἐκ μέρους τῶν Ἑλλήνων καὶ παρητήθη τοῦ λοιποῦ ὁ Ἀλέξανδρος τῆς ἀπαιτήσεως αὐτῆς⁴. Ὁ Πευκέστας, σωματοφύλαξ τοῦ Ἀλεξάνδρου, κατασταθεὶς σατράπης τῶν Περσῶν, ἐφόρεσε μόνος αὐτὸς ἐκ τῶν Μακεδόνων τὴν Μηδικὴν στολὴν, ἐξέμαθε τὴν περσικὴν γλῶσσαν, προσηρμόσθη πρὸς τὸν περσικὸν τρόπον ζωῆς καὶ ἦτο σύμφωνος μὲ τὴν πολιτικὴν αὐτὴν πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον⁵.

Ὡς συνελόντι εἰπεῖν, οἱ γάμοι Ἑλλήνων μετ' Ἀσιανῶν γυναικῶν, ἡ προσαρμογὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν περσικὸν τρόπον ζωῆς, ἡ ἐμφάνις αὐτοῦ μὲ μνηδοπερσικὴν στολὴν καὶ ἡ προσκύνησις παρὰ τῶν ὑπηκόων του ἀποτελοῦν σκόπιμον ἐνέργειαν καὶ πολιτικὸν ἐλιγμόν, προκειμένου νὰ προσεταιρισθῇ τοὺς Ἀσιάτας, νὰ καταστήσῃ ἑαυτὸν οἰκεῖον πρὸς αὐτούς, νὰ φαίνεται ἰδικὸς τῶν βασιλεὺς⁶ καὶ τέλος νὰ γίνῃ ἀδιαμφισβήτητος κυρίαρχος τῆς Ἀσίας στρατιωτικῶς καὶ πολιτικῶς⁷.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἐλθὼν εἰς Πασαργάδας κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐκ τοῦ

1. Βλ. H. B e r n e, ἔ.α., τ. 1, σ. 102-104 καὶ 363/4.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 4, 4-8.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 7, 4-5 καὶ IV, 9, 9.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 9, 9 ἕως IV, 12, 5. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἔ.α., σ. 18.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 30, 2.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 29, 4.

7. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἔ.α., σ. 19.

Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ εὐρὼν ἐσκαμμένον καὶ σεσυλημένον τὸν τάφον τοῦ Κύρου Β', υἱοῦ τοῦ Καμβύσου καὶ ἰδρυτοῦ τοῦ Περσικοῦ κράτους, ἐστενοχωρήθη. Ὁ τάφος ἐκεῖνος ἦτο μεγαλοπρεπὴς καὶ ἐν μέσῳ περικαλλοῦς βασιλικοῦ κήπου ἐκ παντοίων δένδρων, καταρρύτου ἐξ ὕδατος καὶ γέμοντος πυκνῆς χλόης. Ἀπετελεῖτο ἀπὸ τετράγωνον ἐκ πελεκητῶν λίθων καὶ κατὰ τὰς τέσσαρας πλευράς, ἄνωθεν τοῦ ὁποίου ὑπῆρχε λίθινος οἰκίσκος, ἔχων θυρίδα στενὴν, ὥστε μόλις διὰ ταύτης ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ μέτριος τὸν ὄγκον ἄνθρωπος. Ἐντὸς τοῦ οἰκίσκου ὑπῆρχε χρυσοῦν φέρετρον, ἐνθα ἐτέθητο τὸ σῶμα τοῦ Κύρου Β', καὶ κλίνη ἐντὸς αὐτοῦ, ἔχουσα χρυσοῦς σφυρηλάτους πόδας, βαβυλωνιακὸν τάπητα καὶ πορφυρὰ ὑποστρώματα. Ὑπῆρχον δ' ἐπάνω καὶ μανδύαι, χιτῶνες βαβυλωνιακοί, ἀναξυρίδες μηδικαί, περιδέρια, ἀκινάκαὶ καὶ ἐνώτια ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς κλίνης ἔκειτο τὸ φέρετρον τὸ φέρον τὸ σῶμα τοῦ Κύρου Β'. Ὑπῆρχε δ' ἐντὸς τοῦ περιβόλου κατὰ τὴν ἀνάβασιν, τὴν ὁδηγοῦσαν εἰς τὸν τάφον, κατοικία μικρά, κατεσκευασμένη διὰ τοὺς Μάγους, οἱ ὅποιοι ἐφύλασσον τὸν τάφον Κύρου Β', διαδεχόμενοι τὴν φρουρήσιν ἀπὸ πατρός εἰς υἱὸν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Καμβύσου. Ἐπεγέγραπτο δ' ὁ τάφος ὡς ἑξῆς: «Ὡ ἄνθρωπε, ἐγὼ Κύρος εἰμι ὁ Καμβύσου ὁ τὴν ἀρχὴν Πέρσας καταστήσας ἀμενός καὶ τῆς Ἀσίας βασιλεύσας. Μὴ οὖν φθονήσης μοι τοῦ μνήματος»¹. Τὸν τάφον τοῦτον ἀποκατέστησεν, ὅσον ἦτο δυνατόν, ὁ Ἀλέξανδρος, κρίσας αὐτὸν ἐξωτερικῶς καὶ θέσας τὸ βασιλικόν του σῆμα διὰ τὸ ἀπαρβιάστων αὐτοῦ. Ὑπέβαλε δὲ καὶ εἰς βασανιστήρια τοὺς Μάγους, ἵνα μαρτυρήσουν τοὺς δράστας. Οὐδὲν ὅμως ἐπέτυχε καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀφῆκε τοὺτους ἐλευθέρους². Ἡ συμπεριφορὰ αὐτῆ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐνέχει καὶ τιμὴν πρὸς ἓνα μεγάλον ἄνδρα, τὸν ὁποῖον ἐγνώριζεν ἐκ τοῦ Ξενοφῶντος, ἀρετὴν ἔμφυτον καὶ ἐπικτήτων εἰς αὐτὸν ἐκ μορφώσεως, ἀλλὰ καὶ πολιτικὴν σκοπιμότητα, δι' ἧς ἐπεδίωκε νὰ φανῇ οἰκεῖος πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ Περσικοῦ κράτους, ἐκπληρῶν τὰς ὑποχρεώσεις, ἃς ὀφείλειεν ὡς διάδοχος τῶν Ἀχαιμενιδῶν.

Καταλαβὼν τὴν Αἴγυπτον ὁ Ἀλέξανδρος ἐπόθησε νὰ προσέλθῃ παρ' Ἀμμωνα-Δία εἰς Λιβύην, ἵνα χρηστηριάσῃται, διότι ἐλέγετο ὅτι τὸ μαντεῖον καὶ ἀκριβέστατον εἰς τοὺς χρησμούς ἦτο καὶ ὅτι ἐχρησιμοποίησε τοῦτο ὁ μὲν Περσεύς, διὰ νὰ προσκομίσῃ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνης, ὁ δὲ Ἡρακλῆς διὰ τὸν εἰς Αἴγυπτον ἐναντίον τοῦ Βουσίριδος καὶ εἰς Λιβύην ἐναντίον τοῦ Ἀνταίου ἀγῶνά του. Εἶχε δὲ φιλόδοξον ἄμιλλαν πρὸς ἀμφοτέρους, διότι εἰς αὐτοὺς καὶ τὸν Ἀμμωνα-Δία ἀνῆγε τὴν καταγωγὴν του. Ἐκ τῆς ἐπισκέψεως

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 29, 4-8.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 29, 11. Ὁ σφζόμενος σήμερον καὶ ἀποδιδόμενος εἰς τὸν Κύρον Β' τὸν πρεσβύτερον τάφος, δὲν φαίνεται νὰ ἀνήκῃ εἰς αὐτόν.

αὐτῆς καὶ τὸ μέλλον του θὰ ἐμάνθανε καὶ θὰ ἰσχυρίζετο ὅτι ἐγνώριζε τοῦτο¹.

Ὁ χώρος τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἄμμωνος-Διός, πλάτους 40 σταδίων, ἦτο κατάφυτος ἐξ ἡμέρων δένδρων, ἐλαιῶν καὶ φοινίκων. Ἐν ᾧ τὰ πέραν τοῦ ἱεροῦ μέρη ἦσαν ἔρημα, ἀμμόδη καὶ ἄνυδρα, τὸ ἱερὸν ἦτο ἐνδροσον. Ἐν αὐτῷ ἀνέβλυζε μία πηγὴ, μὴ ὁμοιάζουσα πρὸς τὰς ἄλλας πηγὰς τῆς γῆς, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ τὴν μὲν μεσημβρίαν ἦτο ψυχρόν, κατὰ δὲ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου θερμόν μέχρι καὶ τοῦ μεσονυκτίου. Ἀπὸ τοῦ μεσονυκτίου ἤρχετο νὰ ψύχεται, γινόμενον τὴν αὐγὴν ψυχρόν, ψυχρότατον τὴν μεσημβρίαν. Ὑπῆρχε δὲ καὶ αὐτοφυὲς ἄλας ὀρυκτὸν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, τὸ ὅποιον ἐχρησιμοποιοῦν εἰς τὰς θυσίας ὡς καθαρώτερον τῶν ἐκ τῆς θαλάσσης ἁλμάτων οἱ Αἰγύπτιοι καὶ ὅσοι ἄλλοι τοῦ θεοῦ ἐπεμελοῦντο. Ἐνταῦθα ὁ Ἀλέξανδρος καὶ τὸν τόπον θαύμασε καὶ τὸν χρησμὸν ἔλαβε καὶ παρὰ τοῦ θεοῦ ἤκουσεν ὅσα ἐπεθύμει².

Ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος-Διός ἐν Αἰγύπτῳ παρέστησεν ἑαυτὸν υἱὸν τοῦ Ἄμμωνος-Διός. Τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τοῦ Ἀρριανοῦ³, γράφοντος «οὐκ οὖν σιγῇ ἔχοντες ἐκαρτέρησαν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀπαλλάττειν στρατιᾶς ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς στρατεύεσθαι, τὸν Ἄμμωνα δὲ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες». Εἰς ἄλλο δὲ σημεῖον ὁ ἴδιος ὁ ἱστορικὸς γράφει⁴: «Ἀλεξάνδρῳ δὲ φιλοτιμία ἦν πρὸς Περσέα καὶ Ἡρακλέα, ἀπὸ γένους τε ὄντι τοῦ ἀμφοῖν καὶ τι καὶ αὐτὸς τῆς γενέσεως τῆς ἑαυτοῦ εἰς Ἄμμωνα ἀνέφερε, καθάπερ οἱ μῦθοι τὴν Ἡρακλέους τε καὶ Περσέως ἐς Δίαν». Πάλιν ὁ Ἀρριανὸς ἀλλαχοῦ γράφει⁵: «ἐπεὶ καὶ προσκυνεῖσθαι ἐθέλειν Ἀλέξανδρον λόγος κατέχει, ὑπούσης μὲν αὐτῷ καὶ τῆς ἀμφὶ τοῦ Ἄμμωνος πατρὸς μαλλόν τι ἢ Φιλίππου δόξης». Ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς εἰς ἄλλο σημεῖον τῆς Ἀναβάσεώς του γράφει⁶: «καὶ οὖν καὶ τοῦ θεοῦ τὴν μετουσίαν Ἀλεξάνδρῳ οὐκ ἐξ ὧν Ὀλυμπιάς ὑπὲρ τῆς γενέσεως αὐτοῦ ψεύδεται ἀνηρτησθαι, ἀλλ' ἐξ ὧν ἂν αὐτὸς ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου συγγράψας ἐξενέγκῃ ἐς ἀνθρώπους». Περί τοῦ τέλους δὲ τῆς Ἀναβάσεώς του γράφει⁷: «ὅτι δὲ ἐς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὐτοῦ ἀνέφερεν, οὐδὲ τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ εἶναι μέγα αὐτῷ τὸ πλεμμέλημα». Ἀλλὰ καὶ αἱ γενόμεναι θυσίαι εἰς τὸν

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 3, 1-2.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 14, 1-5.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 8, 3.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 3, 2.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 9, 9.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 10, 2.

7. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 29, 3.

Ἄμμωνα - Δία¹ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου κατὰ τὴν ἐκστρατείαν του καὶ ἡ ἐρώτησις πρὸς τὸ μαντεῖον τοῦ Ἄμμωνος-Διὸς κατὰ ποῖον τρόπον ἔδει νὰ τιμηθῇ ὁ Ἥφαιστίων², πάντα ταῦτα ἀποδεικνύουν διάθεσιν τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ ἐπιθυμίαν αὐτοῦ νὰ ἀποθεωθῇ καὶ νὰ ἀναγνωρισθῇ τὸ ἔργον του ὡς θεία ἀποστολή³.

Ἀνακύπτει ὁμως τὸ ἐξῆς πρόβλημα. Ἐπραξε τοῦτο διὰ λόγους πολιτικῆς σκοπιμότητος, ἵνα, παρὰ τῶν Ἀσιατῶν θεωρούμενος καὶ λατρευόμενος ὡς θεὸς ὁ Ἀλέξανδρος, ἐξουδετερώσῃ πᾶσαν κατ' αὐτοῦ ἀντίστασιν καὶ ἀντίδρασιν καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑλοποιήσῃ τὸ μεγαλόπνοον πρόγραμμά του, ἐξικνούμενον ἴσως εἰς κοσμοκρατορίαν Ἑλληνικὴν, ἃν δὲν ἐπισυνέβαιεν ὁ θάνατός του εἰς τόσον μικρὰν ἡλικίαν καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς δράσεώς του; Ἡ δὲν ἀπέβλεπεν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς πολιτικὰ ὀφέλη, ἀλλὰ «π ὅ θ ο ς α ὗ τ ο ν λ α μ β ᾶ ν ε ι ἐ λ θ ε ῖ ν πα ρ' Ἀ μ μ ω ν α»⁴, ἵνα ἱκανοποιήσῃ ἐσωτερικὴν ἀνάγκην καὶ παρὸρμησιν τῆς ἄγαν θρησκευομένης ψυχῆς του καὶ καταστήσῃ ἐνεργοὺς τὰς θρησκευτικῆς ὕφης καταβολάς, πολλῶ δὲ μᾶλλον διότι ἀνῆγε τὴν καταγωγὴν του εἰς τὸν Δία, ταυτιζόμενον μὲ τὸν Ἄμμωνα⁵, ἐπροστάτευσε τοῦτον εἰς τὰς μάχας ὁ θεὸς καὶ ἔφερεν εἰς πέρας ὅσα ἐπεθύμησε καὶ πλεον ἠθέλησε νὰ μάθῃ τὸ μέλλον του καὶ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ὑπολοίπου ἔργου του, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ του νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἄμμωνος-Διὸς συμβουλὴν του⁶, εἰς ἣν ὑπήκουσε καὶ ὡς πρὸς τὴν ταφήν τοῦ Ἥφαιστίωνος;⁷

Αἱ ἐξενεχθεῖσαι ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω προβλήματος γνῶμαι εἶναι ἀμφιλεγόμεναι. Ὡς ἀμφιλεγόμενον τὸ θέμα διατυπώνει καὶ ὁ Ἀρριανός⁸, γράφων «ὅτι δὲ ἐς θεὸν τὴν γένεσιν τὴν αὐτοῦ ἀνέφερεν, οὐδὲ τοῦτο ἔμοι δοκεῖ εἶναι μέγα αὐτῷ τὸ πλῆμμέλημα, εἰ μὴ καὶ σόφισμα ἦν τυχὸν ἐς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σεμνοῦ ἔνεκα». Τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀλεξάνδρου εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄμμωνος-Διὸς ἐν Αἰγύπτῳ πολλοὶ νεώτεροι ἱστορικοὶ ἀποδίδουν εἰς τὰς πολιτικὰς ἐπιδιώξεις τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὡς ὁ Droysen⁹, ὁ U. Wilcke¹⁰, ὁ Παπαρρηγόπουλος¹¹, ὁ Ἀ. Δασκαλάκης¹² καὶ ὁ Δ. Κανατσούλης¹³.

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 3, 2 καὶ VI, 19, 4.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 14, 7 καὶ VII, 23, 6.

3. Δ. Κανατσούλης, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἔ.ἀ., σ. 21.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 3, 1.

5. Πρβλ. Α. Δασκαλάκης, ἔ.ἀ., σ. 84-94.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 3, 2.

7. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 23, 6.

8. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 29, 3.

9. Ἐ.ἀ., τ. I, σ. 364-372.

10. Alexander der Grosse, Leipzig 1931, σ. 118-119 καὶ 199.

11. Ἐ.ἀ., τ. 3, σ. 92-93.

12. Ἐ.ἀ., σ. 96-97.

13. Ὁ Ἀλέξανδρος, ἔ.ἀ., σ. 21.

Ἄλλοι ὁμως διαφωνοῦν πρὸς τοῦτο. Δέχονται ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἠθέλησε διὰ τῆς θεοποιήσεώς του νὰ διασφαλίσῃ ἢ νὰ προσπορισθῇ πολιτικά ὀφέλη παρὰ τῶν λαῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ Ἀσίας, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ ὑλοποιήσῃ τὸ θρησκευτικὸν τοῦ αἰσθημα, τὴν ἄκρατον θρησκευτικότητά του, ἱκανοποιῶν τὴν ἀδήριτον ἀνάγκην τῆς ψυχῆς του νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὸ γνωστότατον ἐν τῇ Ἑλλάδι¹ καὶ πεφημισμένον μαντεῖον τοῦ Ἀμμωνος-Διὸς ἐν Αἰγύπτῳ (Σιβάχ). Ἐπεθύμει ὁ Ἀλέξανδρος νὰ θεωρηθῇ ὅτι τυγχάνει θείας ἐμπνεύσεως καὶ θείας προστασίας τὸ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτελούμενον ἔργον. Ἐπόθει νὰ ἔχῃ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Ἀμμωνος-Διὸς καὶ διὰ τὸ περαιτέρω ἔργον του, ὅπως καὶ διὰ πολλὰ ἄλλα. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀρριανὸς λέγει:² «καὶ ἀκούσας ὅσα αὐτῷ πρὸς θυμοῦ ἦν, ὡς ἔλεγεν, ἀνέκζευσεν ἐπ' Αἰγύπτου». Ἡ θρησκευτικότης τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ του περιβάλλοντος παρωθοῦν τὸν Ἀλέξανδρον εἰς τὴν ἐπίσκεψιν τῶν χώρων λατρείας κατὰ τὴν ἀρχαιότητα. Τὴν γνώμην αὐτὴν ὑποστηρίζει μετ' ἐμφάσεως ὁ Εὐάγγ. Σδράκας³. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου προβλήματος δὲν πρέπει νὰ παροραθῇ ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο μία πολύπλευρος προσωπικότης, στρατηγική, πολιτική, θρησκευτική καὶ πνευματική. Εἶχε συνθέσει ἐν ἑαυτῷ τὴν καθολικότητα τοῦ διδασκάλου τοῦ Ἀριστοτέλους. Εἶχε κληρονομήσει τὴν θρησκευτικότητα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, καθ' ἣν οἱ πανελλήνιοι ἄγῳνες, τὰ ἱερά, αἱ ἀμικτιονίαι, τὰ μαντεῖα, ἡ ποίησις εἴτε ἐπική εἴτε λυρική εἴτε δραματική εἶναι, τὸ πνεῦμα τῶν Ἑλλήνων γενικώτερον καὶ αὐτὴ ἡ ἐνότης τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, εἶναι προϊόντα τῆς θρησκευτικότητος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων⁴. Εἶχε διδαχθῇ ὑπὸ τῆς μητρός του Ὀλυμπιάδος τὴν βαθεῖαν θρησκευτικότητα, τὰς μυστηριακὰς τελετὰς καὶ τὴν πίστιν ἐπὶ τὴν ὑψηλὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολὴν του⁵. Ἦτο ἡ μεγαλύτερα στρατηγικὴ μεγαλοφυΐα τῆς Ἱστορίας καὶ ὡς τοιαύτη πᾶσα ἐνέργειά του ἔδει νὰ ἐναρμονίζεται πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείας του. Ἐδει νὰ ἀναπληρώνῃ τὸ ὀλιγάριθμον τοῦ ἐκστρατευτικοῦ τοῦ σώματος μετὰ τὴν μεγαλοφυΐαν στρατηγικὴν καὶ πολιτικὴν εὐρύτητα. Μία ἑλληνοασιατικὴ αὐτοκρατορία ἦτο ἀδύνατον νὰ δημιουργηθῇ καὶ νὰ διατηρηθῇ μετὰ τὰ μέτρα τῆς κοινῆς λογικῆς. Ἐπρεπε νὰ πεισθοῦν οἱ πάντες ὅτι ἦτο δεδομένον ἐκ Διὸς νὰ ἄρξῃ τῆς Ἀσίας. Καὶ αὐτὸ τὸ νόημα εἶχεν ἡ λύσις τοῦ Γορδίου δεσμοῦ, ἡ ἐπίσκεψις τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀμμωνος-Διὸς ἐν Αἰγύπτῳ, ἡ τάσις του νὰ θύῃ καὶ νὰ πομπεύῃ διαρκῶς καὶ ἡ παραχώρησις τόσων προνομίων εἰς τοὺς Ἀσιάτας. Ἐκτὸς τούτου ὁ Ἀλέξανδρος ἠθέλε νὰ φανῇ ἐφάμιλλος τῶν ἀρχαίων ἡρώων καὶ νὰ ἐπιτελέσῃ,

1. Α. Δασκαλάκη, ἔ.ἀ., σ. 87-94.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ., Ἀλεξ. III, 4, 5.

3. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ὡς υἱὸς τοῦ Θεοῦ Ἀμμωνος-Διὸς, ἔ.ἀ., σ. 43-44.

4. Π. Σκουφάκη, ἔ.ἀ., σ. 107-108.

5. Πρβλ. Ἀ. Δασκαλάκη, ἔ.ἀ., σ. 94.

ἂν μὴ ἀνώτερα, τοῦλάχιστον ἰσάξια ἔργα. Ἡθέλησε νὰ ἀμιλληθῇ ἐν προκειμένῳ καὶ πρὸς τὸν Περσέα καὶ τὸν Ἡρακλέα, οἵτινες ἐπεσκέφθησαν τὸ ἐν Αἰγύπτῳ ἱερὸν τοῦ Ἀμμωνος-Διός. Ἡ ἀριστεία εἰς τὴν ζωὴν του ἀπετέλει τὴν ἐντελέχειαν τῆς ψυχῆς του. Ἐπομένως μία σύνθεσις τῶν διῴσταμένων ἀπόψεων δὲν εἶναι ἀπορριπτέα¹.

Πρόβλημα ἀποτελεῖ καὶ τὸ γραφόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀρριανοῦ² «καὶ πρὸς βεβαίαι δὲ ἐν τούτῳ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἦκον, καὶ τούτων οἱ πρέσβεις αὐτοῖ τε ἐστεφανωμένοι Ἀλέξανδρῳ προσήλθον καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὡς θεωροὶ. δῆθεν ἐς τιμὴν θεοῦ ἀφιγμένοι». Οἱ μὲν δέχονται ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος ἀπῆλθε τὴν ἀπόδοσιν θεῶν τιμῶν ἐκ τῶν Ἑλλήνων τῆς μητροπολιτικῆς Ἑλλάδος, οἱ δὲ ὅτι ἡ ἐνέργεια αὕτη ὀφείλεται εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. Τὴν πρώτην γνώμην δέχονται μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ Droysen³, ὁ Beloch⁴, ὁ U. Wilcken⁵, ὁ Ἀ. Δασκαλάκης⁶, καὶ ὁ Δ. Κανατσούλης⁷. Τὴν δευτέραν γνώμην ἀσπάζονται μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ J. Kaerst⁸ καὶ ὁ Κ. Παπαρηγόπουλος⁹. Ὁ Ἀρριανὸς καταλείπει τὸ θέμα ἀσαφές καὶ ἀμφιλεγόμενον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει εἴτε ἡ μία εἴτε ἡ ἑτέρα τῶν δύο ἐκτεθεισῶν ἀπόψεων εἶναι ἐπικρατεστέρα, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι συνέφερε πολιτικῶς εἰς τὸν Ἀλέξανδρον ἡ θεοποίησίς του, διότι οὕτως ἡλπίζεν ὅτι θὰ ἐξησφάλιζε τὴν ἀδιαφιλονίκητον κυριαρχίαν ὡς ἀπόλυτος μονάρχης ἐπὶ τε τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἀσίας, ἐξαιρουμένης βεβαίως τῆς Μακεδονίας, ἣτις καὶ φιλοβασίλειος ἦτο καὶ φιλαλέξανδρος ὡπωσδήποτε¹⁰, καὶ θὰ ἐπετύγχανε τὴν ἐνότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ διὰ τῆς μοναρχικῆς ἐξουσίας, καταλυομένων τῶν ἐπὶ μέρους πολιτευμάτων τῆς Ἑλλάδος ἢ ἀλλοιουμένης τῆς δημοκρατικῆς μορφῆς τῶν πολιτειῶν¹¹. Ἀλλωστε κατὰ τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ δεδομένα οἱ Ἑλληνες εἰς τὴν λατρείαν τῶν ἡσάν προσδεδεμένοι εἰς τὸν ἀνθρωπομορφισμόν. Οἱ θεοὶ εἶχον ἀνθρωπίνην μορφήν. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἥρωες, αἱ πράξεις τῶν ὁποίων ὑπερέβαινον τὰ κατ' ἀνθρώπον, ἐγίνοντο θεοί, ἐλατρεύοντο ὡς θεοί. Πολλοὶ τούτων ἀνελάμβανον τὴν προστασίαν τῶν πόλεων, ἐν αἷς καὶ ἐτι-

1. Ἀ. Δασκαλάκης, ἔ.ἀ., σ. 96.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 23, 2.

3. Ἑ.ἀ., τ. 1, σ. 753-756.

4. Griechische Geschichte, Berlin-Leipzig 1925, τ. IV, 1, σ. 47-48.

5. Ἑ.ἀ., σ. 199-200.

6. Ἑ.ἀ., σ. 182-184.

7. Ὁ Ἀλέξανδρος, ἔ.ἀ., σ. 21-22.

8. Geschichte des Hellenismus, Leipzig-Berlin 1927, τ. 1, σ. 484-485.

9. Ἑ.ἀ., τ. 3, σ. 93.

10. Δ. Κανατσούλης, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἔ.ἀ., σ. 23.

11. Ἀ. Δασκαλάκης, ἔ.ἀ., σ. 193-200.

μῶντο. Εἰς αὐτὸν τὸν ἥρωα-θεὸν ἀνήκει τὸ κράτος τοῦ κόσμου. Αὐτὸν προσκυνεῖ ἡ ἀνθρωπότης, κοίτοι εἶναι θνητογενής¹.

Συνεπῶς οὐδὲν ἀσύμφωνον ὡς πρὸς τὴν θεοποίησιν τοῦ Ἀλεξάνδρου, οὐδόλως κατώτερα ἐπιτελέσαντος πολλῶν ἄλλων ἡρώων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, οἱ ὅποιοι ἐθεοποιήθησαν. Ἐν δὲ τῷ Ἀρριανῷ² ἀναφέρεται ὅτι εἰς τὴν πόλιν Νῦσαν, τὴν μεταξὺ Κωφῆνος καὶ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, τὴν ὁποίαν ἔκτισεν ὁ θεὸς Διόνυσος³, ὁ Ἄκουφισ εἶπεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον «ὅτι πλεῖον αὐτὸν ἔργα ἀπεδείξατο»⁴. Ἀντιτίθεται ὁμοίως τὸ ἐπιχείρημα ὅτι εἰς ζῶντας οὐδέποτε ἀπενεμήθησαν θεῖαι τιμαὶ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων⁵. Ὁ Ἀρριανὸς ὁμοίως διὰ τοῦ σοφιστοῦ Ἀναξάρχου⁶ λέγει ὅτι δικαιότερον εἶναι οἱ Μακεδόνες νὰ ἀπονέμουν θείας τιμὰς εἰς τὸν ἰδικόν των βασιλέα, διότι καὶ αὐτὸ δὲν ἀμφισβητεῖται, ὅτι, ὅταν ἀποθάνῃ, θὰ τὸν τιμήσουν μὲ θείας τιμὰς, ἀλλὰ πολὺν δικαιότερον κατ' ἀκολουθίαν θὰ εἶναι νὰ τὸν τιμήσουν ζῶντα παρὰ τεθνεῶτα, ὅτε οὐδὲν ὄφελος θὰ εἶναι εἰς τὸν τιμώμενον. Ὑπ' αὐτὰς τὰς προϋποθέσεις πρέπει νὰ κριθῇ ἡ θεοποίησις τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀλλὰ μὲ προέκτασιν πάντοτε πολιτικῆς ἀναγκαιότητος.

Εἰς πολιτικὴν σκοπιμότητα πρέπει νὰ ἀποδοθῇ καὶ τὸ ἐξῆς γεγονός. Οἱ Χαλδαῖοι μάντεις εἶχον εἶπει, ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς Βαβυλῶνα ὁ Ἀλέξανδρος, διότι θὰ ἐπισυνέβαιεν εἰς αὐτὸν μέγαν κακόν. Ὁ Ἀλέξανδρος διὰ νὰ διαψεύσῃ τοὺς Χαλδαίους μάντεις προχωρήσας ἔξω τῆς Βαβυλῶνος ἀνέπλευσε πρὸς τὰ ἔλη, ἔνθα εἶναι οἱ τάφοι τῶν βασιλέων τῆς Ἀσσυρίας. Ἐν ᾧ ἔπλεεν ὁμοίως ὁ Ἀλέξανδρος, ἔπεσεν ἡ καυσία του, τὸ Μακεδονικὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του, εἰς τὸ ὕδωρ. Συγχρόνως ὁ πνέων ἄνεμος παρῆρθε τοῦτο καὶ τὸ ἀπέθεσεν ἐπὶ καλάμου, φυτρώσαντος ἐπὶ τοῦ τάφου ἐνὸς τῶν ἀρχαίων βασιλέων. Τοῦτο ἐθεωρήθη ὡς σημεῖον διὰ τὰ μέλλοντα γενέσθαι. Εἰς ἐκ τῶν ναυτῶν τότε κολυμβήσας, διὰ νὰ λάβῃ τὸ διάδημα αὐτό, μετέφερε τοῦτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ἵνα μὴ βραχῇ. Οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν συγγραψάντων τὴν Ἀλεξάνδρου ἱστορίαν λέγουν ὅτι ἔδωκε μὲν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς τὸν ναύτην ἓν τάλαντον διὰ τὴν προθυμίαν του, ἀπέκοψεν ὁμοίως τούτου τὴν κεφαλὴν, συμφώνως πρὸς τὴν συμβουλὴν τῶν μάντεων, ἵνα μὴ σωθῇ ἡ κεφαλὴ ἐκεῖνη, ἡ ὁποία ἐφόρεσε τὸ βασιλικὸν διάδημα. Ὁ Ἀριστόβουλος λέγει ὅτι ἔλαβε τὸ τάλαντον ὁ ναύτης, ἀλλ' ἐδάρη ἔνεκα τῆς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἀποθέσεως τοῦ διαδήματος. Ἄλλοι λέγουν ὅτι τὸ διάδημα προσεκόμισεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον ὁ Σέλευκος, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐσημαίνει ὅτι Ἀλέ-

1. Droysen, ἔ.α., τ. 1, σ. 792.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 1, 5.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 1, 1.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 1, 5.

5. Ἀ. Δασκαλάκη, ἔ.α., σ. 185-189.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 10, 7.

ξανδρος θά ἀποθάνῃ καὶ βασιλεὺς θά γίνη ὁ Σέλευκος. Καὶ ἐπιλέγει ὁ Ἀρριανὸς ὅτι ὁ Σέλευκος ἐγένετο ὁ μέγιστος τῶν μετὰ τὸν Ἀλέξανδρον διαδεχθέντων τὸ κράτος τοῦ βασιλεὺς, ὁ ὁποῖος καὶ βασιλικώτατος ὑπῆρξε καί, ἐξαιρουμένου τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐξουσίασε τὴν μεγαλυτέραν χώραν¹. Ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος² λέγει ὅτι «οὐ μόνον οἱ σύγχρονοι, ἀλλὰ καὶ οἱ μεταγενέστεροι καὶ ἔθνη ὅλα καὶ κατ' ἰδίαν ἄνδρες περιφανεῖς παρέστησαν τὸν Ἀλέξανδρον ὡς μετέχοντα ὑπερανθρώπου τινὸς φύσεως».

Ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Αἰγύπτου παρὰ τὴν Μαρίαν λίμνην κτίζει τὴν ὁμώνυμον πόλιν Ἀλεξάνδρειαν, διαγράψας ὁ ἴδιος τὸ σχέδιον αὐτῆς καὶ ὀρίσας ἐπακριβῶς τὴν θέσιν τῆς ἀγορᾶς καὶ τῶν ναῶν. Ὁ μάντις Ἀρίστανδρος ὁ Τελμισσεὺς εἶπεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον ὅτι ἡ πόλις αὕτη θά ἀποβῇ εὐδαιμών «τά τε ἄλλα καὶ τῶν ἐκ γῆς καρπῶν εἶνεκα»³. Ὁμώνυμον πόλιν Ἀλεξάνδρειαν ἔκτισεν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅταν ἀφίκετο εἰς τὸ ὄρος Καύκασον⁴. Παρὰ τὸν Τάναϊν ποταμὸν ἐξηῦρε τόπον κατάλληλον νὰ κτίσῃ τρίτην Ἀλεξάνδρειαν⁵, διότι καὶ θά ἠῤῥαζεν εἰς πληθυσμὸν καὶ θά ἐχρησιμοποιεῖτο δι' ἐνδεχομένην ἐναντίον τῶν Σκυθῶν προέλασιν καὶ θά ἀπετέλει προφυλακὴν τῆς χώρας ἀπὸ τὰς ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἐπιδρομὰς, τῶν κατοικούντων πέραν τοῦ ποταμοῦ. Τὴν πόλιν αὐτὴν ἐτείχιζεν ἐντὸς εἰκοσιν ἡμερῶν καὶ συνώκισεν εἰς αὐτὴν Ἑλληνας μισθοφόρους, τινὰς τῶν προσοικούντων βαρβάρων, ἐθελοντικῶς μετασχόντων, καὶ τοὺς ἀπομάχους ἐκ τοῦ Μακεδονικοῦ στρατοῦ⁶. Ἐν Παραπαμισάδαις κτίζει τετάρτην Ἀλεξάνδρειαν, τῆς ὁποίας οἱ πρῶτοι κάτοικοι ἀπετελέσθησαν ἐκ τῶν περιοίκων καὶ ἐκ τῶν ἀπομάχων τοῦ ἐκστρατευτικοῦ σώματος τοῦ Ἀλεξάνδρου⁷. Μετὰ τὴν νικηφόρον ἔκβασιν τῆς μάχης τοῦ ὁ Ἀλέξανδρος ἐναντίον τοῦ Πύρου, βασιλέως τῶν Ἰνδῶν, παρὰ τὸν Ὑδάσπιν ποταμὸν κτίζει ἐντεῦθεν τοῦ ποταμοῦ τὴν Νίκαιαν εἰς ἀνάμνησιν τῆς κατὰ τῶν Ἰνδῶν νίκης του, τὰ δὲ Βουκέφαλα εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἵππου τοῦ Βουκεφάλα, ὁ ὁποῖος ἐκεῖ ἀπέθανεν ἐκ τοῦ καμάτου καὶ τῆς μεγάλης ἡλικίας⁸. Κατὰ τὴν ἐπιστροφικὴν εἰς Βαβυλῶνα πορείαν τοῦ ὁ Ἀλέξανδρος παρὰ τὸν Ἀκεσίνην ποταμὸν κτίζει πόλιν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι ἀπετελέσθησαν ἐκ τῶν πλησιοχώρων Ἰνδῶν καὶ ἐκ τῶν μισθοφόρων, ὅσοι ἦσαν ἀπόμαχοι⁹. Εἰς ἀπόστασιν 800 στα-

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 22, 1-5.

2. Ἐ.ἀ., τ. 3, σ. 71.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 2, 2.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 28, 4 καὶ V, 1, 5.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 1, 3.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 4, 1.

7. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 22, 4.

8. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 19, 4-5.

9. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 29, 3.

δίωκοντες 148 χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς Βαβυλῶνος ρέει ὁ Παλλακόπας ποταμός, ὅστις εἶναι διωρυξὸς ὁρμῶσα ἐκ τοῦ Εὐφράτου καὶ οὐχὶ ποταμὸς ἐξερχόμενος ἐκ πηγῶν. Διὰ τοῦ Παλλακόπου ὁ Ἀλέξανδρος κατέπλευσεν εἰς τὰς λίμνας πρὸς τὴν γῆν τῶν Ἀράβων. Ἐκεῖ εἶδε χῶρόν τινα ὠραίον, ἔνθα ὠκοδόμησε πόλιν. Τὴν πόλιν αὐτὴν ἐτείχισε καὶ κατόπισθε διὰ μισθοφόρων Ἑλλήνων καὶ τῶν ἀνικάνων πρὸς μάχην στρατιωτῶν λόγῳ γῆρατος ἢ ἀναπηρίας¹. Ἐκτὸς τῶν εἰρημένων πόλεων, δι' ἃς ὀρίζεται ὁ τόπος, ὁ χρόνος καὶ ὁ τρόπος κτίσεώς των, ὁ Ἀκουφισ παρ' Ἀρριανῶ² λέγει ὅτι καὶ ἄλλας πολλὰς πόλεις ἔκτισε καὶ θὰ κτίσῃ ὁ Ἀλέξανδρος.

Αἱ πόλεις αὗται θὰ ἀποβοῦν ἐστίαί των ἐπιστημῶν, τεχνῶν καὶ γραμμάτων καὶ γενικώτερον τοῦ Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ τέχνη ἀναπτύσσεται εἰς τὸν τομέα τῶν προσωπογραφιῶν εἰς τὰ νομίσματα καὶ τῶν ἀνδριάντων φιλοσόφων καὶ ποιητῶν. Ἡ ἐπιστήμη καλλιεργεῖ τὴν ἀστρονομίαν, τὰ Φυσικά, τὴν γεωμετρίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν. Ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Πέργαμος ἀμιλλῶνται εἰς τὰ γράμματα καὶ γενικώτερον εἰς τὸν πνευματικὸν τομέα. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐφεσος, Ἀντιόχεια, Σιδῶν, Γάζα, Ταρσὸς καὶ ὅλη ἡ γένει ἡ Μ. Ἀσία, Συρία καὶ Αἴγυπτος καλλιεργοῦν τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν καὶ τέχνην, αἵτινες μετεφυτεύθησαν εἰς τὰς πόλεις αὐτάς ἐκ τῆς κυρίως Ἑλλάδος, ἔνθα ἐπεκράτει μαρασμὸς καὶ ἀβελτηρία πρὸς πρόοδον³. Εἰς τὰ στόμια τῶν ποταμῶν καὶ τοὺς λιμένας ἰδρύονται ἐμπορεῖα, δι' ὧν διακινεῖται τὸ ἐμπόριον ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ εἰς τὴν μεσόγειον θάλασσαν. Αἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἰδρυθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου πόλεις θὰ καταστοῦν πόλεις ἐλξεως τῶν γηγενῶν καὶ ἐργαστήρια ἀφομοιώσεως τῶν βαρβάρων ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Οἱ Ἕλληνες μισθοφόροι, οἵτινες περιεπλανῶντο πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης πρὸς εὐρεσιν πόρων ζωῆς καὶ ἐλυμαίνοντο ὅ,τι εὕρισκον⁴, συνεκεντρώθησαν εἰς τὰς πόλεις αὐτάς, παύσαντες νὰ εἶναι στοιχεῖα ταραχῶν καὶ ἐπικίνδυνοι καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἀπέβη τὸ ὄργανον οὐ μόνον τῶν πνευματικῶν δημιουργημάτων, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς Κυβερνήσεως, τοῦ ἐμπορίου καὶ πασῶν τῶν ἐπιστήμων σχέσεων μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων⁵. Ἡ ἑλληνικὴ φιλολογία καὶ φιλοσοφία διὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης διανοίγουν νέους ὀρίζοντας πολιτικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ πνευματικοῦ βίου. Διὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης συντελεῖται ἡ ἀφομοίωσις τῶν Ἀσιατῶν. Εἰς τὰς Ἰνδίας ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ὑπῆρξαν ἐλληνίζοντες ἡγεμόνες. Ἀναφέρεται ὅτι καὶ σήμερον ἀκόμη εἰς ὀρεινὰς περιοχὰς τοῦ Ἀφγανιστάν καὶ τῶν Ἰνδιῶν δια-

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 21, 7.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 1, 5.

3. Κ. Παπαρρηγοπούλου, ἔ.α., τ. 3, σ. 118-119.

4. Ἰσοκράτ. Φίλιππος 120-121.

5. Κ. Παπαρρηγοπούλου, ἔ.α., τ. 3, σ. 119.

τηρείται ἡ μνήμη τοῦ Ἀλεξάνδρου¹. Εἰς τοὺς παρά τὸν Ὑφασιν ποταμὸν ἱδρυθέντας ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου δώδεκα βωμοὺς ἐπὶ αἰῶνας οἱ βασιλεῖς τῶν Πραισίων ἔθουν ἑλληνικὰς θυσίας². Ὁ ἑλληνικὸς πολιτισμὸς ἐπέδρασε καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, παρὰ τὴν ἀντίδρασιν πολλῶν Ἰουδαίων, φοβουμένων μήπως ὁ Ἰουδαϊσμός ἀφομοιωθῇ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ χρῆσις τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ τῶν φιλελευθέρων πνευμάτων τῶν Ἰουδαίων καὶ δι' αὐτῆς ἡ γνῶσις τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας συνέβαλεν εἰς τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἑλληνικῆς φιλοσοφίας ἐπὶ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ. Ὁ φιλόσοφος Φίλων συνθέτει Ἰουδαϊσμόν καὶ Ἑλληνισμόν³. Ὁ Χριστιανισμὸς ἀπέβη παγκόσμιος θρησκεία χάρις εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν. Αἱ πρῶται χριστιανικαὶ σχολαὶ ἱδρύθησαν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἔνθα ἦτο τὸ Μουσεῖον τῶν Πτολεμαίων, κατὰ τὸ πρότυπον αὐτοῦ⁴.

Ἐν γενικαῖς γραμμαῖς ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι καὶ μεγάλος πολιτικός. Ἡ πολιτικὴ εὐρύτης του, ἡ διορατικότης, ἡ ἡπία συμπεριφορὰ ἐναντι τῶν ἡττημένων καὶ ὑποταγμένων, τοὺς ὁποίους ἐθεώρει ὡς φίλους προσκτιθέντας, ὁ σεβασμὸς αὐτοῦ πρὸς τοὺς θεσμοὺς καὶ τὴν θρησκείαν τῶν κατακτηθέντων, ἴσως καὶ ἐκ λόγων Μακεδονικῆς ἀνεκτικότητος⁵, ἡ χρησιμοποίησις πολλῶν Ἀσιατῶν ὡς στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν ἡγετῶν, ἡ κτίσις πόλεων πρὸς διάδοσιν τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, διακίνησιν καὶ τόνωσιν τοῦ ἐμπορίου, ὡς καὶ συγκερασμὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Ἀσιατικοῦ στοιχείου, πάντα ταῦτα συνθέτουν τὴν πολιτικὴν προσωπικότητα τοῦ Ἀλεξάνδρου. Συνεπῶς ὁ Ἀλέξανδρος δὲν θεωρεῖται ὡς κατακτητὴς, ἀλλ' ὡς συμφιλιωτὴς λαῶν καὶ ἐθνῶν, ὡς ἀναμορφωτὴς τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων καὶ ὡς σπορευὺς ὑψηλοῦ πολιτισμοῦ, τοῦ ἑλληνικοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ νηχῆθη⁶ «τὰ τε ἅλλα (καὶ τὰ) ἀγαθὰ καὶ ὁμόνοιαν τε καὶ κοινωνίαν τῆς ἀρχῆς Μακεδόσι καὶ Πέρσαις». Ὑπὸ πολλῶν ἐξακριβωσέσθαι ὡς ὁ μεγαλοφυέστατος πολιτικὸς τῆς ἐποχῆς του. Ὡς πολιτικὸς ἦτο δὲ, τὸ Ἀριστοτέλης ὡς φιλόσοφος⁷.

3. Ὁ Ἀλέξανδρος ὡς θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ προσωπικότης.

Ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε κληρονομήσει παρὰ τῆς μητρὸς του Ὀλυμπιάδος

1. Ἀ. Δασκαλάκη, ἐ.ἀ., σ. 358-359.

2. Πλούταρχου Ἀλέξανδρος 62, 8.

3. Π. Σιμωτᾶ, Ἰουδαϊσμός καὶ ἑλληνικὴ ὀρθοδοξία. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Θεολογίας». Ἀθῆναι 1971, σ. 4-5.

4. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἐ.ἀ., σ. 27-28.

5. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἐ.ἀ., σ. 28-29.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 11, 9.

7. Droysen, ἐ.ἀ., τ. 1, σ. 769.

τάσεις μυστικιστικὰς καὶ λατρευτικὰς¹. Ἡ βαθεῖα θρησκευτικότης τοῦ ἀπετέλει τὴν ἐντελέχειαν τῆς ψυχῆς τοῦ². Εἰς τοὺς θεοὺς ἀνῆγε τὴν καταγωγὴν τοῦ καὶ ἐκ τούτων ἐξήρτα τὰ πάντα. Πρὸ πάσης ἐνεργείας συνεβουλευέτο τὸ θεῖον καὶ μεθ' ἑκαστον ἐπιτελούμενον ἔργον ἔθυε καὶ ἐπόμπευεν εἰς τοὺς θεοὺς. Μετὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Θηβῶν καὶ τὴν ἀναγνώρισίν του ὡς ἡγεμόνος τῆς Ἑλλάδος καὶ διαδόχου τοῦ Φιλίππου ἐπανέρχεται εἰς Μακεδονίαν, θυσιάζει εἰς τὸν Ὀλύμπιον Δία, ἐκτελὼν τὴν ἀπὸ τοῦ Ἀρχελαοῦ καθιερωθεῖσαν ἐν Δίῳ θυσίαν, καὶ τελεῖ ἀγῶνα εὐανδρίας καὶ μουσικὸν ἐν Αἰγαῖς. Μάλιστα δὲ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀναγγέλλεται ὅτι τὸ ἄγαλμα τοῦ Ὀρφέως Οἰάγρου τοῦ Θρακῆος, εὕρισκόμενον ἐν Πιερίᾳ, ἰδρῶσε καὶ ἐκ τούτου συνεπέραναν ὁ Ἀρίστανδρος, ὁ Τελμισσεὺς μάντις, ὅτι θὰ μοχθήσουν πολλοὶ ποιηταὶ καὶ μελοποιοί, διὰ τὰ συνθέσουν καὶ μελοποιήσουν τὰ Ἀλεξάνδρου ἔργα³.

Ἐλθὼν ὁ Ἀλέξανδρος εἰς Ἐλαιοῦντα θύει ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Πρωτεσιλάου, διότι οὗτος πρῶτος ἀπεβιβάσθη εἰς Ἀσίαν κατὰ τὴν εἰς Τροίαν ἐκστρατείαν τῶν Ἑλλήνων. Ἐκεῖθεν διαπεραιοῦται εἰς Ἀσίαν καὶ ἰδρύει βωμοὺς πρὸς τιμὴν τοῦ Διὸς ἀποβατηρίου καὶ Ἀθηνᾶς καὶ Ἡρακλέους καὶ ὅθεν ἐστάλη ἐξ Εὐρώπης καὶ ὅπου ἐξέβη τῆς Ἀσίας. Καθ' ὃν χρόνον εὕρισκετο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Ἑλλησπόντου, ἀφ' οὗ ἔσφαξε ταῦρον, ἔκαμε σπονδὴν ἐκ χρυσῆς φιάλης πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῶν Νηρηίδων⁴. Ἀνελθὼν εἰς Ἴλιον προσφέρει θυσίαν εἰς τὴν Ἰλιάδα Ἀθηνᾶν, τὴν δὲ πανοπλίαν τοῦ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν ναὸν καὶ ἔλαβεν ἀντὶ ταύτης ἱερά τινα ὅπλα, σφζόμενα ἐκ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, τὰ ὅποια οἱ ὑπασπισταὶ τοῦ ἔφερον πρὸ αὐτοῦ εἰς τὰς μάχας. Τελεῖ ἐπίσης θυσίαν καὶ πρὸς τιμὴν τοῦ Πριάμου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ἑρκείου Διός, ἵνα τύχη συγγνώμης διὰ τὴν μὴνιν τοῦ Πριάμου ἐναντίον τοῦ Νεοπολέμου, εἰς ὃν ἀνῆγε τὸ γένος ὁ Ἀλέξανδρος⁵. Μετὰ τὴν νικηφόρον ἑκβασιν τῆς μάχης τοῦ Γρανικοῦ ποταμοῦ προσφέρει ὡς ἀνάθημα εἰς τὴν θεὰν Ἀθηνᾶν ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῶν Ἀθηνῶν τριακοσίας περσικὰς πανοπλίας⁶. Εἰς τὴν ἀκρόπολιν τῶν Σάρδεων ἰδρύει ναὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διός, ἐπισημανθέντος τοῦ καταλλήλου μέρους διὰ σκληρῶν βροντῶν καὶ βροχοπτώσεως⁷. Ἐν Ἐφέσῳ θυσιάζει εἰς τὴν Ἀρτεμιν καὶ πομπὴν ποιεῖ δι' ὅλου τοῦ στρατεύματος, συντεταγμένου ὡς πρὸς μάχην⁸. Παρὰ τὴν

1. Ἀ. Δασκαλάκη, ἔ.ἀ., σ. 87.

2. H. Berve, ἔ.ἀ., τ. 1, σ. 90-91.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 11, 1-2.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 11, 6.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 11, 7-8.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 16, 7.

7. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 17, 5-6.

8. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 18, 2.

νήσον Λάδην, κειμένην ἐγγὺς τῆς Μιλήτου, ὃ Ἀλέξανδρος ἀρνεῖται νά ναυμαχήσῃ πρὸς τὸν Περσικὸν στόλον, διότι, καθημένου τοῦ ἀετοῦ εἰς τὴν ξηράν, ἐσημαίνεται ἐκ θεοῦ ὅτι διὰ τῆς ξηρᾶς ὁ Ἀλέξανδρος θὰ κυρίαρχῇ ἐπὶ τοῦ ναυτικοῦ τῶν Περσῶν¹. Εἰς Γόρδιον ὁ Ἀλέξανδρος λύσας τὸν δεσμὸν θυσίαν κάμνει πρὸς τοὺς θεοὺς, σημήναντας διὰ βροντῶν καὶ φωτεινοῦ μετεώρου². Εἰς Σόλους θύει πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τελεῖ πομπὴν δι' ὀλοκλήρου τοῦ στρατεύματος, λαμπαδηφορίαν καὶ γυμνικοὺς καὶ μουσικοὺς ἀγῶνας. Εἰς Μαγαρσὸν θυσιάζει πρὸς τιμὴν τῆς Μαγαρσίδος Ἀθηνᾶς. Ἐν Τύρῳ προσφέρει θυσίαν εἰς τὸν Ἡρακλέα δι' ὀλοκλήρου τοῦ συντεταγμένου ὡς πρὸς μάχην στρατεύματος καὶ κάμνει ἀγῶνα γυμνικὸν καὶ λαμπαδηφορίαν τόσον κατὰ τὴν ἄλῳσιν τῆς Τύρου, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ ἐξ Αἰγύπτου³. Εἰς Μέμφιν κάμνει θυσίαν καὶ πομπεῖ διὰ συμπαντος τοῦ ἐνόπλου στρατεύματος, ὡς καὶ μουσικὸν καὶ γυμνικὸν ἀγῶνα τελεῖ⁴. Παρὰ τὸν Τίγρητα ποταμὸν παρατηρήσας ἐκλειψιν τῆς σελήνης, τὴν ὁποίαν ἐθεώρησεν ὡς καλὸν οἰωνὸν ὁ μάντις Ἀρίστανδρος, προσφέρει θυσίαν καὶ εἰς τὴν Σελήνην καὶ εἰς τὸν Ἥλιον καὶ εἰς τὴν γῆν⁵. Εἰς Βαβυλῶνα θύει εἰς τὸν θεὸν Βῆλον, συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν Χαλδαίων⁶. Εἰς Σούσα θυσιάζει κατὰ τὸ πατροπαράδοτον ἔθιμον καὶ τελεῖ μουσικὸν καὶ γυμνικὸν ἀγῶνα⁷. Εἰς Ζαδράκαρτα, τὴν μεγίστην πόλιν τῆς Ὑρκανίας, ἔνθα ἦσαν καὶ τὰ ἀνάκτορα τῶν Ὑρκανίων, θύει εἰς τοὺς θεοὺς κατὰ τὸ πρέπον ἔθιμον καὶ τελεῖ ἀγῶνα γυμνικόν⁸. Εὐρισκόμενος εἰς τὴν πρωτεύουσιν τῶν Ζαραγγαίων θυσιάζει πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος⁹. Παρὰ τὸ ὄρος Καύκασον, ὅπου ἔκτισε τὴν ἐπὶ Καυκάσου Ἀλεξάνδρειαν, προσφέρει θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς, εἰς ὅσους δι' αὐτὸν ὑπῆρχε νόμος¹⁰. Θυσίαν κάμνει ὁ Ἀλέξανδρος καὶ εἰς τοὺς Διοσκοῦρους, τὴν ὁποίαν ἐσχεδίαζεν ἀπὸ πολυλοῦ χρόνου¹¹. Εἰς τὸ ὄρος Μηρὸν τῶν Ἰνδιῶν θυσιάζει πρὸς τιμὴν τοῦ Διόνυσου, παρακαθῆσας εἰς συμπόσιον μετὰ τῶν αὐλικῶν του¹².

Εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν προσφέρει θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς, εἰς ὅσους δι' αὐτὸν ὑπάρχει νόμος, καὶ ὀργανώνει ἀγῶνα γυμνικὸν καὶ ἵππικόν, τὰ δὲ σφά-

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 18, 9.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 3, 8.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 24, 6 καὶ III, 6, 1.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 5, 2.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 7, 6.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 16, 5.

7. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 16, 9.

8. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 25, 1.

9. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 27, 5.

10. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 28, 4.

11. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 8, 2.

12. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 2, 6.

για τὰ ὅποια προσέφερε πρὸς θυσίαν διὰ τὴν διάβασιν τοῦ ποταμοῦ ἀπέβησαν αἰσία¹. Ἐπαναλαμβάνει δὲ τὴν θυσίαν καὶ μετὰ τὴν διάβασιν τοῦ ποταμοῦ, θυσιάσας οὕτω δις διὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ². Παρὰ τὸν Ὑφασιν ποταμόν, τελευταῖον ὄριον τῆς εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκστρατείας του, κατασκευάζει δώδεκα βωμοὺς κατὰ τὸ ὕψος καὶ τὸ πλάτος ἴσους πρὸς τοὺς μεγίστους πύργους ὡς ἔκφρασιν εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς νίκας αὐτοῦ καὶ ὡς μνημεῖα τῶν μόχθων του. Ἐπὶ τῶν βωμῶν αὐτῶν προσφέρει θυσίαν καὶ τελεῖ γυμνικὸν καὶ ἱππικὸν ἀγῶνα³. Εἰς τὴν νῆσον Κίλλουταν παρὰ τὰ Πάταλα θυσιάζει εἰς ὅσους ἐκ τῶν θεῶν εἶχε προστάξει ὁ Ἀμμων. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν καταπλέει εἰς τινα νῆσον τοῦ πόντου, ἔνθα θύει εἰς ἄλλους θεοὺς καὶ κατ' ἄλλον τρόπον, κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἀμμωνος. Ὑπερβάς δὲ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ ἀναχθεὶς εἰς τὸ πέλαγος σφάζει ταύρους, τοὺς ὁποίους ρίπτει εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ποσειδῶνος, κάμνει σπονδὴν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης καὶ αὐτὴν καὶ χρυσοὺς κρατήρας ρίπτει εἰς τὴν θάλασσαν, εὐχόμενος εἰς τὸν Ποσειδῶνα νὰ εἶναι εὐμενὴς κατὰ τὸν πλοῦν τοῦ στόλου του ἀπὸ τοῦ Περσικοῦ κόλπου μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τίγρητος καὶ Εὐφράτου⁴. Εἰς Ὡπιν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐκ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ καὶ μετὰ τὴν συμφιλίωσίν του μετὰ τῶν Μακεδόνων προσφέρει θυσίαν εἰς ὅσους τῶν θεῶν ὑπάρχει δι' αὐτὸν νόμος, παραθέτει γενικὸν συμπόσιον, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησε καὶ αὐτὸς καὶ ἐν συνεχείᾳ Μακεδόνες καὶ Πέρσαι, καὶ κάμνουν σπονδὴν οἱ περὶ αὐτόν, λαμβάνοντες οἶνον ἐκ τοῦ ἰδίου κρατήρος⁵. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡφαιστίωνος καὶ μάλιστα μετὰ πάροδον ὀλίγων ἡμερῶν θυσιάζει πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν διὰ τὰ μέχρι τότε εὐτυχῆ γεγονότα καὶ διὰ τὰ μέλλοντα νὰ συμβοῦν καὶ παραδίδεται μετὰ τῶν φίλων εἰς εὐωχίαν⁶.

Αἱ προσενεχθεῖσαι πρὸς τοὺς θεοὺς ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου θυσίαι δηλοῦνται ὑπὸ τοῦ Ἀρριανοῦ συνήθως διὰ τῆς φράσεως «θ ὑ ε ι τ ο ῖ ς θ ε ο ῖ ς ο ῖ ς α ὑ τ ῶ ν ὁ μ ο ς». Ἀσφαλῶς θὰ πρόκειται περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ δωδεκαθέου, ὅπως καὶ δώδεκα βωμοὺς κατεσκεύασεν εἰς τὸν Ὑφασιν ποταμόν⁷. Ἀποκορύφωμα τῆς ὀρησκειτικότητος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἀποτελεῖ ἡ εἰς Ἀμμωνα-Δία ἐν Αἰγύπτῳ ἐπίσκεψις τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν μέσῳ ταλαιπωριῶν, ὡς ἐλέχθη ἀνωτέρω.

Ἄρα ὁ Ἀλέξανδρος ἐπίστευεν ἀπολύτως εἰς τὸ θεῖον. Ἐκ τούτου ἦν-τλει δυνάμεις καὶ θάρρος. Διήκουσα ἀρχὴ τῶν ἐνεργειῶν του ἦτο ἡ θεία ἐπι-

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 3, 6.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 8, 2.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. V, 29, 1-2.

4. Ἀρρ. VI, 19, 3-5.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 11, 8.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 24, 4.

7. Εὐ. Σ δ ρ α κ α, ε.ά., σ. 49.

ταγή. Καὶ διὰ τοῦτο κατέστη θεοῦ κλητὸς πρὸς ἐπίτευξιν τῶν θείων βουλῶν. Εἰς τина σημεῖα ὁμως τῶν ἐνεργειῶν του διαβλέπομεν δεισιδαιμονίαν, ἐφ' ὅσον πολλάκις μνημονεύει σημεῖα, μάντεις καὶ οἰωνούς. "Ἄν ὁμως ληφθῇ ὑπ' ὅσιν ὅτι οἱ μάντεις, οἱ οἰωνοὶ καὶ τὰ σημεῖα εἶναι ἐκδηλώσεις τῆς ἀρχαίας θρησκείας, τότε δὲν πρόκειται περὶ δεισιδαιμονίας, ἀλλὰ περὶ θεοσεβείας. "Ἀλλωστε δυσκόλως δυνάμεθα εἰς τὴν ἀρχαιότητα νὰ ἀποχωρίσωμεν τὴν δεισιδαιμονίαν ἀπὸ τὴν πραγματικὴν λατρείαν.

Τὴν θρησκευτικὴν τοῦ Ἀλεξάνδρου ὁ Ἀρριανὸς¹ ἀποδίδει διὰ τῆς χαρακτηριστικῆς φράσεως «καὶ τοῦ θείου ἐπιμελεστας». Καὶ ἡ θρησκευτικότης αὐτοῦ ἦτο συνάρτησις τῆς θεοσεβείας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, οἱ ὅποιοι τὰ πάντα ἀνήγον εἰς τοὺς θεοὺς καὶ τὰ πάντα ὑπῆγον ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῶν, τῶν οἰκογενειακῶν παραδόσεων περὶ τῆς ἀπὸ Διὸς καταγωγῆς του καὶ τῆς ἰδιαζόντως θρησκευοῦσης ψυχῆς του².

Τὸν Ἀλέξανδρον ἐντὸς τῆς γήινης σφαίρας καὶ ἐντὸς τῶν πλαισίων τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς πρέπει νὰ δικαιώσωμεν καὶ ὡς ἠθικὴν προσωπικότητα. Δὲν θὰ εἶναι ὑπερβολή, ἂν εἴπωμεν, ὅτι ἡ ἠθικὴ προσωπικότης τοῦ Ἀλεξάνδρου σπανίζει εἰς τοὺς μεγάλους ἡγέτας τῶν λαῶν καὶ τοὺς δορυκτῆτορας.

Πρὸς τὴν αἰχμάλωτον σύζυγον, μητέρα καὶ παῖδας τοῦ Δαρείου πέμπει ὁ νικητὴς Ἀλέξανδρος τὸν Λεοννάτον, ἵνα παραμυθῇ τούτους, εἰς οὓς καὶ ἐπιτρέπει πᾶσαν θεραπείαν καὶ δηλώνει ὅτι οὐχὶ ἔνεκεν ἐχθρας ἐγένετο ὁ πόλεμος, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς τῆς Ἀσίας³.

Κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ἀλεξάνδρου, συνοδευομένου ὑπὸ τοῦ Ἡφαιστίωνος καὶ τοῦ ἐπιτελείου του, πρὸς τὴν αἰχμαλωτισθεῖσαν οἰκογένειαν τοῦ Δαρείου ἡ μήτηρ αὐτοῦ θεωρήσασα τὸν Ἡφαιστίωνα ὡς βασιλεῖα προσέτρεξεν, ἵνα προσκυνήσῃ αὐτόν. Ὑποχωρήσαντος ὁμως τοῦ Ἡφαιστίωνος καὶ δεῖξαντός τινος τὸν Ἀλέξανδρον, κατελήφθη ὑπὸ ἐντροπῆς διὰ τὸ σφάλμα της. Ὁ Ἀλέξανδρος ὁμως ἐπεῖπεν ὅτι καὶ ὁ Ἡφαιστίων εἶναι Ἀλέξανδρος⁴. Δεῖγμα τοῦτο μετριοφροσύνης τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀναγνωρίζοντος τὰς τῶν ἄλλων προσφοράς.

Ἀξία ἐξάρσεως εἶναι καὶ ἡ αὐτοκυριαρχία τοῦ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸ ἑτερόφυλον. Συγκεκριμένως ὁ Ἀλέξανδρος ἰδὼν τὴν ὥραιότατην κόρην τοῦ Ὁξύρτου Ρωξάνην καὶ ἐρασθεὶς αὐτῆς δὲν ἠθέλησε νὰ προσβάλλῃ τὴν νεάνιδα, καίπερ αἰχμάλωτον, ἀλλ' ἐνυμφεύθη ταύτην διὰ νὰ ἐκχύσῃ τὸν πόθον του νομίμως καὶ ἠθικῶς.

Ἡ σύζυγος τοῦ Δαρείου ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ὥραιότερα τῶν ἐν Ἀσίᾳ γυναι-

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 28, 1.

2. Πρβλ. Εὐ. Σδράκα, ἑ.ά., σ. 84. Π. Σκουφάκη, ἑ.ά., σ. 107-108.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 12, 3-5.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 12, 6-8.

κῶν. Ταύτην συλλαβὸν αἰχμάλωτον ὁ Ἀλέξανδρος ἐσεβάσθη, καίπερ ὦν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του καὶ τῆς εὐτυχίας του, πρᾶγμα ἀσύνηθες διὰ τοὺς μεταγενεστέρους δορυκτῆτορας. Τὸ ἐπεβεβαίωσε τοῦτο καὶ ὁ εὐνοῦχος τοῦ Δαρείου εἰπὼν, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ Δαρείου ἔχει ὡς ἀπέλιπε ταύτην ὁ σύζυγός της καὶ ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι ἄριστος ἀνδρῶν καὶ σωφρονέστατος¹.

Ἡθικὴ ἀνωτερότης πρέπει νὰ ἀναγνωρισθῇ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, διότι ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Γρανικοῦ ποταμοῦ ἔθαψε τοὺς πεσόντας ἡγεμόνας τῶν Περσῶν καὶ τοὺς μισθοφόρους Ἑλλήνας², προσεκύνησε τὸν ἐν Πασαργάδαις τάφον τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ Περσικοῦ κράτους Κύρου Β'³, ἀποκατέστησε τὸν σεσυλημένον τάφον αὐτοῦ, ἐβασάνισε τοὺς φύλακας Μάγους⁴, οἵτινες ἐφύλασσον τὸν τάφον διὰ τὴν ἀσφάλειάν του, καὶ ἔθαψε τὸν Δαρεῖον μὲ ἡγεμονικὰς τιμὰς, διατάξας νὰ ἐνταφιάσουν αὐτὸν εἰς τοὺς βασιλικοὺς τάφους, ἔνθα ἦσαν τεθαμμένοι καὶ οἱ ἄλλοι πρὸ τοῦ Δαρείου βασιλεῖς⁵. Καὶ πολλὰς ἄλλας ἠθικῆς ὑφῆς πράξεις θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν, ἂν δὲν ἦγαν ἐπὶ μακρὸν ὁ λόγος, τόσον πρὸς τοὺς μισθοφόρους Ἑλλήνας, ὅσον καὶ πρὸς τοὺς ἡττημένους βαρβάρους.

Ὁ Ἀλέξανδρος ὅμως διέπραξεν ἠθικὰ σφάλματα μὲ τὸ νὰ φονεύσῃ τὸν Φιλῶταν, Παρμενίωνα, Κλεῖτον καὶ Καλλισθένην, μεγάλας στρατιωτικὰς προσωπικότητας τοὺς τρεῖς πρώτους, καὶ τὸν τέταρτον πνευματικὴν προσωπικότητα. Εἰς τὸν Κλεῖτον ὤφειλε τὴν σωτηρίαν του ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Γρανικοῦ ποταμοῦ, εἰς δὲ τοὺς ἄλλους μέγα μέρος τῶν ἔργων καὶ τῆς δόξης του. Εἶναι ὅμως ἐπαινετέος, διότι εἶχε τὸ θάρρος νὰ μετανοήσῃ καὶ τὴν εὐθυκρισίαν νὰ συναισθανθῇ τὸ σφάλμα του. Αἱ τεράστiai εὐθύναι, τὰς ὁποίας εἶχεν ἐπωμισθῇ, καὶ τὸ εὐέξαπτον τοῦ νεαροῦ τῆς ἡλικίας του παρῶθουν αὐτὸν εἰς ἐκτέλεσιν ἀλογίστων πράξεων. Τὸ παγκόσμιον στρατιωτικὸν καὶ πολιτικὸν του πρόγραμμα συνέειχε τὴν ἀναπνοήν του πρὸ τῶν ἐπιφανομένων ἀνασχέσεων. Φύσις ἡγετικὴ καὶ ἄκρως ἀποφασιστικὴ πρὸ οὐδενὸς ἐκάμπτετο. Πάντως διέπραξε τὰ ὀλιγώτερα ἠθικὰ σφάλματα ἐξ ὧν τῶν δορυκτῆτόρων.

Κατακριτέα εἶναι καὶ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Ἀλέξανδρου ἐναντι τοῦ Βῆσσου⁶ καὶ Βαρσαέντου. Καὶ ὁ μὲν φόνος τοῦ Βαρσαέντου⁷ δὲν ἐνέχει τὴν μεγάλην σημασίαν, διότι κατὰ τὴν ἀρχαιότητα δὲν ἐπροστάτευε τούτους τὸ μὴ ὑπάρχον διεθνὲς δίκαιον. Ὑπῆρχε μόνον τὸ ἀνθρωπιστικὸν δίκαιον. Ἀλλὰ κατὰ τοῦ Βαρσαέντου ὑπῆρχεν ἡ αἰτία ὅτι κατετραυμάτισε τὸν Δα-

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 20, 1-2.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 16, 6.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 29, 9.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 29, 4-11.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 22, 1.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 7, 3.

7. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 25, 8.

ρείον, ό όποίος συνεπεία τών τραυμάτων του άπέθανεν¹. Ό Βήσσος όμως μετά την άπαγωγήν και τόν θάνατον του Δαρείου άνεκήρυξεν έαυτόν βασιλέα και ήγεμόνα τής 'Ασίας. Ούτω δέ δέν παρεδίδετο επισήμως ή έξουσία, τó κράτος, εις τόν 'Αλέξανδρον, ώς έπεδίωκεν ούτος διά πολιτικούς λόγους, παρά του κατόχου αύτής μεγάλου βασιλέως τών Περσών².

Εις βάρος του 'Αλεξάνδρου καταλογίζει ό 'Αρριανός τόν έμπρησμόν τών έν Περσεπόλει βασιλικών άνακτόρων Κύρου Β'. Δικαιολογεί όμως ό 'Αλέξανδρος τήν πράξιν του αύτήν ώς άνταπόδοσιν τών όσων έπραξαν οί εις τήν 'Ελλάδα επιδραμόντες Πέρσαι, οίτινες κατέσκαψαν τās 'Αθήνας, έπυρπόλησαν τά ιερά και πολλά άλλα κακά άπειργάσαντο εις τούς 'Ελληνας³.

Μετά τήν έπιτυχή έκβασιν τής μάχης του Γρανικοϋ ποταμού ό 'Αλέξανδρος τούς έκ τών μισθοφόρων 'Ελλήνων αίχμαλωτισθέντας «δ ή σ α ς έν πέ δ α ι ς» απέστειλεν εις Μακεδονίαν πρós καταναγκαστικήν έργασίαν, διότι «παρά τά κοινά δόξαντα τοίς 'Ελλησιν 'Ελληνες όντες έναντία τη 'Ελλάδι ύπερ τών βαρβάρων έμάχοντο»⁴. 'Η άπόφασις αύτη του 'Αλεξάνδρου είναι σκληρά, αλλά σύμφωνος πρós τόν πανελλήνιον νόμον, όστις έτιμώρει τούς μηδίζοντας και άπάτριδας.

Ό 'Αρριανός χαρακτηρίζει τόν 'Αλέξανδρον ώς άπληστον εις τās κατακτήσεις⁵. Και εις τούτο δέν έχει άδικον, άν ληφθί ύπ' όψιν ότι μόνον ό θάνατος έθεσε τέρμα εις τās κατακτήσεις και εξερευνήσεις του. Ό ίδιος χαρακτηρίζει τήν ήθικήν προσωπικότητα του 'Αλεξάνδρου διά τής φράσεως «ή όονών δέ τών μέν του σώματος έγκρατέστατος, τών δέ τής γνώμης επαίνου μόνου άπληστότατος»⁶.

4. Ό Μ. 'Αλέξανδρος ως φιλομαθής προσωπικότης.

Εις τήν Πέλλαν άπό τής έποχής του φιλομούσου βασιλέως 'Αρχελάου επίλεκτοι άνδρες του πνεύματος, ώς οί ποηται 'Αγάθων, Χοιρίλος και Εϋριπίδης, ό μουσικός Τιμόθεος και ό ζωγράφος Ζεύξις και πολλοί άλλοι⁷, απέτέλουν άνεπίσημον σχολήν του πνεύματος και συνίστων έντευκτήριον τών

1. 'Αpp. 'Ανάβ. 'Αλεξ. III, 21, 10.

2. 'Αpp. 'Ανάβ. 'Αλεξ. III, 25, 3.

3. 'Αpp. 'Ανάβ. 'Αλεξ. III, 18, 11-12.

4. 'Αpp. 'Ανάβ. 'Αλεξ. I, 16, 6.

5. 'Αpp. 'Ανάβ. 'Αλεξ. VII, 19, 6.

6. 'Αpp. 'Ανάβ. 'Αλεξ. VII, 28, 2.

7. Δ. Κανατσούλη, 'Ο 'Αρχέλαος και αί μεταρρυθμίσεις του έν Μακεδονία, Θεσσαλονίκη 1948, σ. 90-108. Π. Σκουφάκη, έ.ά., σ. 98-99.

εὐπατριδῶν Μακεδόνων¹. Ἐκεῖ κοσμοϊστορικά προβλήματα τίθενται πρὸς λύσιν, πανελλήνιοι ἰδεαὶ ἀναπτύσσονται, πανανθρώπινοι ἀξίαι ἐπισημαίνονται καὶ φιλοσοφικά προβλήματα συζητοῦνται. Εἰς τοὺς προσθετέος καὶ Ὁ Φίλιππος Β', ὅστις ἐν Θήβαις ἐδιδάχθη τὴν στρατιωτικὴν τέχνην παρὰ τοῦ Ἐπαμεινώνδου καὶ Πελοπίδου, τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, τὴν ἑλληνικὴν φιλοσοφίαν² καὶ ἰδίᾳ τῶν Κυνικῶν³. Διωργάνωσε τὸν Μακεδονικὸν στρατὸν μετὰ βασιν τοὺς «ἐταίρους» καὶ τοὺς «πεζεταίρους», ὀπλισμένους μετὰ τὸ τρομερὸν διὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὄπλον, τὴν σάρισσαν⁴. Μετὰ τοιαύτην ὑποδομὴν οἰκογενειακῆς καὶ ἐθνικῆς ἀγωγῆς παρεδόθη ὁ Ἀλέξανδρος ὑπὸ τοῦ πατρὸς Φιλίππου εἰς τὸν Ἀριστοτέλη, τὴν μεγαλύτεραν διάνοιαν τῶν αἰώνων⁵. Ὁ Ἀριστοτέλης ὡς πολυμερὲς καὶ καθολικὴ πνευματικὴ προσωπικότης ἐπέδρασε διὰ τῆς κοσμοθεωρίας του ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον. Διὰ τοῦτο ὁ Ἀλέξανδρος κατὰ τὴν εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείαν του, συμπάρελαβε μεθ' ἑαυτοῦ πολυάριθμον φιλοσοφικόν, ἐπιστημονικόν, καλλιτεχνικόν καὶ τεχνικόν ἐπιτελεῖον. Εἶχε μεθ' ἑαυτοῦ τὸν ἱστορικὸν Καλλισθένην, ἀνεμνιὸν τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ συσπουδαστὴν αὐτοῦ, ὅστις ἦτο σύνδεσμος μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους κατὰ τὴν εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείαν του⁶. Ἐπίσης εἶχε τοὺς ἱστοριογράφους τῆς ἐκστρατείας του, τὸν Ἀριστόβουλον τοῦ Ἀριστοβούλου καὶ τὸν Πτολεμαῖον τοῦ Λάγου, ὅστις ἐγένετο καὶ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου⁷. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐμελέτα τὸν Ἡρόδοτον⁸ καὶ Ξενοφῶντα. Εἰς τὸν πρῶτον ὀφείλει τὰς περὶ Αἰγύπτου καὶ Περσικοῦ κράτους γνώσεις του. Ἐκ τοῦ δευτέρου ἐμελέτα τὴν Κύρου Παιδείαν⁹ καὶ Κύρου Ἀνάβασιν¹⁰. Ἱστοριογράφος καὶ γεωγράφος ἅμα ἦτο καὶ ὁ ναύαρχος Νέαρχος¹¹. Μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε καὶ ὁπαδοὺς τῆς Κυνικῆς σχολῆς¹², εἰς εὐνοίαν τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἀποδοθῇ ἡ ἐν τῷ Ἰσθμῷ συνάντησις τοῦ Κυνικοῦ Διογένης μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, καθ' ἣν ὁ Ἀλέξανδρος ἐρωτήσας τὸν Διογένη, εἰς ἔχῃ ἀνάγκην τινός, ἀπήντησεν οὗτος ὅτι οὐδενὸς ἔχει ἀνάγκην, μόνον νὰ

1. Droysen, ἑ.ἀ., τ. 1, σ. 96.

2. Κ. Παπαρρηγοπούλου, ἑ.ἀ., τ. 3, σ. 9.

3. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀρχέλαος, ἑ.ἀ., σ. 112.

4. Κ. Παπαρρηγοπούλου, ἑ.ἀ., τ. 3, σ. 17-20.

5. U. Wilcken, ἑ.ἀ., σ. 47-49.

6. Διογ. Λαερτίου V, 1, 6. Σουΐδα Λεξικ. ἑκδ. Ada Adler, Lipsiae inaedibus B.G. Teubneri MCMXXVIII ἐν λ. Καλλισθένης. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἑ.ἀ., σ. 10.

7. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. προοίμιον, I, 1, 1-3.

8. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 7, 1-5 καὶ III, 18, 12.

9. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 27, 4-5 καὶ VI, 29, 9.

10. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 7, 8 καὶ II, 8, 11. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἑ.ἀ., σ. 6.

11. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 13, 4 καὶ VII, 3, 6 καὶ VII, 20, 9.

12. H. Berve, ἑ.ἀ., τ. 1, σ. 67-68. Δ. Κανατσούλη, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἑ.ἀ., σ. 13.

μὴ τοῦ καλύπτουν τὸν ἥλιον αὐτὸς καὶ οἱ ἀκόλουθοί του¹. Εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν ἐπιτελεῖον τοῦ Ἀλεξάνδρου περιλαμβάνετο καὶ ὁ Ἀριστόνικος ὁ κιθαρωδὸς² καὶ ὁ ἐποποιὸς ὁ Ἀργεῖος³. Εἶχεν ὁ Ἀλέξανδρος καὶ πολλοὺς ἱατροὺς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Φίλιππος ὁ Ἀκαρνάν⁴, ὁ Κριτόδημος ὁ Κῷος⁵ καὶ ὁ Γλαυκίας⁶.

Μεθ' ἑαυτοῦ εἶχεν ὁ Ἀλέξανδρος καὶ πολλοὺς σοφιστάς, ὡς τὸν Ἀνάξαρχον⁷, καὶ φιλοσόφους, ὡς τὸν Ἑρμόλαον⁸. Μετὰ τῶν Ἰνδῶν σοφιστῶν συνωμίλησεν, ὅταν συνήντησε τούτους ὁ Ἀλέξανδρος. Ἀναγράφεται⁹ μάλιστα, ὅτι εἰς ἓν λειβάδιον διαμένοντες οὗτοι χωρὶς κατάλυμα, εὐθὺς ὡς εἶδον τὸν Ἀλέξανδρον, ἐκτύπων μὲ τοὺς πόδας τῶν τὸ ἔδαφος. Ἐρωτήσας ὁ Ἀλέξανδρος, ποῖον νόημα ἔχει ἡ πράξις τῶν αὐτῇ, ἀπήντησαν: «ὡ βασιλεῦ Ἀλέξανδρε, ἕκαστος ἄνθρωπος τόσον μέρος ἐπὶ τῆς γῆς ἔχει εἰς τὴν κατοχὴν του, ὅσον ἀκριβὺς πατοῦμεν. Σὺ ὅμως, ἐν ᾧ εἶσαι ἄνθρωπος ὅμοιος μὲ τοὺς ἄλλους, ὅμως πολὺάσχολος καὶ ἀχαλίνωτος εἰς τὴν φιλοδοξίαν διατρέχεις τόσῃν γῇν ἀπὸ τῆς πατρίδος σου ἐνοχλούμενος καὶ ἐνοχλῶν τοὺς ἄλλους. Καὶ ὅμως ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, ὅταν ἀποθάνῃς, τόσον μέρος τῆς γῆς θὰ ἔχῃς εἰς τὴν κατοχὴν σου, ὅσον ἀρκεῖ νὰ ταφῇ μέσα τὸ σῶμά σου».

Εἰς Τάξιλα¹⁰ ὅταν εἶδεν ὁ Ἀλέξανδρος Ἰνδοὺς σοφιστάς νὰ εἶναι γυμνοί, ἐθαύμασε τὴν καρτερίαν τῶν. Ὁ πρεσβύτατος τούτων Δάνδαμης ἡρνήθη νὰ προσέλθῃ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον καὶ ἡμπόδισε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ πράξουν τοῦτο. Εἶπε δὲ ὅτι οὐδὲν ἐπιθυμεῖ παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου οὔτε πάλιν φοβεῖται μήπως ἐμποδισθῇ ὑπ' αὐτοῦ νὰ κατέχῃ ὅσα ἔχει, διότι, ἐφ' ὅσον ζῇ, ἐπαρκεῖ ἡ χώρα τῶν Ἰνδῶν νὰ τοῦ δίδῃ καρπούς, ὅταν δὲ ἀποθάνῃ, θὰ ἀπαλλαγῇ ἐνὸς κακοῦ συγκατοίκου, τοῦ σώματος. Τὸν Ἀλέξανδρον ὅμως ἠκολούθησεν ὁ σοφιστὴς τῶν Ἰνδῶν Κάλανος. Τοῦτον κατέκριναν οἱ λοιποὶ Ἰνδοὶ σοφισταί, εἰπόντες ὅτι ἀφῆκε τὴν πλησίον αὐτῶν εὐδαιμονίαν καὶ ἐγίνε θεράπων ἄλλου δεσπότης ἀντὶ τοῦ θεοῦ. Τὰ ὡς ἄνω ἐπεισόδια προδίδουν δοξασίας τῶν Κυνικῶν φιλοσόφων, τὰς ὁποίας ἐγνώριζεν ὁ Ἀλέξανδρος. Εἰς τὴν Βαβυλῶνα¹¹ εἶχεν ἐπαφὰς μὲ Χαλδαίους λογίους καὶ μάντις¹². Τὸν Ἀλέξανδρον

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 2, 1. H. B e r v e, ἔ.ἀ., τ. 2, σ. 417-418, ἀριθ. 22.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 16, 6.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 9, 9.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 4, 8.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VI, 11, 1 καὶ VII, 14, 4.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 14, 4.

7. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 9, 7 καὶ IV, 10, 6 καὶ IV, 11, 1.

8. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 13, 2.

9. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 1, 5.

10. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 2, 2.

11. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 16, 5.

12. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 22, 1.

ἠκολούθουν εἰς τὴν ἐκστρατείαν καὶ πολλοὶ μάγοι¹ καὶ μάντις, ὡς ὁ Ἀρίστανδρος ὁ Τελμισσεύς² καὶ ὁ Πειθαγόρας³.

Διὰ τοῦ ἀνωτέρω πνευματικοῦ ἐπιτελείου ὁ Ἀλέξανδρος ἱκανοποιεῖ τὸ ἀνήσυχον καὶ ἐρευνητικὸν δαιμόνιον του⁴. Ὅτε κατήρχετο εἰς τὴν Βαβυλῶνα, κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐκ τοῦ Ἰνδοῦ ποταμοῦ, διέταξε τὸν Ἡρακλείδην νὰ ναυπηγήσῃ πολεμικὰ πλοῖα, προκειμένου νὰ ἐξερευνήσῃ τὴν Κασπίαν Θάλασσαν⁵. Ἐν Βαβυλῶνι δὲ παρασκευάζει πολεμικὸν στόλον διὰ τὴν ἐξερεύνησιν τῆς Ἀραβίας⁶.

Ὡς συνελόντι εἰπεῖν, ὁ Ἀλέξανδρος οὐ μόνον πρὸς τὸν Ἀχιλλέα κατὰ τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν ἤθελε νὰ ὁμοιωθῇ, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν Ὀδυσσεά, δ-στις περιεπλανήθη καὶ «π ο λ λ ὦ ν δ' ἄ ν θ ρ ὴ π ω ν ἴ δ ε ν ἄ σ τ ε α καὶ ν ὁ ο ν ἔ γ ν ω»⁷. Συνήνωνεν ἐν ἑαυτῷ ὁ Ἀλέξανδρος τὸ Ἀχιλλεῖον καὶ Ὀδυσσεῖον πνεῦμα. Ἦτο μέγας στρατιωτικὸς ἡγέτης, μέγας πολιτικός, ψυχὴ θρησκευούσα καὶ φύσις φιλομαθῆς καὶ ἐρευνητικῇ, ὅσον ὀλίγοι ἢ οὐδεμία. Τὴν τάσιν αὐτὴν ἀποδίδει ὁ Ἀρριανὸς διὰ τῆς φράσεως «π ὅ θ ο ς αὐτὸν λα μ β ἄ ν ε ι (εἶ χ ε ν) ἐ κ μ α θ εῖ ν ἢ ἰ δ εῖ ν»⁸. Ὁ ἴδιος ὁ Ἀρριανὸς κάμων συνολικὴν θεώρησιν τῆς προσωπικότητος τοῦ Ἀλεξάνδρου γράφει: «ὡ ς ἔ γ ω γ ε δ ο κ ῶ ὅ τ ι οὔ τ ε τ ι ἔ θ ν ο ς ἄ ν θ ρ ὴ π ω ν οὔ τ ε τ ι ς π ὁ λ ι ς ἐ ν τ ῷ τ ὅ τ ε ἦ ν οὔ τ ε τ ι ς εἰ ς ἄ ν θ ρ ω π ο ς εἰ ς ὃ ν οὐ π ε φ ο ι τ ῆ κ ε ι τ ὸ Ἀ λ ε ξ ἄ ν δ ρ ο υ ὄ ν ο μ α. Ο ὕ κ ο υ ν οὐ δ ἔ ἐ μ οῖ ἔ ξ ω τ οῦ θ εῖ ο υ φ θ ν α ι ἄ ν δ ο κ εῖ ἄ ν ἡ ρ οὐ δ ε ν ἰ ἄ λ λ ῳ ἄ ν θ ρ ὴ π ω ν ἐ ο ι κ ῶ ς»⁹.

Δ'. Ο ΑΡΡΙΑΝΟΣ ΩΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Ὁ Ἀρριανὸς ἐχρησιμοποίησε κατὰ βάσιν ὡς πηγὰς τῆς «Ἀλεξάνδρου Ἀναβάσεως» τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγράμματα τοῦ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου καὶ τοῦ Ἀριστοβούλου, υἱοῦ τοῦ Ἀριστοβούλου. Θεωρεῖ τὰ ὑπ' αὐτῶν γραφέντα ὡς ἀξιόπιστα, διότι ἄμφότεροι συνεξεστράτευσαν μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ εἶχον ἄμεσον ἀντίληψιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐπιτελεσθέντων. Ἐκτὸς δὲ

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 11, 8-9.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 11, 2 καὶ I, 25, 8 καὶ II, 18, 1 καὶ II, 26, 4 καὶ II, 27, 2 καὶ III, 7, 6 καὶ III, 15, 7 καὶ IV, 4, 3 καὶ IV, 15, 8.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 18, 1-6. H. B e r n e, ἔ.ἀ., τ. 1, σ. 90-92.

4. Δ. Κ α ν α τ σ ο ὕ λ η, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἔ.ἀ., σ. 7.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 16, 1-2.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 19, 6.

7. Ὁμήρ. Ὀδύσ., α, στιχ. 3.

8. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 3, 1 καὶ IV, 28, 4 καὶ V, 2, 5 καὶ VII, 1, 1. Fr. S c h a c h e r m e y e r, Alexander der Grosse, Graz/Wien 1949, σ. 70. Δ. Κ α ν α τ σ ο ὕ λ η, Ὁ Ἀλέξανδρος, ἔ.ἀ., σ. 7.

9. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 30, 2. Πρβλ. Β. Λ α ο ὁ ῥ δ α, Ἡ προσωπικότης τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου κατὰ τὸν Ἀρριανόν. Θεσσαλονίκη 1971, σ. 27-30.

τούτου ἔγραψαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου, ὁπότε ἐξέλιπεν ὁ φόβος καὶ ἡ ἐλπίς ἀμοιβῆς¹. Ὅσάκις διαφωνοῦν ἀναμεταξύ των ὁ Πτολεμαῖος καὶ ὁ Ἀριστόβουλος, ἀναφέρει ὁ Ἀρριανὸς κεχωρισμένως ἐνὸς ἐκάστου τὰ γραφόμενα². Ἐκ πάντων δὲ τῶν ἄλλων ἐμνημόνευσε τὰ ἄξια ἐκθέσεως καὶ οὐχὶ τὰ καθ' ὁλοκληρίαν ἀπίστευτα³. Ἀναφέρεται δὲ εἰς αὐτοὺς ἡ εἰς τὴν προφορικὴν παράδοσιν διὰ τῶν φράσεων «οἱ δὲ πολλοὶ λέγουσι»⁴, «ὁ πλείων λόγος κατέχει»⁵, «οἱ μὲν πολλοὶ λέγουσι»⁶, «λέγεται»⁷, «πολλὰ καὶ ἄλλα οἶδα ἀναγεγραμμένα»⁸, «λέγουσι»⁹, «οἱ δὲ καὶ τάδε ἀνέγραψαν»¹⁰, κ.λ. Ἐπίσης ὁ Ἀρριανὸς ἐστηρίχθη εἰς τὰς «βασιλείους ἐφημερίδας»¹¹, εἰς τὰς ὁποίας κατέγραφον τὰ ἐκάστοτε ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου γιγνόμενα οἱ ἐπὶ τούτῳ γραμματεῖς. Ἀπετέλεσαν δὲ αἱ «βασιλικοὶ ἐφημερίδες» τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ ὁποῖον συνετάσσεται ἐν τῇ στρατοπέδῳ.

Ὁ Ἀρριανὸς καίτοι θαυμάζει τὸν Ἀλέξανδρον¹², ἐν τούτοις χάριν τῆς ἀληθείας δὲν διστάζει νὰ τὸν ἐπικρίνῃ¹³. Συγκεκριμένως ἐπικρίνει τὸν Ἀλέξανδρον διὰ τὸν φόνον τοῦ Κλείτου¹⁴ καὶ διὰ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ Ἀλέξανδρου νὰ προσκυνῇται¹⁵. Ὅταν οἱ σοφισταὶ τῶν Ἰνδιῶν ὠμίλῃσαν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον διὰ τὴν ματαιοδοξίαν του, αὐτὸς μὲν ἐπήνεσε τοὺτους, πλὴν ὅμως, γράφει ὁ Ἀρριανὸς¹⁶, ἔπραττεν ὅλως ἀντίθετα ἐκείνων, τὰ ὅποια ἐπῆναι. Ὁ Ἀρριανὸς ἐπικρίνει τὸν Ἀλέξανδρον καὶ δι' ὅσα ἔγραφον ἡ ἐκ μέρους τοῦ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὸν Κλεομένη, εἰσπράττοντα τοὺς φόρους τῆς Αἰγύπτου, ἀποσταλεῖσα ἐπιστολῇ¹⁷, προκειμένου νὰ κατασκευασθῇ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Αἰγύπτου ἡρῶν τοῦ Ἡφαιστίωνος μεγαλοπρεπέστατον. Ἐπικρίσεως ἐκ μέρους τοῦ Ἀρριανοῦ ἔτυχε καὶ ἡ αὐστηρὰ τιμωρία τοῦ Βῆσσου παρὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, διατάξαντος νὰ ἀποκοπῇ ἡ ρίς καὶ τὰ ὄτα αὐτοῦ, καὶ ἡ κατὰ

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ., προοίμιον 1-2.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 3, 5-6 καὶ III, 4, 5 καὶ III, 30, 5 καὶ IV, 14, 3 καὶ V, 14, 3-5 κ.λ.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. προοίμιον 3.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 14, 1.

5. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. III, 3, 6.

6. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 3, 7.

7. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 1, 1.

8. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 27, 1.

9. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 26, 1.

10. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 26, 3.

11. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 26, 1 καὶ VII, 26, 2.

12. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 30, 3.

13. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 30, 3.

14. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 9, 1.

15. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 12, 3-6.

16. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 2, 1-2.

17. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 23, 8.

περσικὸν καὶ μηδικὸν τρόπον ἐμφάνισις τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ γενικῶς ἡ ἐλλειψις σωφοσύνης εἰς τοὺς μεγάλους ἄνδρας, τοὺς μεγάλα ἐπιτελέσαντας¹.

Ὁ Ἀρριανὸς ἀσχοληθεὶς μὲ τὴν ἱστοριογραφίαν, ἔσχε δι' αὐτὴν δύο μεγάλα πρότυπα, τὸν Θουκυδίδην καὶ Ξενοφῶντα. Εἶχε δὲ μελετήσει καὶ τὸν τρίτον ἱστοριογράφον τῆς ἀρχαιότητος, τὸν Ἡρόδοτον, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῆς Ἀλεξάνδρου Ἀναβάσεως². Ὁ Θουκυδίδης εἰς τὸν ἐπιτάφιον τοῦ Περικλέους γράφει³: «ἀλγεινότερα γὰρ ἀνδρὶ γε φρόνημα ἔχοντι ἢ μετὰ τοῦ [ἐν τῷ] μαλακισθῆναι κάκωσις ἢ ὁ μετὰ ῥώμης καὶ κοινῆς ἐλπίδος ἅμα γιγνόμενος ἀναίσθητος θάνατος». Τὸ αὐτὸ περίπου γράφει καὶ ὁ Ἀρριανός, ὅταν οἱ Χαλδαῖοι προέβλεψαν τὸν θάνατον τοῦ Ἀλεξάνδρου κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς Βαβυλῶνα, εἰπών⁴: «καί που τυχὸν καὶ ἄμεινον αὐτῷ ἦν ἐν ἀκμῇ τῆς τε ἄλλης δόξης καὶ τοῦ πόθου τοῦ παρ' ἀνθρώπων ἀπηλλάχθαι, πρίν τινα ξυμβῆναι αὐτῷ ξυμφορὰν ἀνθρωπίνην». Εἶναι ἐμφανὲς ἐνταῦθα ἡ μίμησις τοῦ Θουκυδίδου ἐκ μέρους τοῦ Ἀρριανοῦ. Τὸν Ξενοφῶντα μιμεῖται πλήρως καὶ δι' αὐτὸ ἀπεκλήθη Ξενοφῶν νέος⁵. Κύρου Ἀνάβασιν ἔγραψεν ὁ Ξενοφῶν, Ἀλεξάνδρου Ἀνάβασιν ἔγραψε καὶ ὁ Ἀρριανός. Εἰς ἑπτὰ βιβλία διαιρεῖ τὴν Κύρου Ἀνάβασιν ὁ Ξενοφῶν, εἰς ἑπτὰ βιβλία διαρεῖ καὶ ὁ Ἀρριανὸς τὴν Ἀλεξάνδρου Ἀνάβασιν. Ὁ μὲν Ξενοφῶν εἶναι θαυμαστής τοῦ Ἀγησιλάου καὶ τῶν Σπαρτιατῶν⁶, ὁ δὲ Ἀρριανὸς τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τῶν Μακεδόνων. Ἰερεὺς τῆς Δήμητρος καὶ Περσεφόνης⁷ ἐ χρημάτισεν ὁ Ἀρριανός, ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος ἰδρύνει ἐν Σκυλλοῦντι τῆς Ὀλυμπίας καὶ ἀνάθημα ἀνατίθησιν⁸ εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς θησαυρὸν τῶν Ἀθηναίων καὶ ὁ Ξενοφῶν ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ ἀργυρίου τῶν αἰχμαλώτων δεκάτης⁹. Τόσον ὁ Θουκυδίδης, ὅσον καὶ ὁ Ξενοφῶν συγγράφουν ἱστορίαν ὕστερον ἀπὸ ἔντονον δρᾶσιν εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν καὶ τῆς πολιτικῆς. Ὁ Ἀρριανὸς προεχειρίσθη *consul suffectus* καὶ δῶκε τὴν Καπαδοκίαν ὡς *legatus Augusti pro praetore*¹⁰. Ἀπὸ τῆς θέσεως αὐτῆς ἀντέστη ἐπιτυχῶς κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Ἀλανῶν¹⁰. Ἡ βασικὴ διαφορὰ μεταξὺ Θουκυδίδου καὶ Ξενοφῶντος ἄφ' ἑνός, καὶ ἄφ' ἑτέρου τοῦ Ἀρριανοῦ

1. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. IV, 7, 3-5.

2. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. II, 16, 3 καὶ III, 30, 8 καὶ V, 6, 5 καὶ V, 7, 2 καὶ VII, 13, 1 καὶ VII, 13, 6.

3. Θουκυδ. II, 43, 6.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. VII, 16, 7.

5. Λ. Σοῦϊδα ἔ.ἀ., ἐν λ. Ἀρριανός.

6. Ξενοφ. Κύρου Ἀνάβ. V, 3, 6-7.

7. Φωτίου Βιβλιοθ. κώδ. 93.

8. Ξενοφ. Κύρ. Ἀνάβ. V, 3, 4-8.

9. Φωτ. Βιβλ. κώδ. 58, 25.

10. Φωτ. βιβλ. κώδ. 58 καὶ Λ. Σοῦϊδα, ἔ.ἀ., ἐν λ. Ἀρριανός.

είναι ότι ο μὲν Θουκυδίδης καὶ ὁ Ξενοφῶν ἔγραψαν γεγονότα, τὰ ὅποια ἐξήσαν ἢ ἔλαβον μέρος, ὁ δὲ Ἀρριανὸς γράφει διὰ τὸ παρελθόν. Ὁ Θουκυδίδης καὶ ὁ Ξενοφῶν γράφουν τὴν ἱστορίαν τῆς καταρρεούσης ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὁ δὲ Ἀρριανὸς τὸ ἐνδοξον παρελθόν, τὸ ὁποῖον καὶ νοσταλγεῖ, πολλῶ μᾶλλον διότι ἐξήσεν εἰς τὰ μέρη, εἰς ᾗ διεδραματίσθη ἡ μεγαλυτέρα ἐποποιία τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, καὶ τὰ ὅποια μέρη περιῆλθεν ὡς νοσταλγὸς προσκυνητής. Ἐπομένως ὁ Ἀρριανὸς καὶ ἀρτίαν ἱστορικὴν μόρφωσιν καὶ τὴν πρέπουσαν ἱκανότητα λόγῳ τοῦ δημοσίου βίου του εἶχε, προκειμένου νὰ συντάξῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ὁ Φώτιος¹ γράφει διὰ τὸν Ἀρριανὸν «ἔστι μὲν οὖν ὁ ἀνὴρ οὐδενὸς τῶν ἀριστα συνταξαμένων ἱστορίας δεύτερος... καὶ ἀπλῶς, εἴ τις κατ' αὐτὸν ἐπὶ τοὺς ἱστορικοὺς ἀναχθεῖ λόγους, πολλοὺς καὶ τῶν ἀρχαίων ἴδοι τῆς αὐτοῦ τάξεως ἱσταμένους ταπεινότερον». Ὁ Droysen² ἐπαινεῖ τὸ ἀφηγηματικὸν μέρος τοῦ Ἀρριανοῦ, γράφων ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐν τῇ ἀφηγήσει εἶναι ἀσφαλὴς καὶ ἀξιοπρεπής. Κατακρίνει ὁμως τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους θέτει εἰς τὸ στόμα τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐπιδιώκων οὕτω κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἀρχαίων ἀριστοτεχνῶν τῆς ἱστοριογραφίας νὰ χαρακτηρίσῃ τὰ δρῶντα πρόσωπα καὶ τὴν σπουδαιότητα τῶν καιρῶν, ὡς μὴ ἔχοντας οὕτε τὴν τέχνην οὕτε τὸ ἦθος οὕτε τὸν χαρακτήρα τοῦ ἥρωος οὕτε καὶ τὸ χρῶμα τῶν ὑποκειμένων πραγμάτων. Τονίζει ὁμως ἐπὶ λέξει:³ «Ἄναντιρρήτως δίκαιον εἶναι ὁ Ἀρριανὸς νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ ἀσφαλεστάτη ἡμῶν πηγὴ περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Ἀλεξάνδρου». Ὁ W. Christ⁴ γράφει: «Ἡ συγγραφὴ ὁμως δὲν ἐξιστορεῖ μόνον τὴν ἐκστρατείαν τοῦ Ἀλεξάνδρου κατὰ τοῦ Περσικοῦ κράτους, τὴν κυρίως ἀνάβασιν, ἀλλὰ ὅλον τὸν βίον τοῦ θαυμαστοῦ βασιλέως, ἀπὸ τῆς ἀνόδου αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον μέχρι τῆς τελευτῆς. Αὐτὴ καὶ μόνῃ ἡ ἀπερικόσμητος ἀπλότης τῆς διηγέσεως ἐλέγχει τὴν φιλαλήθειαν τοῦ ἱστορικοῦ ἐρευνητοῦ, πλεονεκτοῦσα κατὰ τοῦτο τῆς περισσοτέρου ρητορικῆς ἐκθέσεως τοῦ Ρωμαίου Κουρτίου... Ἐν τῇ διαγραφῇ τοῦ Ἀλεξάνδρου κρίνει ἐπιεικέστατα τὴν τυραννικὴν φύσιν αὐτοῦ· ἐν δὲ τῇ πίστει εἰς σημεῖα καὶ τέρατα υπερβάλλει καὶ αὐτὴν τὴν εὐπιστίαν τοῦ Ξενοφῶντος». Ὁ A. Lesky⁵ γράφει ὅτι ὁ Ἀρριανὸς εἶχε ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν πηγῶν του, κυρίως τοῦ Πτολεμαίου καὶ ὕστερον τοῦ Ἀριστοβούλου, καὶ ἦτο εἰς θέσιν νὰ διαχωρίζῃ τὴν λαϊκὴν παράδοσιν ἀπὸ τὴν σοβαράν, προσέφερε δὲ μεγάλην ὑπηρεσίαν, διότι διέσωσε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀ-

1. Βιβλιοθ. κώδ. 92, Η. 129.

2. Ἐ.ά., τ. 1, σ. 920.

3. Ἐ.ά., τ. 1, σ. 833.

4. W. Christ, Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς λογοτεχνίας, Μετάφρασθεῖσα ὑπὸ Α. Κώνστα καὶ Ν. Πολίτου, Ἀθήναι 1905, τ. 2, σ. 360.

5. A. Lesky, Ἱστορία τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς λογοτεχνίας, Μετάφρασις Α. Τσopanάκη, Θεσσαλονίκη 1964, σ. 1146.

λεξάνδρου ἀπὸ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ρωμαντικῆς ὁμιλίας.

Ὅπως ὁποῦτε ὁ Ἀρριανὸς εἶναι ὁ καλύτερος τῶν πέντε ἀρχαίων ιστοριογράφων τοῦ Ἀλεξάνδρου, διότι ἡ Ἀλεξάνδρου Ἀνάβασις καὶ σύντομον ἔργον εἶναι καὶ παρεκβάσεων καὶ παρενηθκῶν ἀπηλλαγμένον. Ἡ διηγησις τοῦ εἶναι σαφειστάτη καὶ ἐναργεστάτη. Αἱ λέξεις εἶναι εὐσημοί, εὐηχοί καὶ στρογγύλαι¹. Ὁ Ἀρριανὸς ἦτο ἀττικιστής. Ἦτο μιμητὴς εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Ξενοφῶντος καὶ τῶν συγγραφέων τῆς κλασσικῆς περιόδου τῆς ἀρχαιότητος. Δι' αὐτὸ καὶ ἀπέφευγε τὴν ὑπερβολὴν, τοὺς κόμπους, τὰ ρητορικὰ σχήματα καὶ τὴν ἐπιτήδευσιν εἰς τὴν γλῶσσαν. Ὁ Ἀρριανὸς, ὁ Λουκιανὸς καὶ ὁ Δίων ὁ Κασσιος ἠγωνίσθησαν εἰς τὴν τεχνητὴν ἀναβίωσιν τῆς ἀρχαίας ἀττικῆς γλώσσης².

Ε'. ΕΠΙΔΙΩΚΟΜΕΝΟΣ ΣΚΟΠΟΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΡΙΑΝΟΥ
ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΑΝΑΒΑΣΕΩΣ

Συγγράφων ὁ Ἀρριανὸς τὴν Ἀλεξάνδρου Ἀνάβασιν ἐπιδιώκει ἀμέσως μὲν νὰ ὑλοποιήσῃ τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ, νὰ τύχῃ ἐνὸς ἀξίου κήρυκος «ἐς τὴν ἔπειτα μνήμην», ὡς ἔτυχεν ὁ Ἀχιλλεὺς, τὸν ὁποῖον ὕμνησεν ὁ Ὅμηρος³. Οὐδεὶς, λέγει, ἄλλος ἀνὴρ ἐν τοῖς Ἑλλήσιν ἢ ἐν τοῖς Βαρβάροις ἔπραξε τόσον πολλὰ ἢ τόσον μεγάλα κατὰ τὸ μέγεθος ἢ τὸ πλῆθος κατορθώματα. Καὶ ὅμως τὰ κατορθώματα αὐτὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου εἶναι ὀλιγώτερον γνωστὰ καὶ αὐτῶν τῶν ἀσημοτέρων παλαιῶν ἔργων. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, συνεχίζει ὁ Ἀρριανός, ὥρμηθη εἰς τὴν συγγραφὴν τῆς Ἀναβάσεως τοῦ Ἀλεξάνδρου, προτιθέμενος νὰ καταστήσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους φανερά τὰ ἔργα τοῦ Ἀλεξάνδρου. Ἀλλωστε, λέγει, δὲν θεωρεῖ ἑαυτὸν κατώτερον τῶν πρώτων συγγραφέων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης οὔτε τὸν Ἀλέξανδρον ἀσημότερον στρατηγὸν τῶν πρὶν ὑπαρξάντων, ἀλλὰ τὸν πρῶτον⁴.

Ἐμμέσως ἐπιδιώκει ὁ Ἀλέξανδρος νὰ ὁμοιωθῇ πρὸς τὸν Ξενοφῶντα. Ὅπως ὁ Ξενοφὼν ἔγραψε τὴν Κύρου Ἀνάβασιν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον τοῦ Θεμιστογένοῦς τοῦ Συρακοσίου⁵, οὕτω καὶ ὁ Ἀρριανός, μιμούμενος τὸν Ξενοφῶντα, δὲν θέλει νὰ κατονομάσῃ ἑαυτὸν ὡς τὸν συγγραφέα τῆς Ἀλεξάνδρου

1. Φωτίου, ἔ.ἀ., κώδ. 92, 228R. Β. Λ α ο ὕ ρ δ α, ἔ.ἀ., σ. 6-7.

2. W. Christ, ἔ.ἀ., τ. 2, σ. 365-366 καὶ A. Lesky, ἔ.ἀ., σ. 1147.

3. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 12, 1.

4. Ἀρρ. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 12, 2-5.

5. Ξενοφ. Ἑλλην. III, 1, 2.

Ἀναβάσεως¹. Ὁ Ξενοφών ἐμαθήτευσε παρὰ τῷ Σωκράτει καὶ ὁ Ἀρριανὸς παρὰ τῷ φιλοσόφῳ Ἐπικτήτῳ². Ὁ Ξενοφών γράφει τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ Σωκράτους καὶ ὁ Ἀρριανὸς «τὰς Ἐπικτήτου διατριβάς» καὶ τὸ «Ἐπικτήτου ἐγχειρίδιον»³. Ὅπως ὁ Ξενοφών λόγῳ τῶν ἐν Σκιλλοῦντι ἀσχολιῶν του μὲ τὸ κυνήγιον ἔγραψε τὸν «Κυνηγετικόν», οὕτω καὶ ὁ Ἀρριανὸς ἔγραψε βιβλίον ὁ «Κυνηγετικός», διὰ τοῦ ὁποίου ἐπεδίωκε νὰ συμπληρώσῃ τὸ ὁμώνυμον βιβλίον τοῦ Ξενοφώντος⁴. Διὰ τοῦτο καὶ γράφει⁵ «Ξενοφῶντι τῷ Γρύλλου λέλεκται μὲν ὅσα ἀγαθὰ ἀνθρώποις ἀπὸ κυνηγεσίων γίγνεται... ὅσα δ' ἐλλείπειν μοι δοκεῖ ἐν τῷ λόγῳ, οὐχὶ ἀμελεία ἀλλ' ἀγνοία τοῦ γένους τῶν κυνῶν τοῦ Κελτικοῦ καὶ τοῦ γένους τῶν ἱππῶν τοῦ Σκυθικοῦ τε καὶ τοῦ Λιβυκοῦ, ταῦτα λέξω, ὁμώνυμός τε ὢν αὐτῷ καὶ πόλεως τῆς αὐτῆς καὶ ἀμφὶ ταῦτά ἀπὸ νέου ἐσπουδακώς, κυνηγέσια καὶ στρατηγίαν καὶ σοφίαν». Ἐνταῦθα καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀρριανὸς δηλώνει τὴν μίμησίν του πρὸς τὸν Ξενοφῶνα.

Γράφει ὁ Ξενοφών τὰ «Ἑλληνικά», ὁ δὲ Ἀρριανὸς «τὰ μετ' Ἀλέξανδρον» τὰ «Παρθικά» καὶ τὰ «Βιθυιακά»⁶, τὰ ὅποια ἀπωλέσθησαν. «Περὶ ἱππικῆς» γράφει ὁ Ξενοφών «Τέχνην τακτικὴν» καὶ «Ἑκταξιν κατ' Ἀλανῶν» γράφει καὶ ὁ Ἀρριανὸς⁷. Εἰς τὸ σύγγραμμά του «Ἰνδική»⁸ ἐμίμηθη τὸν Ἡρόδοτον, μεταχειρισθεὶς τὴν ἰωνικὴν διάλεκτον⁹, καὶ ἐχρησιμοποίησεν ὡς πηγὰς τὸν Νέαρχον, Μεγασθένη καὶ Ἐρατοσθένη¹⁰.

Ἐκ τούτου καταφαίνεται πληρέστατα ὅτι ὁ Ἀρριανὸς ὡς κύριον πρότυπον εἶχε τὸν Ξενοφῶνα, ὡς δεύτερον δὲ τὸν Ἡρόδοτον καὶ Θουκυδίδην¹¹. Εἶχε τάξει, φαίνεται, ὡς σκοπὸν νὰ γίνῃ μέγας ἱστορικός καὶ πρὸς τοῦτο ἐμελέτησε τοὺς ἱστορικοὺς τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἀπεκλήθη ὁμοῦς νεὸς Ξενοφῶν.

ΠΕΤΡΟΣ ΣΚΟΥΦΑΚΗΣ

1. App. Ἀνάβ. Ἀλεξ. I, 12, 5.

2. Φωτ. Βιβλ. 58, H 25.

3. Φωτίου Βιβλ., κώδ. 58, H 25. W. Christ, ἑ.ά., τ. 2, σ. 358-362. A. Lesky, ἑ.ά., σ. 1145-1147.

4. W. Christ, ἑ.ά., τ. 2, σ. 365. A. Lesky, ἑ.ά., σ. 1146.

5. App. κυνηγετ. I, 1.

6. W. Christ, ἑ.ά., τ. 2, σ. 362-363. A. Lesky, ἑ.ά., σ. 1147.

7. Ἀρριανοῦ scripta minora.

8. App. scripta minora.

9. W. Christ, ἑ.ά., τ. 2, σ. 366.

10. A. Lesky, ἑ.ά., σ. 1146-1147.

11. W. Christ, ἑ.ά., τ. 2, σ. 366.

R É S U M É

Petros Scoufakis, Alexandre le grand d'après Arrianus.

Dans cette étude sont examinés: a) Les sources historiques concernant Alexandre le grand. b) Les opérations belliqueuses d'Alexandre le grand. c) La personnalité d'Alexandre le grand. d) Arrianus comme historien, et e) Le but poursuivi par Arrianus dans son œuvre: l'expédition d'Alexandre le grand.

Les opérations belliqueuses d'Alexandre le grand sont partagées en trois: a) Aux opérations d'Europe. b) Aux opérations d'Asie jusqu'au fleuve Yphasis. c) Aux opérations de son retour, jusqu'à sa mort. La recherche de la personnalité d'Alexandre le grand nous oblige de le caractériser comme suit: 1) Comme un génie stratégique, 2) Comme un chef politique, 3) Comme une personnalité religieuse et morale.

Arrianus est considéré comme le plus distingué parmi les cinq anciens historiographes d'Alexandre le grand, étant donné que son expédition d'Alexandre le grand est une œuvre courte, libérée des digressions et d'additions. Malgré qu'Arrianus éprouve une admiration profonde pour Alexandre le grand, pourtant il n'hésite pas de le critiquer. Il est un imitateur de Xénophon et des écrivains de la période classique de l'antiquité.

Arrianus considérait Xénophon au premier lieu d'importance, tandis que Hérodote et Thucydide comme secondaires. Il avait comme but, de devenir un grand historien. C'est pour cette raison qu'il a étudié les historiens de la Grèce ancienne. On le surnomma cependant, Xénophon le moderne.